II

(Nezakonodajni akti)

SKLEPI

SKLEP KOMISIJE

z dne 26. januarja 2010

o državni pomoči C 56/07 (ex E 15/05) Francije za La Poste

(notificirano pod dokumentarno številko C(2010) 133)

(Besedilo v francoskem jeziku je edino verodostojno)

(Besedilo velja za EGP)

(2010/605/EU)

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije ([1]) in zlasti prvega pododstavka člena 108(2) Pogodbe,

ob upoštevanju Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru in zlasti člena 62(1)(a) Sporazuma,

po pozivu zainteresiranim stranem, naj predložijo svoje pripombe v skladu z navedenimi določbami, ([2])

ob upoštevanju naslednjega:

1. **POSTOPEK**

(1) Komisija je 21. decembra 2005 odobrila prenos bančnih in finančnih dejavnosti podjetja La Poste na njegovo hčerinsko podjetje La Banque Postale. ([3]) Komisija je v odločitvi poudarila, da bo vprašanje neomejenega državnega poroštva za podjetje La Poste predmet posebnega postopka.

(2) Komisija je 21. februarja 2006 v skladu s členom 17 Uredbe Sveta št. 659/1999 ([4]) o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 108 Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: postopkovna uredba) francoske organe obvestila o svojih predhodnih ugotovitvah glede obstoja neomejenega državnega poroštva, ki naj bi izhajalo iz statusa podjetja La Poste in pomenilo državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, ter jih pozvala, naj predložijo pripombe. Ker je to domnevno neomejeno državno poroštvo veljalo že pred 1. januarjem 1958, je Komisija v skladu s členom 1(b) zgoraj navedene postopkovne uredbe uporabila postopkovna pravila za veljavne pomoči. ([5])

(3) Komisija je odgovor francoskih organov prejela 24. aprila 2006.

(4) Komisija je 4. oktobra 2006 v skladu s členom 18 postopkovne uredbe Francijo pozvala, naj najpozneje do 31. decembra 2008 ukine poroštvo, ki ga ima podjetje La Poste na podlagi svojega statusa pri izpolnjevanju vseh svojih obveznosti.

(5) Komisija je 6. decembra 2006 prejela obvestilo francoskih organov, s katerim so izpodbijali ugotovitve Komisije iz dopisa z dne 4. oktobra 2006.

(6) Francoski organi so po sestanku s službami Komisije, pristojnimi za konkurenco (v nadaljnjem besedilu: GD za konkurenco), z dopisom z dne 16. januarja 2007 Komisiji predložili osnutek spremembe odloka o izvajanju zakona št. 80-539 z dne 16. julija 1980 o denarnih kaznih, izrečenih na upravnem področju, in izvrševanju sodb s strani pravnih oseb javnega prava ([6]) (v nadaljnjem besedilu: zakon z dne 16. julija 1980), to je odloka št. 81-501 z dne 12. maja 1981, sprejetega za izvajanje zakona z dne 16. julija 1980 o denarnih kaznih, izrečenih na upravnem področju, in izvrševanju sodb s strani pravnih oseb javnega prava ([7]) (v nadaljnjem besedilu: odlok z dne 12. maja 1981).

(7) Francoski organi so na zahtevo Komisije po pojasnilih poslali obvestilo, ki ga je Komisija prejela 1. februarja 2007 in v katerem so pojasnili položaj upnikov podjetja La Poste, če bi se to znašlo v finančnih težavah.

(8) Francoski organi so z obvestilom z dne 19. marca 2007 navedli dodatni predlog, in sicer da naj bi se skupaj s podjetjem La Poste zavezali, da bodo v vseh pogodbah o financiranju in prospektih podjetja La Poste navedli neobstoj poroštva.

(9) Komisija je z dopisom z dne 29. novembra 2007 Francijo obvestila o svoji odločitvi, da bo zoper ta ukrep sprožila postopek iz člena 108(2) PDEU (v nadaljnjem besedilu: odločitev o sprožitvi postopka).

(10) Odločitev o sprožitvi postopka je bila objavljena v *Uradnem listu Evropske unije* ([8]). Komisija je zainteresirane strani pozvala, naj predložijo svoje pripombe k zadevnem ukrepu.

(11) Komisija od zainteresiranih strani ni prejela pripomb v zvezi s tem.

(12) Komisija je pripombe Francije prejela z dopisom z dne 23. februarja 2008.

(13) Komisija je na spletni strani GD za konkurenco objavila javni razpis za izvedbo študije o neomejenem poroštvu Francoske republike za podjetje La Poste. Pred iztekom roka 21. aprila 2008 so prispele štiri ponudbe. Za izvedbo študije je bila izbrana Sophie NICINSKI, univerzitetna profesorica za javno pravo, doktorica prava ter avtorica publikacij na temo državnega poroštva za industrijske in komercialne osebe javnega prava. Izvedenka (v nadaljevanju: izvedenka Komisije) je poročilo predložila 17. novembra 2008.

(14) Ko so se v tisku pojavile informacije, da je francoska vlada sprejela osnutek zakona za potrditev spremembe statusa podjetja La Poste, je Komisija 20. julija 2009 Francijo vprašala, ali bi privolila v prevzem obveznosti v zvezi s preoblikovanjem podjetja La Poste v delniško družbo, za katero veljajo občepravni postopki sanacije in sodne likvidacije. Komisija je v istem dopisu francoskim organom poslala poročilo svoje izvedenke.

(15) Francija je z obvestilom z dne 31. julija 2009 Komisijo obvestila, da je svet ministrov 29. julija 2009 sprejel osnutek zakona o podjetju La Poste in poštnih dejavnostih, s katerim je določeno, da se 1. januarja 2010 podjetje La Poste preoblikuje v delniško družbo. Francoski organi so še navedli, da bodo poslali pripombe k poročilu izvedenke Komisije.

(16) Francija je po dveh pisnih opominih Komisije z dne 9. septembra in 6. oktobra 2009 z obvestilom z dne 27. oktobra 2009 sporočila pripombe k poročilu izvedenke Komisije in predložila mnenje univerzitetnega profesorja prava Guya CARCASSONNA (v nadaljnjem besedilu: izvedenec francoskih organov).

(17) Sprememba osnutka zakona o podjetju La Poste in poštnih dejavnostih je bila vložena 11. decembra 2009, z njo pa je bilo preoblikovanje podjetja La Poste v delniško družbo preloženo na marec 2010.

2. **OPIS UKREPA**

(18) Nekdanja generalna direkcija za pošto in telekomunikacije je bila z zakonom št. 90-568 z dne 2. julija 1990 o organizaciji javne službe poštnih storitev in o družbi France Télécom ([9]) (v nadaljnjem besedilu: zakon z dne 2. julija 1990) preoblikovana v dve pravni osebi javnega prava: La Poste in France Télécom.

(19) Nekatere pravne osebe javnega prava z zakonom niso bile opredeljene kot osebe javnega prava upravne narave (EPA) ali osebe javnega prava industrijske in komercialne narave (EPIC). ([10]) Tak je primer podjetja La Poste. Vendar pa je kasacijsko sodišče (drugi civilni senat) v sodbi z dne 18. januarja 2001 ([11]) uporabilo načelo, v skladu katerim se podjetje La Poste šteje za enakovredno osebi javnega prava industrijske in komercialne narave (EPIC). ([12]) Pravne posledice statusa podjetja La Poste so naslednje:

2.1 *ZA PODJETJE LA POSTE SE NE UPORABLJAJO POSTOPKI PLAČILNE NESPOSOBNOSTI IN STEČAJA*

(20) S členom 1 zakona z 2. julija 1990 je bilo podjetje La Poste opredeljeno kot pravna oseba javnega prava. V Franciji pa za pravne osebe javnega prava ne velja obče pravo s področja sanacije in sodne likvidacije podjetij v težavah.

(21) Neuporaba postopkov plačilne nesposobnosti in stečaja za pravne osebe javnega prava naj bi izhajala iz splošnega načela, ki ga francoska sodna praksa ter zlasti kasacijsko sodišče ([13]) priznavata od konca 19. stoletja, in sicer da pravnim osebam javnega prava premoženja ni mogoče zaseči.

(22) Poleg tega je v členu 2 zakona št. 85-98 z dne 25. januarja 1985 o sanaciji in sodni likvidaciji podjetij ([14]) (v nadaljnjem besedilu: zakon z dne 25. januarja 1985), v katerem je opredeljeno področje uporabe občepravnih postopkov sanacije in sodne likvidacije v Franciji, ki je postal člen L620-2 trgovinskega zakonika, določeno: „Sanacija in sodna likvidacija se uporabljata za vse trgovce, vse osebe, vpisane v register poklicev, vse kmete in vse pravne osebe zasebnega prava." Iz besedila tega člena in njegove razlage v francoski sodni praksi ([15]) izhaja, da se kolektivni postopki občega prava ne uporabljajo za pravne osebe javnega prava.

2.2 *ZA PODJETJE LA POSTE SE UPORABLJATA ZAKON Z DNE 16. JULIJA 1980 IN NAČELO ODGOVORNOSTI DRŽAVE ZA DOLGOVE PRAVNIH OSEB JAVNEGA PRAVA KOT ZADNJEGA SREDSTVA*

(23) Zakon z dne 16. julija 1980 se uporablja za podjetje La Poste, ki je bilo z zakonom z dne 2. julija 1990 opredeljeno kot pravna oseba javnega prava.

(24) Člen 1(II) zakona z dne 16. julija 1980 določa: „Če je bilo lokalni skupnosti ali osebi javnega prava s pravnomočno sodno odločbo naloženo plačilo denarnega zneska, katerega višina je določena v sami odločbi, je treba ta znesek plačati ali zanj izdati izplačilni nalog v dveh mesecih od vročitve sodne odločbe. Če plačilo ali izdaja izplačilnega naloga nista opravljena v tem roku, predstavnik države v departmaju ali nadzorni organ izvrši plačilo po uradni dolžnosti. V primeru nezadostnih sredstev predstavnik države v departmaju ali nadzorni organ pošlje skupnosti ali osebi javnega prava opomin, da je treba ustvariti potrebna sredstva; če posvetovalni organ skupnosti ali osebe javnega prava ni zagotovil ali ustvaril teh sredstev, za to poskrbi predstavnik države v departmaju ali nadzorni organ ter po potrebi izvrši plačilo po uradni dolžnosti."

(25) Četrti odstavek člena 3-1 odloka z dne 12. maja 1981 določa, da „če ob izteku teh rokov ([16]) opomin ostaja brez učinka, predstavnik države ali organ, pristojen za nadzor, odhodek vpiše v proračun skupnosti ali osebe javnega prava, ki ni izpolnila obveznosti. Po potrebi zagotovi potrebna sredstva bodisi z zmanjšanjem sredstev, ki so namenjena za druge odhodke in so še na voljo, bodisi s povečanjem sredstev." Nazadnje, peti odstavek člena 3-1 navedenega odloka določa, da „če lokalna skupnost ali oseba javnega prava v osmih dneh po uradnem obvestilu o vpisu sredstva ni izvršila plačila dolgovanega zneska, predstavnik države ali organ, pristojen za nadzor, v enem mesecu to opravi po uradni dolžnosti".

(26) Zgoraj navedeni odlok z dne 12. maja 1981 je bil razveljavljen in nadomeščen z odlokom št. 2008-479 z dne 20. maja 2008 o izvrševanju denarnih obsodb, izrečenih zoper javne skupnosti. Vendar pa so v členu 10 novega odloka povzeti izrazi iz četrtega in petega odstavka člena 3-1 odloka z dne 12. maja 1981 ([17]). Ukrep torej v bistvu ni spremenjen.

(27) Poleg tega je v okrožnici z dne 16. oktobra 1989 ([18]) določeno, da „mora uradnik, ki izdaja izplačilne naloge, v primeru nezadostnih ali neobstoječih sredstev, to je stanja iz člena 1(II), drugi pododstavek, zakona z dne 16. julija 1980, pred iztekom štirimesečnega roka o tem s priporočenim pismom s povratnico obvestiti upnika in navesti znesek, ki bo plačan pozneje. To plačilo se bo nanašalo bodisi na celotni dolgovani znesek v primeru popolnega neobstoja sredstev bodisi na preostanek v primeru nezadostnosti sredstev."

(28) Iz vseh teh določb izhaja, da so zakon z dne 16. julija 1980 in njegova izvedbena besedila namenjeni samo za izvrševanje pravnomočnih sodnih odločb, s katerimi je državi, ali lokalni skupnosti, ali osebi javnega prava naloženo plačilo denarnega zneska. Ta besedila ne določajo postopka sanacije ali likvidacije.

(29) Poleg tega je z zakonom z dne 16. julija 1980 in njegovimi izvedbenimi besedili država izrecno določena kot pristojni organ za vračilo dolgov oseb javnega prava. Država ima pomembni posebni pravici: po eni strani je to plačilo po uradni dolžnosti, po drugi strani pa ustvarjanje zadostnih sredstev. Zato je treba preučiti, koliko je mogoče možnosti povrnitve škode, ki so upnikom na voljo z uveljavljanjem odgovornosti države v primeru neizpolnitve obveznosti podjetja La Poste, enačiti z obliko poroštva.

(30) Komisija je v odločitvi o sprožitvi postopka poleg zgoraj navedenih elementov (neuporaba postopkov plačilne nesposobnosti in uporaba zakona z dne 16. julija 1980) poudarila, da bi se lahko pravila, ki se uporabljajo za nekatere EPIC, uporabljala tudi za podjetje La Poste.

2.3 *PRENOS OBVEZNOSTI RAZPUŠČENE EPIC NA DRUGO OSEBO JAVNEGA PRAVA ALI DRŽAVO*

(31) Zakonodajno navodilo št. 02-060-M95 z dne 18. julija 2002 o finančni in računovodski ureditvi nacionalnih oseb javnega prava industrijske in komercialne narave ([19]) (v nadaljnjem besedilu: zakonodajno navodilo) določa, da lahko ustavitev delovanja EPIC, ki jo upravlja javni računovodja, privede do dveh primerov:

— bodisi nekdanjo EPIC nadomesti nova oseba javnega prava, ki prevzame premoženje, pravice in obveznosti prve,

— bodisi se z besedilom razglasi razpustitev osebe javnega prava; v tem primeru je „v besedilu o razpustitvi osebe javnega prava lahko že določen subjekt, ki mu pripada likvidacijski saldo, na splošno država“ ([20]).

(32) Vodnik za finančno organiziranje ustanovitev, preoblikovanj in ukinitev nacionalnih oseb javnega prava in skupin javnega interesa z dne 14. novembra 2006 (v nadaljnjem besedilu: vodnik za finančno organiziranje), ki je na voljo na spletni strani ministrstva za finance, določa ([21]): „V besedilu o ukinitvi osebe javnega prava mora biti izrecno določen prenos pravic, premoženja in obveznosti z ukinjene osebe javnega prava na strukturo, ki bo prevzela njeno dejavnost ali premoženje (to je na osebo javnega prava ali državo)“ […] „Splošneje, določeno mora biti, da nova oseba javnega prava nadomesti pravne osebe, katerih dejavnost prevzame, pri pravicah in obveznostih, izhajajočih iz pogodb, sklenjenih za izpolnjevanje nalog, ki so ji dodeljene.“

(33) Čeprav se določbe zakonodajnega navodila in vodnika za finančno organiziranje uporabljajo samo za EPIC, ki imajo javnega računovodjo, je iz nekaterih elementov razvidno, da se bodo tudi v primeru zaprtja EPIC, ki nimajo javnega računovodje, njihovi dolgovi preneseni na državo ali drugo osebo javnega prava.

(34) Tako je družba *Charbonnages de France* v opombah k svojim finančnim izkazom z dne 31. decembra 2000 objavila, da je treba v primeru zaprtja vse pravice in obveznosti EPIC prenesti bodisi na drug pravni subjekt javnega prava bodisi na samo francosko vlado, pogoje takega prenosa pa je treba določiti v zakonu, sprejetem za zaprtje zadevne EPIC. Ta trditev ni omejena samo na EPIC, ki imajo javnega računovodjo; *Charbonnages de France* EPIC je sicer brez javnega računovodje.

(35) Poleg tega bi bil po mnenju nekaterih bonitetnih agencij v primeru razpustitve podjetja ERAP ([22]) saldo njegovih dolgov in sredstev prav tako prenesen na državo, čeprav je ERAP tudi EPIC brez javnega računovodje. Po mnenju bonitetne agencije Fitch ([23]) „za podjetje ERAP kot EPIC ne veljajo postopki likvidacije. Podjetje se lahko razpusti samo z zakonodajnim postopkom, in v tem primeru saldo njegovih dolgov in sredstev preide na državo.“ Po mnenju bonitetne agencije Moody's ([24]) „podjetje ERAP ne more biti predmet prestrukturiranj, ki jih naloži sodišče za postopke sodne likvidacije. Tako bi bili v primeru razpustitve družbe njena sredstva/obveznosti preneseni na organ, pristojen za njeno ustanovitev, to je samo državo.“

(36) Glede na te elemente in čeprav podjetja La Poste ne upravlja javni računovodja ([25]), je treba preučiti, ali se za podjetje La Poste v primeru likvidacije uporablja načelo prenosa dolgov na državo ali drug pravni subjekt javnega prava, pri čemer je treba upoštevati, da se to podjetje šteje za enakovredno osebi javnega prava industrijske in komercialne narave. Upnik bi tako imel jamstvo, da ne bo izgubil svoje terjatve, in bi se lahko zadovoljil z manjšo obrestno mero ali odobril ugodnejše plačilne pogoje in roke, kot če takega jamstva ne bi bilo. Tak prenos bi torej imel enake učinke kot poroštvo.

2.4 *NEPOSREDEN DOSTOP DO DRŽAVNIH SREDSTEV*

(37) Prav tako po mnenju agencije Fitch ([26]) je „likvidnost podjetja ERAP zagotovljena z njegovim neposrednim dostopom do predujmov iz državnih sredstev“. Ker je podjetje ERAP oseba javnega prava industrijske in komercialne narave, je treba preučiti tudi morebitni dostop podjetja La Poste do predujmov iz državnih sredstev.

3. **PRIPOMBE IN PREDLOGI FRANCOSKIH ORGANOV**

(38) Francoski organi so po odločitvi o sprožitvi postopka Komisiji poslali svoje pripombe in predloge z dopisom z dne 23. januarja 2008. V tem dopisu so dopolnili pripombe in predloge iz predhodnih dopisov ([27]), ki so bili povzeti v odločitvi o sprožitvi postopka.

3.1 *PRIPOMBE FRANCOSKIH ORGANOV*

(39) Francoski organi zanikajo obstoj poroštva na eni strani in prednosti podjetja La Poste na drugi.

3.1.1 NEOBSTOJ POROŠTVA

(40) Po mnenju francoskih organov osebe javnega prava niso upravičene do samodejnega poroštva zaradi svojega statusa (A), poleg tega pa je sklepanje Komisije v odločitvi o sprožitvi postopka napačno (B).

A. ***Osebe javnega prava niso upravičene do samodejnega poroštva zaradi svojega statusa*** ([28])

(41) Prvič, v nobenem besedilu in tudi v nobeni odločitvi ni določeno načelo, po katerem naj bi država načelno neomejeno jamčila za dolgove EPIC.

(42) Drugič, o neobstoju poroštev je bilo odločeno v sodni praksi. Sodišče Conseil d'Etat je v sodbi v zvezi z družbo *Société de l'hôtel d'Albe* ([29]) razsodilo, da je „nacionalni urad za turizem, ki je civilnopravna oseba in je finančno neodvisen, […] oseba javnega prava, zato država ni dolžna poravnavati dolgov te osebe javnega prava; minister za javna dela je tako utemeljeno zavrnil zahtevo [upnika]". Enako sklepanje naj bi bilo uporabljeno v zvezi z lokalnimi skupnostmi v dveh odločitvah sodišča Conseil d'Etat v zadevi *Campoloro* ([30]).

(43) Tretjič, temeljni zakon z dne 1. avgusta 2001 o zakonih o financah ([31]) (v nadaljnjem besedilu: LOLF) določa, da se lahko poroštvo oblikuje samo z določbo zakonov o financah ([32]). Zato po mnenju izvedenca francoskih organov ([33]) od 1. januarja 2005, ko je LOLF začel veljati v celoti, ni bilo mogoče zakonito dati nobenega implicitnega poroštva. Za dolgove podjetja La Poste, nastale od 1. januarja 2005, naj torej ne bi obstajalo implicitno poroštvo. Ker po mnenju izvedenca francoskih organov v zvezi z dolgovi, nastalimi pred 1. januarjem 2005, ni sporne odločitve, ni mogoče ugotoviti, ali bi bilo mogoče neveljavnost implicitnih poroštev, ki so bila dana pred 1. januarjem 2005 in katerih odobritev ne bi bila izrecno dovoljena z zakonom o financah, zavrniti – ali ne – na podlagi upoštevanja ustavno zaščitenih pravic upnikov.

(44) Četrtič, če bi bile EPIC upravičene do državnega poroštva, bi bilo treba za spremembo njihovega statusa uvesti ukrepe za ohranitev pravic upnikov. Tak mehanizem pa ni bil nikoli vzpostavljen. Nasprotno, država je pri preoblikovanju uprave za pošto in telekomunikacije v samostojno pravno osebo (La Poste) 1. januarja 1991 z odlokom z dne 31. decembra 1990 odobrila eksplicitno poroštvo za dolgove, ki so nastali pred 31. decembrom 1990 in bili preneseni na podjetje La Poste. To ne bi bilo nujno, če bi bilo podjetje La Poste kot oseba javnega prava, ki se šteje za enakovredno osebi javnega prava industrijske in komercialne narave, zakonsko upravičeno do državnega poroštva. Prav tako so bile sprejete zakonske določbe in predpisi, s katerimi je bilo državno poroštvo odobreno za nekatere dejavnosti podjetja ERAP in Agence française du développement (Francoska agencija za razvoj), ki sta dve EPIC.

(45) Zadnjič, francoski organi navajajo članek ([34]) nekdanjega predsednika oddelka za spore pri sodišču Conseil d'Etat D. Labetoulla. Po mnenju tega avtorja „v pravu ni nobene samodejnosti pri podeljevanju, koriščenju in obsegu tega poroštva [državnega poroštva, ki naj bi se polnopravno uporabljalo za državne osebe javnega prava]".

B. ***Sklepanje Komisije o obstoju poroštva je napačno*** ([35])

(a) **Poplačilo individualnih terjatev ni zajamčeno**

1. *Poroštvo ne more temeljiti na zakonu z dne 16. julija 1980*

(46) Po mnenju francoskih organov ([36]) je z zakonom z dne 16. julija 1980 nadzorni organ pooblaščen za nadomestitev izvršilnega organa osebe, ki jo nadomesti. V zvezi s tem lahko nadzorni organ izvaja samo pristojnosti tega izvršilnega organa, ki ne vključujejo možnosti razpolaganja z državnimi sredstvi. Zakon z dne 16. julija 1980 naj torej ne bi določal obveznosti države, da zagotovi lastna sredstva.

(47) Francoski organi v podporo tej razlagi navajajo pripravljalna dela v zvezi z zakonom z dne 16. julija 1980. Vlada naj bi med temi razpravami nasprotovala spremembam, s katerimi bi za državo postalo obvezno, da ozemeljski skupnosti, katere sredstva ne bi bila zadostna za izvršitev sodne odločbe, nakaže izredno subvencijo.

(48) Francoski organi se sklicujejo tudi na članka pravnih strokovnjakov ([37]). V njiju naj bi bilo opozorjeno, da se izraz „za to poskrbi" iz člena 1 zakona z dne 16. julija 1980 sklicuje na pooblastilo za „nadomestitev", pri katerem „velja načelo, da ima subjekt, ki je nadomestil drug subjekt, enake pristojnosti kot nadomeščeni subjekt", pri čemer naj bi bila dodelitev izredne subvencije „zunaj izvajanja pooblastila za nadomestitev" in naj torej z zakonom z dne 16. julija 1980 ne bi bila določena.

(49) Nazadnje francoski organi navajajo odločitvi sodišča Conseil d'Etat z dne 10. novembra 1999 ([38]) in 18. novembra 2005 ([39]) o zadevi *Campoloro*. Po mnenju sodišča Conseil d'Etat nadomestitev finančne odgovornosti države s skupnostjo, ki ni izpolnila svojih obveznosti, ni zajeta na seznamu obveznosti, določenih z zakonom z dne 16. julija 1980. Poleg tega naj bi sodišče Conseil d'Etat pri ugotavljanju, ali je treba odgovornost države uveljavljati samo na podlagi krivde – ki je poleg tega še resna –, načelno izključilo vsakršno obliko „polnopravne" odgovornosti in torej vsakršno obliko poroštva.

2. *Nekrivdne odgovornosti države, obrazložene samo z nezadostnostjo sredstev, ni mogoče uveljavljati*

(50) Francoski organi trdijo, da možnosti povrnitve škode, ki so upnikom javnih oseb pod omejenimi pogoji na voljo z uveljavljanjem odgovornosti, ni mogoče enačiti z obliko poroštva. Poroštvo za poroka predpostavlja, da prevzame dejanje, za katero je porok. Če gre za prevzem krivde, v primeru nekrivdne odgovornosti pa za posledice ukrepanja, se vprašanje poroštva ne bi smelo pojavljati.

(51) Francoski organi trdijo, da odgovornosti države nikakor ni mogoče uveljavljati samo zato, ker prefekt ali nadzorni organ zaradi finančnega in premoženjskega položaja skupnosti ali osebe javnega prava ni mogel sprejeti nobenega ukrepa, s katerim bi omogočil poplačilo terjatve.

(52) Kar zadeva krivdo – ki je poleg tega še resna –, dejstvo, da prefekt ali nadzorni organ ni izvedel svojih pristojnosti, kadar noben ukrep ne more omogočiti poplačila terjatve s strani skupnosti ali osebe javnega prava, samo po sebi ne more pomeniti krivdnega ravnanja.

(53) Kar zadeva nekrivdno odgovornost, za njeno zavrnitev obstajata najmanj dva elementa:

— prvič, odgovornost osebe, od katere se zahteva vračilo, se lahko uveljavlja samo, če je bilo pripisano ji dejanje (vključno z opustitvijo) neposredni vzrok škode. V primeru nezadostnosti sredstev pa naj bi škoda, ki jo je utrpel upnik, ne izhajala iz ukrepanja ali neukrepanja upravnega organa, ampak iz plačilne nesposobnosti skupnosti ali osebe javnega prava,

— drugič, nekrivdna odgovornost izhaja iz načela enakosti pred javnimi bremeni. Po mnenju francoskih organov pa je v obravnavanem primeru težko razumeti, kako bi lahko škoda, ki jo je utrpel upnik, pomenila kršitev enakosti pred javnimi bremeni. V nasprotju z zadevo, v kateri je bila izrečena sodba *Couitéas* ([40]), naj bi se namreč v tem primeru noben državni organ ne odločil, da sodbe ne bo izvršil iz razlogov v javnem interesu. V zadevnem primeru naj bi se javni organ znašel pred praktično nezmožnostjo, da sprejme ukrepe, s katerimi bi omogočil izvršitev sodne odločbe in poplačilo upnikov, in ne pred nezmožnostjo zaradi nujnih razlogov v splošnem interesu. Po mnenju francoskih organov sklicevanje na odgovornost zaradi kršitve enakosti pred javnimi bremeni torej ne more izhajati samo iz ugotovitve plačilne nesposobnosti. Kar zadeva trditev Komisije v uvodni izjavi 59 odločitve o sprožitvi postopka, da „če bi se predstavnik države raje odločil za ohranitev kontinuitete javne službe kot za pravico upnika, da se mu dolg povrne, ne bi bilo izključeno, da se lahko uveljavlja nekrivdna odgovornost države", francoski organi priznavajo, da mora predstavnik države pri izvajanju postopka, uvedenega z zakonom z dne 16. julija 1980, upoštevati zahtevo po kontinuiteti javne službe. Vendar francoski organi menijo, da tudi če bi sodišče odredilo povrnitev škode upniku, bi bil upnik posledično postavljen v položaj, v katerem bi bil na podlagi občega prava, kajti v tem primeru bi bilo zadevno premoženje prodano, masa upnikov pa bi prejela ustrezni znesek. Iz tega naj ne bi izhajala nobena prednost za upnika.

(b) **[…]** (*)

1. *Neuporaba občepravnih postopkov sanacije in likvidacije za javne osebe ne izključuje možnosti stečaja EPIC ali stečajnega postopka zoper njo*

(54) Po mnenju francoskih organov analiza Komisije temelji na njenem obvestilu iz leta 2000 o državni pomoči v obliki poroštev ([41]) in zlasti točki 2.1.3 tega obvestila, ki določa, da „Komisija kot pomoč v obliki poroštva obravnava tudi ugodnejše pogoje financiranja, ki jih pridobijo podjetja, katerih pravna narava izključuje stečaj ali druge postopke plačilne nesposobnosti, ali zagotavlja izrecno državno poroštvo ali državni prevzem izgube".

(55) Francoski organi ob pripombi, da pravila Pogodbe prevladajo nad obvestilom o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000, navajajo dva elementa, zaradi katerih po njihovem mnenju navedenega obvestila ni mogoče uporabiti v obravnavanem primeru:

— v obvestilu o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000 je poudarjeno dejstvo, da naj bi morebitna pomoč izhajala iz „ugodnejših pogojev financiranja“, ki naj bi jih bilo treba pripisati izključitvi možnosti stečajnega postopka; Komisija pa naj ne bi dokazala obstoja takih „ugodnejših pogojev financiranja“,

— obvestilo o državni pomoč v obliki poroštev iz leta 2000 se nanaša na primer, ko pravni status izključuje vsak stečajni postopek ali postopek plačilne nesposobnosti, ne pa enega postopka posebej; Komisija pa naj ne bi dokazala, da podjetje La Poste ne more iti v stečaj niti da ni mogoč postopek plačilne nesposobnosti.

(56) Po mnenju francoskih organov je zakon z dne 25. januarja 1985 samo postopkovni zakon. Dejstvo, da EPIC ne spadajo na njegovo področje uporabe, ne pomeni, da se EPIC ne more znajti v položaju, ko se ustavijo plačila, niti ne prepoveduje, da se zoper njo uvede postopek sanacije, likvidacije ali stečaja *ad hoc*.

2. *Uporaba „postopka“, uvedenega z zakonom z dne 16. julija 1980, namesto kolektivnega postopka občega prava upniku ne daje nobene prednosti*

(57) Francoski organi po analizi uvodne izjave 68 odločitve o sprožitvi postopka ugotavljajo, da Komisija uporablja dve merili za oceno, ali z uporabo posebnega postopka v primeru plačilne nesposobnosti subjekt, za katerega se ta postopek uporabi, pridobi prednost v primerjavi s podjetji, za katere velja trgovinsko pravo:

— merilo objave: postopek, uporabljen v primeru plačilne nesposobnosti podjetja La Poste, bi moral biti opredeljen in objavljen,

— merilo enakovrednosti: ta postopek bi moral biti bodisi postopek zasebnega prava bodisi postopek, s katerim upniki podjetja La Poste pridobijo pravice, ki niso večje od pravic, ki bi jih imeli na podlagi trgovinskega prava.

(58) Čeprav francoski organi izpodbijajo potrebo po upoštevanju teh meril ([42]), ker ju Komisija šteje za potrebni in zadostni, ju uporabljajo za preučitev, ali imajo z uporabo določb zakona z dne 16. julija 1980 upniki pravnih subjektov javnega prava prednost v primerjavi z upniki podjetij, za katere veljajo kolektivni postopki občega prava.

(59) Glede merila objave francoski organi menijo, da bonitetne agencije postopek, uveden z zakonom z dne 16. julija 1980, pravilno opredeljujejo tako, da se uporablja v primeru plačilne nesposobnosti EPIC, kot dokazujejo ocene agencij, ki jih je Komisija navedla v zvezi s podjetjem ERAP.

(60) Kar zadeva merilo enakovrednosti, francoski organi razlikujejo med primerom, v katerem naj bi se uporabljala zahteva po kontinuiteti javne službe, in primerom, v katerem naj se taka zahteva ne bi uporabljala.

(i) „Postopek“, uveden z zakonom z dne 16. julija 1980, analiziran z vidika preskusa enakovrednosti – zunaj zahteve po kontinuiteti javne službe

(61) Če podjetje La Poste ne bi bilo sposobno vrniti svojih dolgov in če ne bi veljala nobena zahteva po kontinuiteti javne službe, bi bil po mnenju francoskih organov izveden naslednji postopek: v neverjetnem primeru izkazanih finančnih težav in preden bi se ugotovilo, da v podjetju ni zadostnih sredstev, bi se moralo podjetje najprej vključiti v pogajanja z upniki, da bi pripravilo načrt sanacije obveznosti. Če načrt ne bi bil zadovoljiv ali ne bi omogočal odprave finančnih težav in če ne bi bilo novega dogovora z upniki, bi lahko nato ti – ali nekateri od njih – zadevo predložili pristojnemu sodišču, da bi dosegli obsodbo dolžnika in priznanje svojih terjatev. Izveden bi bil torej postopek, uveden z zakonom z dne 16. julija 1980. Rezultat tega postopka bi lahko bil, da bi nadzorni organ nadomestil izvršilni organ podjetja La Poste pri sprejemanju odločitev, potrebnih za plačilo njegovih dolgov iz sredstev osebe javnega prava. Če bi se s postopkom, uvedenim z zakonom z dne 16. julija 1980, ugotovilo, da podjetje La Poste nima zadostnih sredstev, in če torej nadzorni organ dejansko ne bi mogel ustvariti potrebnih sredstev za plačilo dolgovanega zneska, ker ne bi imel več nobenega sredstva za prodajo, bi bil postopek, določen z zakonom z dne 16. julija 1980, končan.

(62) Če se ne uporablja nobena zahteva po javni službi, bi po mnenju francoskih organov uporaba „postopka“, uvedenega z zakonom z dne 16. julija 1980, lahko povzročila unovčenje celotnih sredstev podjetja La Poste, vendar pa ta postopek v primeru nezadostnosti sredstev ne bi omogočal poplačila vseh upnikov podjetja La Poste. Po

koncu postopka naj bi upniki subjekta, za katerega velja zakon z dne 16. julija 1980, skupno prejeli povrnjen enak znesek kot upniki subjekta, za katerega velja trgovinsko pravo, to je znesek od unovčenja sredstev.

(63) Ta postopek naj bi se od postopka, ki se uporablja v trgovinskem pravu, razlikoval samo v dveh pogledih:

— po neobstoju hkratne obravnave vseh upnikov: v nasprotju s postopkom zasebnega prava, v katerem se terjatve vseh upnikov obravnavajo hkrati in so upniki odškodovani v padajočem vrstnem redu privilegija ter sorazmerno z razpoložljivimi zneski, je za postopek, uveden z zakonom z dne 16. julija 1980, značilno, da lahko upnik samo z ukrepanjem ohrani svoje pravice. Logika zakona z dne 16. julija 1980 je, „kdor prej pride, prej melje“,

— nalogo, enakovredno nalogi likvidacijskega in sodnega upravitelja, prevzame predstavnik države pod nadzorom upravnega sodišča (nadzor resne krivde, kot jo je dokazalo sodišče Conseil d'Etat v sodbi *Campoloro* iz novembra 2005).

(64) Francoski organi menijo, da naj upniki po koncu postopka ne bi več imeli pravnih sredstev. Po njihovem mnenju namreč odgovornosti države ni mogoče uveljavljati samo na podlagi nezadostnosti sredstev. Tudi v postopku zasebnega prava upniki po koncu sodne likvidacije „ne pridobijo pravice do zasebnega pregona“, razen izjemoma ([43]).

(ii) Postopek, uveden z zakonom z dne 16. julija 1980, analiziran z vidika preskusa enakovrednosti ob upoštevanju zahteve po kontinuiteti javne službe

(65) Francoski organi priznavajo, da bi predstavnik države pri izvajanju pooblastil, podeljenih z zakonom z dne 16. julija 1980, lahko odločil, da se nekatera sredstva, potrebna za izpolnjevanje naloge javne službe, ne prodajo, če bi bilo treba zagotoviti kontinuiteto javne službe. Če država ne bi poskrbela za nadomestilo, bi bila posledica neprodaje določenega premoženja iz razlogov, povezanih z zahtevo po kontinuiteti javne službe, manjše unovčenje sredstev in soodnosno zmanjšanje zneskov, ki bi jih upniki lahko dobili povrnjene. S tem postopkom naj bi upniki podjetja La Poste ne dobili večjih pravic, kot bi jih imeli na podlagi trgovinskega prava. Po mnenju francoskih organov naj bi bilo torej merilo enakovrednosti, ki ga je določila Komisija, *a fortiori* izpolnjeno.

(66) Francoski organi kljub temu priznavajo, da bi se bilo v tem primeru mogoče sklicevati na nekrivdno odgovornost države, ki bi lahko privedla do tega, da bi bili upniki odškodovani v višini škode, ki so jo utrpeli, to je največ v višini prodajne vrednosti sredstev, za katere je predstavnik države zakonito odločil, da se ne prodajo. Po mnenju francoskih organov bi bil učinek te morebitne povrnitve škode vseeno samo ta, da bi bil upnik postavljen v položaj, ki bi izhajal iz uporabe občega prava, in torej glede na preskus enakovrednosti ne bi mogel pridobiti večjih pravic, kot bi jih imel na podlagi občega prava.

(67) Francoski organi ugotavljajo, da se pri postopku, uvedenem z zakonom z dne 16. julija 1980, upoštevata merili enakovrednosti in objave, ki ju je določila Komisija in ki zadostujeta za zavrnitev obstoja prednosti. Po njihovem mnenju torej ni upravičeno, da bi za podjetje La Poste neposredno veljal težek in zapleten postopek občega prava.

3. *Besedila, ki jih Komisija navaja o prihodnosti obveznosti po izčrpanju sredstev oseb javnega prava, se za podjetje La Poste ne uporabljajo*

(68) Po mnenju francoskih organov besedil, ki jih Komisija navaja v odločitvi o sprožitvi postopka, zlasti v uvodni izjavi 69, ni mogoče za podjetje La Poste niti uporabiti niti jih ni mogoče nanj prenesti.

3.1.2 NEOBSTOJ PREDNOSTI

(69) Francoski organi menijo, da analiza Komisije glede obstoja selektivne prednosti poteka z dveh vidikov:

— krožnega sklepanja, ki temelji na obvestilu o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000,

— analize domnevnega vpliva zatrjevanega ukrepa na bonitetne agencije.

A. ***Na podlagi obvestila Komisije o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000 ni mogoče sklepati o obstoju selektivne prednosti v obravnavanem primeru***

(70) Francoski organi menijo, da Komisija v uvodni izjavi 77 odločitve o sprožitvi postopka napačno razlaga točko 2.1.3 obvestila o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000. Po njihovem mnenju točka 2.1.3 pomeni, da, če je podjetje, katerega pravni status izključuje možnost stečajnega postopka ali postopka plačilne nesposobnosti, upravičeno do ugodnejših pogojev financiranja, ti pogoji pomenijo pomoč v obliki poroštva.

Po mnenju francoskih organov v točki 2.1.3 obvestila Komisije o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000 ni iz ničesar razvidno mnenje Komisije, da dejstvo, da pravni status podjetja izključuje možnost stečajnega postopka, nujno pomeni, da je to podjetje upravičeno do ugodnejših pogojev financiranja.

(71) Poleg tega francoski organi menijo, da se točka 2.1.3 obvestila Komisije o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000 ne uporablja za podjetje La Poste, ker se nanaša na primer, v katerem pravni status podjetja izključuje vsak stečajni postopek ali postopek plačilne nesposobnosti, ne pa prav določenega postopka. Po mnenju francoskih organov Komisija ni dokazala, da podjetje La Poste ne bi moglo iti v stečaj, niti da postopka plačilne nesposobnosti ni bilo mogoče uporabiti.

B. ***Nezmožnost pripisa odgovornosti in neobstoj državnih sredstev***

(72) Komisija v uvodni izjavi 79 odločitve o sprožitvi postopka opozarja na vpliv bonitetnih agencij na pogoje financiranja, ki jih pridobijo podjetja.

(73) Francoski organi najprej opozarjajo na slabosti bonitetnih agencij in nato trdijo, da prednost, za katero bi bila odgovorna država in ki bi lahko pomenila državno pomoč, ne more temeljiti na stališču, ki ga zagovarja bonitetna agencija, kadar to ne temelji na natančni analizi veljavnega zakonskega okvira. Poleg tega, tudi če bi EPIC na podlagi te ocene v praksi pridobila prednostni dostop do posojila, pa v pravu in v praksi ne bi pridobila dostopa do državnih sredstev, kar naj bi bilo nujno za opredelitev državne pomoči.

(74) Francoski organi dodajajo, da analize agencij niso na objektivni pravni ravni, ampak temeljijo na subjektivni presoji tega, kar naj bi bilo državna podpora v primeru težav obravnavanega podjetja.

C. ***Krožnost sklepanja***

(75) Po mnenju francoskih organov je sklepanje Komisije krožno:

— Komisija naj bi se pri dokazovanju gospodarske prednosti oprla predvsem na izjave bonitetnih agencij,

— trg in bonitetni agenciji naj bi potrdili neobstoj državnega poroštva za podjetje La Poste, vendar naj bi še naprej izražali pomisleke, ki naj bi izhajali samo iz stališča Komisije.

D. ***Neobstoj vpliva na bonitetno oceno podjetja La Poste***

(76) Francoski organi vsekakor menijo, da v odločitvi o sprožitvi postopka nikakor ni dokazano, da naj bi bila bonitetna ocena podjetja La Poste višja zaradi domnevnega neomejenega državnega poroštva.

(a) **Doktrina bonitetnih agencij ne zadostuje za dokaz kakršnega koli vpliva**

(77) Francoski organi imajo več pripomb k študiji bonitetne agencije Standard and Poor's z naslovom „*Influence of Government Support on Ratings*“, ki jo Komisija navaja v uvodni izjavi 80 odločitve o sprožitvi postopka. Agencija Standard and Poor's v tej študiji razlikuje med več kategorijami „*government supported postal companies*“; na podlagi razvrstitve se določi metodologija, ki jo agencija Standard and Poor's uporabi za določitev bonitetne ocene navedenega subjekta.

(78) Francoski organi poudarjajo, da se pri razvrstitvi v kategorijo 1 ([44]) upoštevajo obširna merila, kot sta narava dejavnosti ali gospodarsko in družbeno okolje, ne pa tudi status ocenjenega operaterja.

(79) Francoski organi navajajo, da sta bili 22. novembra 2004 francoska in italijanska pošta uvrščeni v kategorijo 2 ([45]). Francoski organi iz dokumenta agencije Standard and Poor's sklepajo, da bonitetna ocena italijanske pošte ni temeljila na finančni uspešnosti podjetja Poste Italiane. Po njihovem mnenju je torej italijanska pošta dobila bonitetno oceno, na katero je vplivala ocena njenega lastnika, in to kljub statusu SpA, ki ga ima Poste Italiane po občem pravu.

(80) Francoski organi poudarjajo, da je agencija Standard and Poor's podjetje La Poste nazadnje uvrstila v kategorijo 3 ([46]). Po mnenju francoskih organov ga je postopoma uvrstila v to tretjo kategorijo na podlagi pomembnih reform, ki so bile izvedene od konca leta 2004. Francoski organi iz tega sklepajo, da ni mogoče dokazati, da je treba bonitetno oceno podjetja La Poste pripisati samemu statusu ali kakršnemu koli mehanizmu državnega poroštva in da bi ta bonitetna ocena lahko pomenila državno pomoč.

(81) Francoski organi kljub temu priznavajo, da je bilo v študiji agencije Standard and Poor's iz leta 2004 omenjeno vprašanje statusa podjetja La Poste. Vendar pa zagotavljajo, da naj bi bilo vprašanje mogoče pojasniti s korespondenco, ki je od takrat potekala z agencijo Standard and Poor's. Francoski organi naj bi tudi agencijo Fitch opozorili na neobstoj kakršnega koli državnega poroštva za podjetje La Poste, in po tem naj bi se agencija lotila ponovne preučitve vprašanja.

(b) **Na zasebnem področju so številni primeri, v katerih je bonitetna ocena hčerinskega podjetja povezana z oceno matičnega podjetja**

(82) Po mnenju francoskih organov je mogoče vpliv prisotnosti večinskega in stabilnega delničarja, ki so jo bonitetne agencije poudarile v primeru Poste Italiane neodvisno od kakršne koli statutarne posebnosti, videti pri zasebnih skupinah. Francoski organi kot primere navajajo sporočilo agencije Standard and Poor's z dne 3. decembra 2003 o AGF ([47]), sporočilo o Volkswagen Bank GmbH ([48]) in sporočilo o VWFS ([49]). Po mnenju francoskih organov tovrstni pristop torej nikakor ni posebnost javnega sektorja.

(c) **Bonitetna ocena podjetja La Poste se ob spremembi statusa ne bi spremenila**

(83) Francoski organi si na podlagi analize bonitetne ocene agencije Standard and Poor's za podjetje La Poste prizadevajo dokazati, da ta ocena ni odvisna od statusa podjetja La Poste.

(84) Prvič, francoski organi poudarjajo, da je agencija Standard and Poor's ob oblikovanju svojih pripomb podjetju La Poste dodelila oceno AA– s stabilnimi obeti. Znižanje ocene je utemeljila s prihodnjim poslabšanjem finančne strukture skupine, povezanim z izplačilom dveh milijard EUR podjetja La Poste za reformo financiranja pokojnin uradnikov, in z „*večjo avtonomijo podjetja La Poste glede na njegovega delničarja*". Po mnenju francoskih organov tega znižanja, ki ni bilo posledica spremembe statusa podjetja La Poste, ne bi bilo mogoče pojasniti, če bi bila bonitetna ocena podjetja La Poste samo posledica njegovega statusa.

(85) Drugič, kljub pojasnilu ([50]), ki ga je agencija Standard and Poor's zagotovila v obvestilu z dne 3. aprila 2007 in je bilo navedeno v uvodni izjavi 84 odločitve o sprožitvi postopka, francoski organi težko razumejo, kako bi bilo podjetje La Poste, če bi bilo upravičeno do državnega poroštva, lahko ocenjeno s tri *notches* pod bonitetno oceno države. Podobno, če bi agencije določbe zakona z dne 16. julija 1980 razlagale tako, da v korist upnikov zadevnih pravnih oseb vzpostavljajo mehanizem, ki ga je mogoče enačiti z državnim poroštvom, francoski organi ne razumejo, kako bi bile lahko ozemeljske skupnosti ocenjene BBB+, medtem ko je bonitetna ocena gospodarja AAA.

(86) Tretjič, francoski organi poudarjajo, da obvestilo agencije Standard and Poor's z dne 3. aprila 2007 temelji na naštevanju dobrih in slabih strani podjetja, pri čemer status ni omenjen. Elementa, ki ju je agencija Standard and Poor's navedla v podporo bonitetni oceni, to je gospodarski pomen nalog javne službe podjetja La Poste in *strong shareholder backing*, naj ne bi bila povezana s statusom podjetja La Poste. Po mnenju francoskih organov se namreč z izrazom *strong shareholder backing* ne sme razumeti finančne podpore v nasprotju s pravom Unije, ampak je treba razumeti interes države za razvoj podjetja La Poste pod pogoji *at arm's length* ([51]). Francoski organi na podlagi tega ugotavljajo, da status ne pomeni bistvenega elementa bonitetne ocene.

(87) Četrtič, francoski organi opozarjajo, da bonitetna agencija v tem istem obvestilu z dne 3. aprila 2007 pojasnjuje, da še naprej uporablja metodologijo *top-down*, na podlagi katere je subjekt mogoče oceniti do dve kategoriji pod gospodarjem. Po mnenju agencije je ta metodologija upravičena zaradi dejstva, da bi morala država srednjeročno ostati 100-odstotni delničar podjetja La Poste. Francoski organi iz tega sklepajo, da ta pristop nikakor ne temelji na podlagi statusa podjetja La Poste. Nazadnje, francoski organi na podlagi navedbe agencije Standard and Poor's ([52]) trdijo, da ta metodologije *bottom-up* za podjetje La Poste ne bi sprejela zaradi spremembe statusa, ampak bi jo sprejela zaradi odprtja kapitala. Dodajajo, da taka sprememba metodologije ob upoštevanju pričakovanega izboljšanja temeljev podjetja La Poste ne bi nujno pripeljala do spremembe ocene.

(88) Petič, francoski organi opozarjajo, da so obeti, ki jih je določila bonitetna agencija, stabilni, kljub postopku, ki ga je Komisija sprožila zoper neomejeno državno poroštvo, ki naj bi ga podjetje La Poste imelo zaradi svojega statusa. Če bi status vplival na plačilno sposobnost podjetja, bi morali biti obeti glede na napovedi njegovih sprememb negativni, ne pa stabilni. Poleg tega agencija Standard and Poor's stabilne obete utemeljuje z dejstvom, da bi država v prihodnjih dveh letih morala ostati 100-odstotni delničar podjetja, in to kljub mogoči spremembi statusa. Francoski organi na podlagi še ene navedbe agencije Standard and Poor's ([53]) ugotavljajo, da ta za določitev razvoja ocene upošteva samo uspešnost podjetja in možnost spremembe delničarskih deležev, mogoče spremembe statusa pa ne.

(89) Šestič, francoski organi, ki navajajo še en izvleček iz obvestila agencije Standard and Poor's iz leta 2007 ([54]), poudarjajo, da se bonitetna agencija ne strinja s trditvijo Komisije, da naj se zaradi statusa izboljšali finančni pogoji, odobreni podjetju La Poste. Francoski organi na podlagi navedbe agencije Standard and Poor's, da „to priporočilo ni vplivalo na bonitetne ocene podjetja La Poste, kajti menimo, da sprememba statusa tega podjetja ne bi nujno izražala zmanjšanja močne državne podpore, na kateri temeljijo ocene podjetja La Poste in ki je bila znova potrjena z nedavnimi vladnimi odločitvami" ([55]), ugotavljajo, da status podjetja La Poste ne vpliva na njegovo bonitetno oceno.

E. ***Neobstoj vpliva na pogoje financiranja podjetja La Poste***

(90) Nazadnje, francoski organi preučujejo dejanske pogoje financiranja podjetja La Poste, da bi ugotovili, ali domnevno državno poroštvo vpliva nanje.

(91) Po mnenju francoskih organov napoved Komisije o obstoju domnevnega poroštva, njegovi domnevni nezdružljivosti s pravom Unije in njegovi posledični prihodnji ukinitvi ter zanikanje francoskih organov glede obstoja poroštva pri bonitetnih agencijah in tisku nikakor ne vplivata na pogoje financiranja podjetja La Poste. Podjetje La Poste je tako oktobra 2006 izdalo obveznice v višini 1,8 milijarde EUR z dvema ročnostma, to je 7 in 15 let, takoj ko je Komisija napovedala priporočilo koristnih ukrepov. Podjetje La Poste je to priporočilo navedlo v prospektu, na konferencah z vlagatelji pa pojasnilo, da ni upravičeno do državnega poroštva. Po izdaji se stroški financiranja podjetja La Poste niso bistveno spremenili ([56]). Obveznice obeh izdaj so večinoma kupili evropski vlagatelji z običajnim profilom za podjetje La Poste, to je vlagatelji, ki obveznice hranijo do zapadlosti. Francoski organi ugotavljajo, da napoved Komisije, s katero je zahtevala ukinitev domnevnega poroštva, in objava v zvezi s stališčem države do tega vprašanja nista vplivali na pogoje financiranja podjetja La Poste na trgu obveznic. Na trgih naj bi namreč prevladovalo mnenje, da pogoji financiranja podjetja La Poste ne temeljijo na pravnem ali dejanskem obstoju kakršnega koli poroštva.

(92) Francoski organi ugotavljajo, da:

— je analiza, ki jo je Komisija opravila v odločitvi o sprožitvi postopka, napačna: podjetje La Poste namreč ni upravičeno do nikakršnega državnega poroštva,

— Komisija ni dokazala obstoja prednosti za podjetje La Poste, ki naj bi izhajal iz njegovega statusa,

— Komisija zato ni dokazala obstoja pomoči v korist podjetja La Poste.

3.2 *PREDLOGI FRANCOSKIH ORGANOV*

(93) Da bi francoski organi odpravili vse pomisleke Komisije, so vseeno navedli, da so pripravljeni izvesti naslednje ukrepe, če bi Komisija privolila v končanje postopka s sklepom o neobstoju pomoči v skladu s členom 7(2) postopkovne uredbe:

— pojasnilo odloka o izvajanju zakona z dne 16. julija 1980,

— vključitev navedbe o neobstoju poroštva v pogodbe podjetja La Poste, ki vključujejo terjatve,

— mehanizem retrocesije morebitnega negativnega učinka na *spread*, ki bi bil povezan s tem, da za podjetje La Poste ne veljajo kolektivni postopki občega prava, s podjetja La Poste na državo.

3.2.1 POJASNILO ODLOKA O IZVAJANJU ZAKONA Z DNE 16. JULIJA 1980

(94) Francoski organi navajajo, da ne gre za spremembo vsebine zadevnih določb, ampak samo za pojasnilo njihove razlage. Zato predlagajo spremembo odloka o izvajanju zakona ([57]). Sprememba naj bi se nanašala na četrti odstavek člena 3-1 odloka, s katerim je urejeno pooblastilo za nadzor, podeljeno prefektu ali nadzornemu organu. S spremembo naj bi se odpravil vsak pomislek, ki ga ima Komisija glede pomena izraza „*za to poskrbi*“. Predlaga se torej pojasnilo, da predstavnik države ali organ, pristojen za nadzor, zagotovi sredstva v okviru proračuna skupnosti ali osebe javnega prava.

(95) Tako spremenjena določba odloka bi se glasila:

„Če ob izteku teh rokov opomin ostaja brez učinka, predstavnik države ali organ, pristojen za nadzor, odhodek vpiše v proračun skupnosti ali osebe javnega prava, ki ni izpolnila obveznosti. Po potrebi zagotovi potrebna sredstva v *okviru proračuna skupnosti ali osebe javnega prava* bodisi z zmanjšanjem sredstev, ki so namenjena za druge odhodke in so še na voljo, bodisi s povečanjem sredstev“ (spremembe so podčrtane).

(96) Po mnenju francoskih organov je s tem predlogom v povezavi s pripombami in članki pravnih teoretikov, poslanimi med razpravami pred dopisom o sprožitvi postopka, izključeno, da bi prefekt ali predstavnik države v okviru postopka, uvedenega z zakonom z dne 16. julija 1980, lahko povečal sredstva zadevne skupnosti ali osebe javnega prava s subvencijo države ali injekcijo javnih sredstev.

3.2.2 VKLJUČITEV NAVEDBE O NEOBSTOJU POROŠTVA V POGODBE PODJETJA LA POSTE, KI VKLJUČUJEJO TERJATVE

A. ***Prvotni predlog francoskih organov***

(97) Komisija v uvodni izjavi 59 odločitve o sprožitvi postopka meni, da na podlagi predloga francoskih organov za spremembo odloka o izvajanju zakona z dne 16. julija 1980 „ni mogoče izključiti, da se bo v primeru izčrpanja sredstev podjetja La Poste upnik, ki mu terjatev ni bila poplačana na podlagi zakona iz leta 1980, obrnil na sodišče in uveljavljal odgovornost države na podlagi kršitve enakosti pred javnimi bremeni“.

(98) Čeprav francoski organi zanikajo, da bi bilo odgovornost države mogoče uveljavljati samo na podlagi plačilne nesposobnosti podjetja La Poste, pa zaradi odprave pomislekov Komisije ponujajo predlog, ki temelji na izjemi sprejetega tveganja. Ta izjema, ki se uporablja za sistem krivdne in nekrivdne odgovornosti države, temelji na načelu, da v zvezi s škodo, nastalo zaradi položaja, ki se mu je žrtev vede izpostavila, ne obstaja pravica do povrnitve škode (glej sodbi sodišča Conseil d'Etat v zadevah Sille ([58]) in Meunier ([59])).

(99) Da bi si francoski organi zagotovili uporabo te izjeme, predlagajo, naj se upnikom podjetja La Poste uradno potrdi, da za njihovo terjatev ni državnega poroštva in da v primeru plačilne nesposobnosti država ne bo odgovorna za poplačilo terjatev namesto tega podjetja. Taka informacija ni v nasprotju z zakonom, saj zakon nikjer ne določa, da bi morala država v primeru plačilne nesposobnosti podjetja La Poste prevzeti odgovornost za poplačilo njegovih dolgov.

(100) Poleg pojasnila odloka o izvajanju zakona z dne 16. julija 1980 se torej francoski organi, skupaj s podjetjem La Poste, obvezujejo, da bodo za vsak postopek v pogodbe o financiranju (za vsak instrument iz pogodbe) vključili naslednje:

„Za izdajo/program/posojilo ni odobreno nobeno posredno ali neposredno državno poroštvo. V primeru plačilne nesposobnosti podjetja La Poste država ne bo odgovorna za poplačilo terjatev namesto tega podjetja.“

B. ***Pomisleki, ki jih je Komisija izrazila v odločitvi o sprožitvi postopka***

(101) Komisija je v točki 61 odločitve o sprožitvi postopka navedla naslednje pomisleke glede zgoraj navedenega predloga francoskih organov:

— izjema sprejetega tveganja je pravilo, določeno s sodno prakso, ki bi se lahko spremenila,

— „ta predlog, ki izhaja iz temeljnih načel javnega prava in temelji na instrumentih sekundarnega prava, se zdi nepopoln, ker bi bili ti instrumenti v primeru spora dokaj zlahka razveljavljeni“,

— nazadnje, terjatve podjetja La Poste niso samo finančne, ampak so tudi komercialne ali druge narave; ti primeri pa v dodatnem predlogu francoskih organov niso obravnavani.

C. ***Odgovori francoskih organov na te pomisleke***

(102) Kot je bilo navedeno zgoraj, francoski organi menijo, da nekrivdne odgovornosti države ni mogoče uveljavljati samo na podlagi nezadostnosti sredstev podjetja La Poste, ker mora za uveljavljanje odgovornosti države obstajati odločitev države o izvršitvi ali opustitvi, tu pa obstaja praktična nezmožnost izvršitve. Predlog francoskih organov torej velja samo kot dodatni ukrep pojasnila za upnike, poleg tega pa zaradi izjeme sprejetega tveganja omogoča izločitev vsakega tveganja uveljavljanja nekrivdne odgovornosti države.

(103) Po mnenju francoskih organov bi prvi ugovor Komisije privedel do ugotovitve, da tudi če v notranjem pravu države članice ni določbe, bi tveganje preobrata sodne prakse, to je spremembe notranjega prava, zadostovalo za utemeljitev državne pomoči. Francoski organi izpodbijajo to sklepanje. Po njihovem mnenju je izjema sprejetega tveganja splošno načelo javnega prava, ki je bilo s sodno prakso mnogokrat potrjeno, nikoli zavrnjeno in obširno obravnavano. Komisija potencialnega ukrepa pomoči ne more utemeljiti z morebitno spremembo prava, ki je v tem primeru več kot neverjetna.

(104) Drugi ugovor Komisije se nanaša na dejstvo, da gre za instrumente sekundarnega prava, ki jih je mogoče v primeru spora zlahka razveljaviti. Res je, da zakon in uredba prevladata nad pogodbo. Toda da bi bil ugovor Komisije dejansko upošteven, bi se moral sklicevati na besedilo višje ravni. Po mnenju francoskih organov nič ne podpira ugovora Komisije v zvezi s tem.

(105) Vendar pa francoski organi priznavajo, da je tretji ugovor, s katerim je ugotovljeno, da izdaje obveznic niso edini instrumenti, ki ustvarjajo terjatve, upošteven, toda v omejenem obsegu v primeru podjetja La Poste, ker je finančni dolg glavni dolg podjetja La Poste in ker je to podjetje večinoma zadolženo prek izdaje obveznic.

D. ***Razširitev predloga***

(106) Francoski organi so torej pojasnili, da so, če bi Komisija končala formalni postopek preiskave s sklepom o neobstoju pomoči v smislu člena 7(2) postopkovne uredbe, pripravljeni razširiti svoj predlog o vključitvi neobstoja poroštva na vse pogodbe, ki vključujejo terjatve. Po mnenju francoskih organov bi bilo na podlagi te razširitve mogoče izključiti vsakršno tveganje uveljavljanja nekrivdne odgovornosti države samo na podlagi plačilne nesposobnosti podjetja La Poste. Poleg tega naj bi bil učinek uveljavljanja nekrivdne odgovornosti države zaradi odločitve nadzornega organa, da ne proda sredstev, potrebnih za kontinuiteto javne službe, samo ta, da bi bili upniki podjetja La Poste postavljeni v položaj, v katerem bi bili, če bi bili upniki delniške družbe.

E. ***Presoja francoskih organov glede opredelitve ukrepov kot pomoči po njihovih predlogih***

(107) Po mnenju francoskih organov naj bi zgoraj predlagana ukrepa pojasnitve omogočila, da se upniki podjetja La Poste seznanijo s svojimi pravicami. Zato za francoske organe ni mogoče šteti, kot je to storila Komisija v uvodni izjavi 74 odločitve o sprožitvi postopka, da so „odgovorni za pričakovanja, ustvarjena pri upnikih podjetja La Poste glede obstoja poroštva," in da prostovoljno vzdržujejo „nejasen pravni položaj", ki bi državo lahko privedel do tega, da „bi morala vrniti dolgove podjetja La Poste, če to podjetje ne bi več moglo izpolnjevati svojih obveznosti".

(108) Po mnenju francoskih organov namreč po eni strani na podlagi dejstva, da za podjetje La Poste ne veljajo kolektivni postopki občega prava, ampak se zanj uporabljajo določbe zakona z dne 16. julija 1980, ni mogoče ugotoviti obstoja državnega poroštva; po drugi strani se lahko s predlaganima ukrepoma pojasnitve izključiti vsaka odgovornost države za domnevno zaupanje trga v tako poroštvo.

(109) V teh okoliščinah ni mogoče državi pripisati nobenega morebitnega učinka. Merilo pripisa odgovornosti naj torej ne bi bilo izpolnjeno, kar je v nasprotju s trditvijo Komisije v uvodni izjavi 76 odločitve o sprožitvi postopka.

(110) Prav tako naj ne bi držala uvodna izjava 75 odločitve o sprožitvi postopka, v kateri se Komisija sklicuje na svoje obvestilo o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000, navedeno za utemeljitev prisotnosti državnih sredstev, ker naj ne bi nobeno dejstvo potrjevalo obstoja državnega poroštva.

3.2.3 MEHANIZEM RETROCESIJE

(111) Za dopolnitev predlaganega mehanizma naj bi bili francoski organi pripravljeni s Komisijo preučiti naslednji pristop.

(112) Predlagani pristop izhaja iz analize stališča Komisije v odstavku 2.1.3 njenega obvestila o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000: „Komisija kot pomoč v obliki poroštva obravnava tudi ugodnejše pogoje financiranja, ki jih pridobijo podjetja, katerih pravna narava izključuje stečaj ali druge postopke plačilne nesposobnosti, ali zagotavlja izrecno državno poroštvo ali državni prevzem izgube." Prav tako Komisija v uvodni izjavi 114 odločitve o sprožitvi postopka navaja, da se ji zdi problematično dejstvo, da „Francija ne sprejme vseh koristnih ukrepov za preprečitev, da bi ta status povzročil gospodarske učinke v korist podjetja, ki deluje na konkurenčnih trgih".

(113) Francoski organi ugovarjajo dejstvu, da se točka 2.1.3 obvestila Komisije o državni pomoči v obliki poroštev iz leta 2000 uporablja za podjetje La Poste, in trdijo, da Komisija ni mogla dokazati, da dejstvo, da za podjetje La Poste ne veljajo kolektivni postopki zasebnega prava, vodi do ugodnejših pogojev financiranja.

(114) Kljub temu so francoski organi Komisiji predlagali skupno preučitev vzpostavitve mehanizma retrocesije s podjetja La Poste na državo, na podlagi načela euro za euro, za morebitni negativni učinek na *spread*, ki bi bil povezan z dejstvom, da za podjetje La Poste ne veljajo kolektivni postopki občega prava, v skladu z mehanizmom izračuna, ki bi ga potrdila Komisija in ki bi ga bilo mogoče revidirati. Po mnenju francoskih organov bi bila z izvedbo takega pristopa dopolnjena zgoraj navedena predloga pojasnitve, s čimer bi se končal mit o državnem poroštvu in bi se dokončno izključilo vsako tveganje pomoči.

4. OCENA POMOČI

4.1 *OPREDELITEV KOT POMOČ*

(115) Člen 107(1) PDEU določa: „Razen če Pogodbi ne določata drugače, je vsaka pomoč, ki jo dodeli država članica, ali kakršna koli vrsta pomoči iz državnih sredstev, ki izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco z dajanjem prednosti posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga, nezdružljiva s skupnim trgom, kolikor prizadene trgovino med državami članicami."

4.1.1 OBSTOJ NEOMEJENEGA DRŽAVNEGA POROŠTVA: PRISOTNOST DRŽAVNIH SREDSTEV

(116) Kot je bilo pojasnjeno v uvodni izjavi 56 odločitve o sprožitvi postopka, ima podjetje La Poste zaradi svojega statusa osebe javnega prava, ki se šteje za enakovredno osebi javnega prava industrijske in komercialne narave, poseben pravni položaj, kar zadeva poplačilo upnikov in ohranitev obstoja v primeru plačilne nesposobnosti.

(117) Komisija najprej opozarja, da za podjetje La Poste ne velja obče pravo s področja sanacije in likvidacije podjetij v težavah ([60]). Francoski organi temu ne ugovarjajo, zanikajo pa obstoj kakršnega koli mehanizma, enakovrednega državnemu poroštvu, v korist podjetja La Poste. Vendar pa se v skladu s četrto alineo drugega odstavka točke 1.2 obvestila Komisije iz leta 2008 o uporabi členov 107 in 108 PDEU za državno pomoč v obliki poroštev (v nadaljnjem besedilu: obvestilo o poroštvih iz leta 2008) ([61]) kot pomoč v obliki poroštva obravnavajo ugodnejši pogoji financiranja, ki jih pridobijo podjetja, katerih pravna narava izključuje stečaj ali druge postopke plačilne nesposobnosti, ali zagotavlja izrecno državno poroštvo ali državni prevzem izgube. Treba je torej preučiti trditve francoskih organov, s katerimi želijo dokazati, da ne obstaja nikakršno državno poroštvo.

A. ***Poroštvo za poplačilo individualnih terjatev***

(118) Da bi ugotovili, ali obstaja poroštvo za individualne terjatve, je treba najprej preučiti, ali je tako poroštvo izključeno z besedili ali sodno prakso, kot trdijo francoski organi (a).

(119) Komisija bo nato preučila postopek upnika podjetja La Poste za poravnavo terjatve, če bi bilo to v finančnih težavah in ne bi moglo odplačati dolgov (b). Komisija bo ugotovila, ali je postopek, ki se uporablja, tak, da sta upnik podjetja La Poste in upnik podjetja, za katero velja trgovinsko pravo, v primerljivem položaju.

(a) **V nasprotju s trditvami francoskih organov francosko pravo dopušča obstoj implicitnih poroštev in natančneje obstoj državnega poroštva zaradi statusa osebe javnega prava**

1. *Preučitev trditev francoskih organov* ([62])

(120) Prvič, francoski organi trdijo, da v nobenem besedilu in tudi v nobeni odločitvi ni določeno načelo, po katerem naj bi država neomejeno jamčila za dolgove EPIC.

(121) Komisija ugotavlja, da čeprav ne obstaja besedilo ali odločitev, ki bi izrecno določala državno poroštvo v korist EPIC – prav tako kot ne obstaja besedilo ali odločitev, ki bi izrecno izključevala vsakršno državno poroštvo v korist EPIC –, s tem ni izključena prisotnost implicitnega poroštva.

(122) Drugič, po navedbah francoskih organov naj bi bilo v sodni praksi odločeno o neobstoju poroštev, zlasti v sodbi *Société de l'hôtel d'Albe* ([63]) in zadevi *Campoloro* ([64]).

(123) Komisija ugotavlja, kot je poudarila njena izvedenka, da sodišče Conseil d'Etat v sodbi *Société de l'hôtel d'Albe* zavrača ugoditev zahtevku upnika, naslovljenemu neposredno na ministra za javna dela. Za uveljavljanje poroštva se predpostavlja položaj plačilne nesposobnosti. Navedena sodba se ne nanaša na točno določen položaj, v katerem se lahko uveljavlja poroštvo. Mehanizem poroštva ne pomeni, da bo država na preprosto zahtevo upnika dolžna poravnati dolg osebe javnega prava.

(124) Analiza Komisije v zvezi z zadevo *Camporolo* je predstavljena v oddelku 4.1.1.A(b)(3) tega sklepa. Kot bo prikazano, zadeva *Camporolo* nasprotno kaže, da ima sistem odgovornosti države pri izvajanju postopka izterjave dolgov oseb javnega prava vse značilnosti mehanizma poroštva.

(125) Tretjič, izvedenec francoskih organov trdi, da dolgovi, ki so podjetju La Poste nastali od začetka veljavnosti LOLF, tj. 1. januarja 2005, ne morejo biti upravičeni do implicitnega poroštva. Kar zadeva dolgove, ki so nastali pred 1. januarjem 2005 in ki bi trajali še po tem datumu, izvedenec francoskih organov priznava, da si lahko nasprotujeta dve trditvi:

— v skladu s prvo trditvijo ustavni razlogi (zlasti enakost pred javnimi bremeni in lastninska pravica), na podlagi katerih je ustavni svet ([65]) zavrnil neveljavnost poroštev, katerih dodelitev ni bila izrecno dovoljena v zakonu o financah, veljajo za implicitna in eksplicitna poroštva: torej, če bi za dolgove podjetja La Poste obstajalo implicitno poroštvo, dejstvo, da to poroštvo ni bilo dovoljeno v zakonu o financah, ne bi povzročilo neveljavnosti tega poroštva za dolgove podjetja La Poste, ki so nastali pred 1. januarjem 2005,

— v skladu z drugo trditvijo imetniki domnevnega implicitnega poroštva ne morejo zahtevati tako nespornih in odločilnih pravic; torej, če bi za dolgove podjetja La Poste obstajalo implicitno poroštvo, bi dejstvo, da to poroštvo ni bilo dovoljeno v zakonu o financah, povzročilo neveljavnost tega poroštva tudi za dolgove, nastale pred 1. januarjem 2005.

(126) Komisija ugotavlja, da izvedenec francoskih organov priznava, da ni gotovo, da dejstvo, da implicitno poroštvo ni dovoljeno v zakonu o financah, povzroči neveljavnost tega poroštva za dolgove, nastale pred 1. januarjem 2005. Z bolj temeljnega vidika Komisija meni, da je treba za ugotovitev, ali je implicitno poroštvo države za podjetje La Poste z LOLF postalo neveljavno ali ne, preučiti, od kdaj je podjetje La Poste upravičeno do tega implicitnega poroštva, ne pa datumov nastanka dolgov podjetja La Poste. Tu obravnavano poroštvo je namreč poroštvo, ki povezuje državo in podjetje La Poste (upniki podjetja La Poste so samo posredni upravičenci): poleg tega se poroštvo nanaša ne samo na poplačilo individualnih terjatev (glej oddelek 4.1.1.A tega sklepa), ampak tudi na ohranitev obstoja podjetja La Poste in/ali njegovih obveznosti (glej oddelek 4.1.1.B tega sklepa). Ker je implicitno poroštvo države v korist podjetja La Poste veljalo pred 1. januarjem 2005, Komisija meni, da trditev, da implicitno poroštvo ne more obstajati po 1. januarju 2005, ni upoštevna.

(127) Ustavni svet je v odstavku 110 sklepa z dne 25. julija 2001 o LOLF ([66]) pojasnil, da poroštva, ki so bila dodeljena pred začetkom veljavnosti LOLF in niso bila popisana, niso neveljavna. Po mnenju izvedenke Komisije se to sklepanje popolnoma uporablja za obstoj implicitnih poroštev, povezanih s statusom oseb javnega prava, ki še niso bila popisana, toda kljub temu ostajajo veljavna.

(128) Izvedenec francoskih organov ima kljub temu pomisleke o dejstvu, ali razlogi, na podlagi katerih je ustavni svet zavrnil neveljavnost poroštev, katerih dodelitev ni bila dovoljena v zakonu o financah, veljajo za implicitne in eksplicitne terjatve. Po njegovem mnenju imetniki domnevnega implicitnega poroštva ne morejo zahtevati tako nespornih in odločilnih pravic kot imetniki eksplicitnega poroštva.

(129) Poleg dejstva, da je trditev izvedenca francoskih organov omejena na izražanje pomislekov in torej ni odločilna, Komisija ugotavlja, da nič v uvodni izjavi 110 ne kaže, da samo eksplicitna poroštva niso neveljavna. Tudi člen 61 LOLF, na katerega se uvodna izjava nanaša, ni omejen samo na eksplicitna poroštva. Zato Komisija meni, da se mnenje ustavnega sveta, v skladu s katerim kazen za morebitni neobstoj dovoljenja v zakonu o financah ne more biti neveljavnost poroštva, uporablja za implicitna in eksplicitna poroštva. Komisija tako meni, da zaradi neobstoja dovoljenja implicitnega poroštva države za podjetje La Poste v zakonu o financah to poroštvo ni neveljavno.

(130) Poleg tega je, kot je poudarila izvedenka Komisije, področje uporabe obveznosti, da se državna poroštva navedejo v zakonu o financah, omejeno na „dodelitev“ takih poroštev. Dodelitev poroštva obsega primere, v katerih se država z izrecnim izrazom volje odloči, da bo poroštvo podelila organu ali postopku. Področje uporabe obveznosti, da se poroštva vpišejo v zakon o financah, torej ne obsega poroštev, izhajajočih iz statusa ali sodne obveznosti, za katera je značilna implicitna in samodejna narava. Ta druga kategorija ne izhaja iz odločitve države, ampak izhaja iz dejstva, da se država postavi v že obstoječ pravni okvir, pri čemer je poroštvo samo njegova posledica. Dejstvo, da obstoj te druge kategorije ne spada na področje člena 34 LOLF, pojasnjuje, da sodna praksa o poroštvu zaradi koncesionarjev vztraja še po letu 2001. Pojasnjuje tudi, da vsakokrat, ko je država delničarka ali družbenica družbe ali skupine, za katero poroštvo za dolgove ni omejeno s trgovinskim zakonikom, državi tega ni treba določiti v zakonu o financah.

(131) Komisija ugotavlja, da trditev francoskih organov, ki temelji na LOLF, ni prepričljiva in da dejstvo, da v nobenem zakonu o financah ni določeno, da država zagotavlja poroštvo za podjetje La Poste zaradi njegovega statusa, ne izključuje obstoja takega poroštva. Vsekakor Komisija poudarja, da je ne zavezuje opredelitev ukrepa kot poroštva v francoskem pravu niti dejstvo, da naj bi šlo za poroštvo, za katero velja LOLF. Po mnenju Komisije je upoštevna samo opredelitev tega ukrepa na podlagi prava Evropske unije in zlasti glede na obvestilo o poroštvih. Komisija poudarja, da se v pravu Evropske unije priznava obstoj implicitnega poroštva, kadar je država članica pravno zavezana poplačati terjatev druge osebe v primeru neizpolnitve obveznosti te osebe ([67]).

(132) Četrtič, francoski organi menijo, da če bi bile EPIC upravičene do državnega poroštva, bi bilo treba za spremembo njihovega statusa sprejeti ukrepe poroštev, s katerimi bi se ohranile pravice upnikov, nastale pred preoblikovanjem zadevne javne osebe. Ker tak mehanizem ni bil nikoli vzpostavljen (glej zlasti preoblikovanje družb France Télécom, Gaz de France, EDF in ADP) ([68]), naj bi to dokazovalo, da poroštvo ne obstaja.

(133) Kot pojasnjuje izvedenka Komisije, naj bi taka trditev izhajala iz zelo široke razlage ustavnega varstva lastninske pravice. Glede na trditev francoskih organov naj bi varstvo lastninske pravice zahtevalo ohranitev vsake terjatve. Glede na to, da se ustavno varstvo lastninske pravice ne nanaša samo na primer, v katerem je ta odvisna od javne osebe, bi taka razlaga pomenila, da bi bilo treba v primeru dogodka v življenju katere koli družbe terjatve zavarovati, če so zaradi nastale spremembe „postale ranljive“. Vendar pa nič v sedanjem stanju francoskega veljavnega prava ne ohranja terjatev. Če bi bilo treba trditev nadalje omejiti na primere terjatev, za katere jamči država, bi to pomenilo, da bi morala biti lastninska pravica, za katero je sprva jamčila država, upravičena do večjega ustavnega varstva kot druge lastninske pravice. Nič ne kaže na to. Nazadnje, terjatev je osebna pravica, ki se ne sme zamenjevati z lastninsko pravico, ki je v bistvu stvarna pravica. Okrepljenega varstva, ki velja za stvarne pravice, ni mogoče razširiti tudi na osebne pravice.

(134) Komisija ugotavlja, da lastninska pravica ne zahteva, da se za zagotovitev pravic upnikov ob preoblikovanju EPIC v družbo, za katero veljajo postopki sanacije in sodne likvidacije, določi poseben ukrep. Zato neobstoj takih ukrepov ni znak, da implicitno poroštvo ne obstaja.

(135) Po mnenju francoskih organov naj v nasprotju s predhodnim položajem ne bi bilo nujno dodeliti eksplicitnega poroštva za dolgove, ki so nastali upravi za pošte in telekomunikacije ter bili preneseni na podjetje La Poste, če bi bilo slednje po statusu upravičeno do državnega poroštva. Vendar pa je bilo to storjeno z odlokom z dne 31. decembra 1990.

(136) Komisija poudarja, da dejstvo, da so se francoski organi odločili dodeliti eksplicitno poroštvo, ne dokazuje, da implicitnega poroštva ni bilo. Enako sklepanje se uporablja za trditev francoskih organov v zvezi s poroštvom, ki ga je država dodelila za nekatere dejavnosti podjetja ERAP in Agence Française du Développement. Dejstvo, da se je država v nekaterih primerih odločila dati eksplicitno poroštvo, čeprav je že obstajalo implicitno poroštvo, bi bilo mogoče pojasniti s skrbjo za preglednost in željo po povečanju pravne varnosti upnikov. Kot namreč trdi izvedenec francoskih organov, „imetniki domnevnega implicitnega poroštva ne morejo zahtevati tako nespornih in odločilnih pravic kot imetniki eksplicitnega poroštva“.

(137) Nazadnje, francoski organi navajajo člane ([69]) nekdanjega predsednika oddelka za spore pri Conseil d'Etat D. Labetoulla. Ta člane in sodna praksa v zadevi *Campoloro* bosta preučena v oddelku tega sklepa o uveljavljanju odgovornosti države ([70]).

(138) Komisija ugotavlja, da:

— po eni strani, v nasprotju s trditvami francoskih organov nobeno besedilo in nobena odločitev ne izključujeta obstoja državnega poroštva v korist podjetja La Poste,

— po drugi strani, dejstvo, da to poroštvo ni izrecno določeno v nobenem besedilu, ne izključuje obstoja implicitnega poroštva.

2. *Obstoj implicitnih poroštev, povezanih s statusom osebe javnega prava, je potrjen z obvestilom francoskega sodišča Conseil d'Etat*

(139) Obstoj implicitnega poroštva, povezanega s statusom osebe javnega prava, je potrjen z obvestilom sodišča Conseil d'Etat, ki je bilo predloženo leta 1995 v zadevi Crédit Lyonnais in je že bilo navedeno v odločitvi o sprožitvi postopka ([71]). Sodišče Conseil d'Etat je v tem obvestilu implicitno poroštvo oprlo na samo naravo organa kot osebe javnega prava: „Sodišče Conseil d'Etat je […] ob osnutku zakona o ukrepanju države pri načrtih sanacije Crédit Lyonnais in Comptoir des Entrepreneurs menilo, da bo državno poroštvo za to osebo javnega prava brez izrecne zakonodajne določbe izhajalo iz same narave organa kot osebe javnega prava ([72]).“

(140) Komisija je francoske organe večkrat prosila, naj ji pošljejo celotno obvestilo.

(141) Francoski organi so odgovorili ([73]), da zadevno obvestilo, ki ni bilo izdano na zahtevo vlade, ni bilo oblikovano v uradni dokument. Po navedbah francoskih organov naj bi obvestilo, na katero se sklicuje Komisija, sestavljal samo zadevni stavek iz letnega poročila.

(142) Poleg tega naj po mnenju francoskih organov tega mnenja ne bi bilo mogoče uporabiti za podjetje La Poste, ker se uporablja za osebo javnega prava z javnim računovodjo, posebej ustanovljeno za zagotovitev upravljanja državne podpore za sanacijo družbe Crédit Lyonnais, ker je bilo sprejeto pred temeljnim zakonom z dne 1. avgusta 2001 o zakonih o financah (LOLF) in ker naj bi bila njegova uporaba v nasprotju s poznejšo sodno prakso Conseil d'Etat.

(143) Komisija poudarja, da je razlaga francoskih organov, v skladu s katero naj mnenja sodišča Conseil d'Etat ne bi bilo mogoče uporabiti za podjetje La Poste, v nasprotju z izrazi iz tega mnenja. Sodišče Conseil d'Etat se namreč v mnenju nikjer ne sklicuje na nalogo osebe javnega prava. Poleg tega se sklicuje na naravo osebe javnega prava, ne pa na naravo oseb javnega prava z javnim računovodjo. Francoski organi tudi ne pojasnjujejo, zakaj naj bi se to mnenje uporabljalo samo za osebe javnega prava z javnim računovodjo.

(144) Kar zadeva trditve francoskih organov, da naj se mnenje ne bi uporabljalo, ker je bilo sprejeto pred LOLF in v nasprotju s poznejšo sodno prakso sodišča Conseil d'Etat, je Komisija zgoraj dokazala, da LOLF ne ovira obstoja implicitnega državnega poroštva v korist podjetja La Poste.

(145) Komisija torej meni, da se mnenje sodišča Conseil d'Etat uporablja za podjetje La Poste in da sodišče Conseil d'Etat priznava obstoj državnega poroštva, ki izhaja iz javne narave organa.

(146) Poleg tega je obstoj implicitnih poroštev, ki izhajajo iz upravnega ali zakonodajnega akta, ki „ustvarja in vsebuje finančne posledice za državo," potrjen z obvestilom ministra za gospodarstvo, finance in industrijo z dne 22. julija 2003, katerega namen je bil „popis mehanizmov implicitnega ali eksplicitnega poroštva države". To obvestilo dokazuje, da lahko državno poroštvo izhaja iz zelo različnih pravnih aktov ([74]).

(147) Komisija tudi poudarja, da v pojasnilu, priloženem temu obvestilu, natančneje v delu 3 z naslovom „na podlagi izkušenj z aktiviranjem poroštva in sodne prakse Conseil je bilo mogoče izboljšati določeno število šolskih primerov implicitnega poroštva, ki jih je treba opredeliti," francoski organi navajajo, da „nekatere pravne oblike po sestavi vključujejo odgovornost svojih delničarjev, zlasti družbe z neomejeno odgovornostjo in gospodarska interesna združenja (začasna skupina podjetij). Pri teh zadnjih dveh oblikah bodo tretje osebe sistematično iskale državnega delničarja. Enako velja za ustanovitev oseb javnega prava in nekatere deleže v delniških družbah." Tako francoski organi sami opozarjajo, da ustanovitev osebe javnega prava vključuje implicitno državno poroštvo v korist upnikov te osebe javnega prava.

(b) **Upniku podjetja La Poste je zagotovljeno, da bo njegova terjatev poplačana**

(148) Komisija namerava zdaj preučiti postopek upnika podjetja La Poste za poravnavo njegove terjatve, če bi bilo podjetje La Poste v finančnih težavah in ne bi moglo plačati svojih dolgov. Komisija bo ugotovila, ali je upnik po koncu vnaprej opredeljenega in objavljenega postopka v primerljivem položaju kot upnik podjetja, za katero velja trgovinsko pravo.

(149) Ta preučitev bo pokazala, da:

— običajne ovire, ki nasprotujejo poravnavi terjatve organa zasebnega prava, ne obstajajo pri osebah javnega prava (1),

— postopek izterjave dolgov oseb javnega prava, obsojenih s sodno odločbo, določen z zakonom z dne 16. julija 1980, nikakor ne vodi do izginitve dolga (2),

— ima sistem odgovornosti države pri izvajanju postopka izterjave dolgov oseb javnega prava vse značilnosti mehanizma poroštva (3),

— tudi če upnik ne bi dobil zadoščenja, lahko uveljavlja pravne učinke upravičene napake, ki jo je storil pri ustvarjanju terjatve glede tega, da naj bi bila vedno poplačana (4).

1. *Običajne ovire, ki nasprotujejo poravnavi terjatve organa zasebnega prava, ne obstajajo pri osebah javnega prava*

(150) Kot je bilo pojasnjeno v opisu ukrepa, za podjetje La Poste ne velja obče pravo s področja sanacije in sodne likvidacije podjetij v težavah. Upnik podjetja La Poste torej ne tvega, da bi njegova terjatev izginila zaradi sprožitve sodnega postopka likvidacije ([75]) ali da bi po koncu občepravnega postopka sanacije ali sodne likvidacije dobil samo delno poplačilo svoje prvotne terjatve.

(151) Poleg tega, kot je poudarila izvedenka Komisije, dejstvo, da je podjetje La Poste pravna oseba, ni ovira za obstoj poroštva francoske države. Čeprav namreč obstajajo komercialne družbe, na primer delniške družbe (d.d.) in družbe z omejeno odgovornostjo (d.o.o.), v katerih družbeniki niso dolžni vrniti dolgov strukture, v kateri so udeleženi, pa nasprotno obstajajo številne kategorije družb ali pravnih oseb s komercialno dejavnostjo, katerih zasebni družbeniki odgovarjajo za dolgove ustanovljene družbe. To velja za družbe z neomejeno odgovornostjo,

gospodarska interesna združenja in družbe po civilnem pravu. Ni torej izrecnega načela občega prava na področju poroštva družbenikov za dolgove. Ni torej mogoče trditi, da se uporablja načelo neobstoja poroštva za dolgove in izgube, kadar besedilo ne obstaja. Neodvisnost, ki jo daje pravna oseba, in tudi obstoj lastnega premoženja v francoskem pravu nista merilo, na podlagi katerega je mogoče določiti sistem poroštva za dolgove, ki nastanejo pravni osebi. Iz zgornjih razmislekov je mogoče tudi sklepati, da zakonodajalcu ne bi nič preprečevalo določitve, da lahko osebo javnega prava ustanovi javna oseba, ki bi izgube krila samo v višini svojega vložka ali prvotne dotacije.

(152) Izvedenka Komisije je sklepanje dopolnila z iskanjem obstoja (implicitnega) načela občega prava na področju poroštva za dolgove, kadar se družbeniki ali člani strukture niso postavili v okvir, ki ga ponuja zakonodajalec, odgovor pa je našla v členu 1871 in naslednjih členih civilnega zakonika. V teh členih so obravnavani družbeniki, ki svoje družbe niso registrirali. Člen 1871-1 civilnega zakonika določa naslednji mehanizem: „Razen če ni bila predvidena drugačna organizacija, so razmerja med družbeniki, če je to razumno, urejena bodisi z določbami, ki se uporabljajo za družbe po civilnem pravu, če je družba civilne narave, bodisi z določbami, ki se uporabljajo za družbe z neomejeno odgovornostjo, če je družba komercialne narave.“ Zgoraj pa je bilo pojasnjeno, da so družbe po civilnem pravu in družbe z neomejeno odgovornostjo del pravnih oseb, katerih člani neomejeno odgovarjajo za dolgove. Izvedenka iz tega sklepa, da če bi bilo treba izpeljati načelo občega prava, bi to bilo načelo poroštva za dolgove ustanovljenih pravnih oseb.

(153) Francoski organi v obvestilu z dne 27. oktobra 2009 ugovarjajo tej ugotovitvi, ki naj ne bi temeljila na nobenem besedilu, saj se sklicevanje na člen 1871-1 civilnega zakonika nanaša na „razmerja med družbeniki“, ne pa na razmerja do tretjih oseb. V besedilih naj torej to ne bi bilo opredeljeno, zato naj ne bi bilo mogoče sklepati o načelu poroštva, razen če se kršijo pravice do obrambe v francoskem pravu in pravu Unije.

(154) Komisija vseeno poudarja, da člen 1872-1 civilnega zakonika določa, da vsak družbenik neregistrirane družbe sklepa pogodbe v svojem imenu in ima torej edini obveznosti do tretjih oseb. Vsak družbenik je torej neomejeno odgovoren za nastale dolgove. Komisija seveda iz tega edinega razmisleka ne namerava sklepati, da je država odgovorna za dolgove podjetja La Poste, ampak meni, da trditev francoskih organov ne more ovreči trditve njene izvedenke, da če bi bilo treba izpeljati načelo občega prava, bi to bilo načelo poroštva. Poleg tega Komisija opozarja, da francoski organi v pojasnilu, priloženem obvestilu ministra za gospodarstvo, finance in industrijo z dne 22. julija 2003 ([76]), sami primerjajo odgovornost delničarja za družbo z neomejeno odgovornostjo in odgovornost države za osebo javnega prava.

(155) Komisija na podlagi zgornjih elementov ugotavlja, da:

— v nasprotju z upniki podjetij, za katere velja trgovinsko pravo, upniki podjetja La Poste (glede na to, da zanj ne velja obče pravo s področja sanacije in sodne likvidacije podjetij v težavah) ne tvegajo, da bi njihova terjatev po koncu sodnega postopka likvidacije popolnoma ali deloma izginila,

— dejstvo, da je podjetje La Poste pravna oseba, ni ovira za državno poroštvo v korist podjetja La Poste,

— ker odgovornost države v zvezi s podjetjem La Poste ni izrecno omejena, se upniki podjetja La Poste lahko zakonito oprejo na načelo, po katerem država krije dolgove podjetja La Poste, čeprav je La Poste pravna oseba.

2. *Postopek izterjave dolgov oseb javnega prava, obsojenih s sodno odločbo, določen z zakonom z dne 16. julija 1980, nikakor ne vodi do izginitve dolga*

(156) Komisija namerava zdaj preučiti postopek izterjave dolgov oseb javnega prava, obsojenih s sodno odločbo, da bi ugotovila, ali lahko ta postopek vodi do ugasnitve terjatve do podjetja La Poste, pri čemer je rezultat za upnika podoben rezultatu, ki izhaja iz uporabe sodnih postopkov, kot trdijo francoski organi. Ta postopek je bil določen z zakonom z dne 16. julija 1980 in različnimi izvedbenimi besedili ([77]), ki so navedena v oddelku tega sklepa o opisu ukrepa.

(i) Z zakonom z dne 16. julija 1980 so državi podeljene pomembne posebne pravice: plačilo po uradni dolžnosti in ustvarjanje zadostnih sredstev

(157) Kot je bilo pojasnjeno pri opisu ukrepa, zakon z dne 16. julija 1980 določa: „če posvetovalni organ skupnosti ali osebe javnega prava ni zagotovil ali ustvaril sredstev, za to poskrbi […] nadzorni organ ter po potrebi izvrši plačilo po uradni dolžnosti“. Poleg tega je v odloku z dne 12. maja 1981, ki v tej točki ni bil spremenjen z odlokom iz leta 2008, pojasnjeno, da predstavnik države ali organ, pristojen za nadzor, „po potrebi zagotovi potrebna sredstva bodisi z zmanjšanjem sredstev, ki so namenjena za druge odhodke in so še na voljo, bodisi s povečanjem sredstev“.

(158) Z zakonom z dne 16. julija 1980 in njegovimi izvedbenimi ukrepi je država torej določena kot pristojni organ za izterjavo dolgov oseb javnega prava. Poleg tega sta ji s temi besedili podeljeni pomembni posebni pravici: plačilo po uradni dolžnosti in ustvarjanje zadostnih sredstev.

(159) Francoski organi zavračajo zamisel, da bi navedena sredstva lahko bila državna sredstva. Kot je navedeno v delu v zvezi s pripombami države članice ([78]), francoski organi namreč trdijo, da je z zakonom z dne 16. julija 1980 nadzornemu organu podeljeno pooblastilo za nadomestitev. V zvezi s tem naj bi nadzorni organ lahko izvajal samo pristojnosti tega izvršilnega organa, ki ne vključujejo možnosti razpolaganja z državnimi sredstvi. V podporo tej razlagi so navedeni pripravljalna dela za zakon z dne 16. julija 1980, članki pravnih teoretikov ter odločitve sodišča Conseil d'Etat v zvezi z zadevo Campoloro. Francoski organi vseeno priznavajo, da zakon iz leta 1980 načelno ne prepoveduje finančnega posredovanja države v podporo zadevni javni osebi.

(160) Komisija priznava, da v besedilih ni izrecno določena obveznost države, da v primeru, da ima oseba javnega prava finančne težave, tej izplača izredno subvencijo. Vendar pa to nikakor ne more ovreči dokaza obstoja implicitnega poroštva.

(161) Komisija tudi priznava, da so sredstva, ki jih je treba zagotoviti, najprej lastna sredstva osebe javnega prava. Kljub temu se lahko ugotovi, da je mogoče dolgove osebe javnega prava, ki je dolžnica, po izčrpanju lastnih sredstev plačati samo z državnimi sredstvi ([79]). Ta ugotovitev je v skladu z dejstvom, da je mehanizem poroštva podreden v tem smislu, da se sredstva dolžnika zberejo pred sredstvi njegovega poroka.

(ii) Zakon z dne 16. julija 1980 in njegovi izvedbeni ukrepi ne določajo postopka likvidacije–prenehanja obstoja s prenehanjem obveznosti; položaj nezadostnosti sredstev je krit ali samo začasen

(162) Komisija bo zdaj preučila razlago francoskih organov, v skladu s katero bi po koncu postopka, določenega z zakonom z dne 16. julija 1980, nekaterim upnikom njihova terjatev lahko prenehala brez možnosti pravnega sredstva ([80]) in bi bil njihov položaj enak položaju upnikov podjetij, za katera veljajo sodni postopki.

(163) Izvedenka Komisije ([81]) poudarja, da zakon z dne 16. julija 1980 in njegov izvedbeni odlok kažeta, da sta v primeru nezadostnosti sredstev mogoča samo dva primera: bodisi nadzorni organ zagotovi potrebna sredstva bodisi se plačilo odloži. Nikjer ni navedeno, da bi bil postopek v primeru trajne nezadostnosti sredstev ustavljen.

(164) Čeprav je namreč položaj nezadostnosti sredstev predviden z zakonom z dne 16. julija 1980 in njegovimi izvedbenimi ukrepi, se ta položaj šteje samo za začasnega, dokler se ne ustvarijo dodatna sredstva, kar je edini izhod, predviden z besedili. Nikjer ni predvideno, da bi bilo to ustvarjanje dodatnih sredstev nemogoče ali nezadostno. Po tej fazi ustvarjanja sredstev je v besedilih navedeno, da pristojni organ izvrši plačilo po uradni dolžnosti. Zgoraj navedena okrožnica iz leta 1989 je še natančnejša v zvezi z nezadostnostjo sredstev in vztraja pri nujno začasni naravi te nezadostnosti, kajti v tem primeru je treba upniku sporočiti preostanek, ki bo plačan pozneje. Kot navaja izvedenka Komisije, „lahko upniki z branjem teh besedil sklepajo, da bo njihova terjatev, če ne bo poplačana takoj, poplačana pozneje“.

(165) Poleg tega izvedenka Komisije upravičeno ugotavlja, da je postopek, določen s francoskim pravom, samo postopek izterjave terjatev, brez postopka likvidacije. Kar zadeva zasebne osebe, besedila položaj ustavitve plačil povezujejo s položajem likvidacije. Tako lahko tveganje ustavitve plačil sproži zaščitni postopek ([82]), sodna likvidacija pa je izrecno predstavljena kot posledica ustavitve plačil ([83]). Po drugi strani zakonodajalec in zakonodajna oblast pri javnih osebah na splošno in še posebej osebah javnega prava s tem, ko zakrijeta položaj ustavitve plačil in ga nikakor ne povežeta s položajem likvidacije, upnikom sporočata, da bodo njihove terjatve neomejeno poplačane, po potrebi s strani tretjega, kot je država.

(166) Nazadnje, izvedenka Komisije ugotavlja, da francoski organi z reformo iz leta 2008, ki je bila izvedena po sprejetju odločitve o sprožitvi postopka, niso pojasnili, da morajo biti sredstva, ki jih je treba zagotoviti, lastna sredstva osebe javnega prava in ne smejo vključevati državnih sredstev. Tako pojasnilo bi lahko pomenilo močan znak zoper upnike na datum, ko so postopki, ki jih je sprožila Komisije, državno poroštvo izrecno povezovali s pomanjkljivim oblikovanjem besedil. Ker potrebno pojasnilo ni bilo zagotovljeno, to govori v prid trditvi, da francoska država ne želi zanikati, da lahko sama zagotovi potrebna sredstva.

(167) Francoski organi v obvestilu z dne 27. oktobra 2009 trdijo, da trditev izvedenke Komisije, da „lahko upniki z branjem teh besedil sklepajo, da bo njihova terjatev, če ne bo poplačana takoj, poplačana pozneje," temelji na pristranskem branju besedil, ki – poleg tega da to niso zakonodajna besedila (okrožnice) – nikakor ne dokazujejo morebitne nadomestitve sredstev osebe javnega prava z državnimi sredstvi. Nič naj ne bi prepovedovalo pojava zaprtih oseb javnega prava, katerih upnikom ne bi uspelo doseči, da plačajo svoje dolgove. Francoski organi poleg tega menijo, da je mogoče, da osebe javnega prava ne plačajo svojih terjatev, ne da bi se zato samodejno znašle v položaju ustavitve plačil.

(168) Komisija bo zdaj preučila, ali je zakonsko mogoče, da se oseba javnega prava, ki ji je bilo s pravnomočno sodno odločbo naloženo plačilo denarnega zneska, zapre in da se terjatev nikoli ne plača, kot trdijo francoski organi. Določbe zakona z dne 16. julija 1980 in njegovih izvedbenih besedil veljajo za državo. V najmanj ugodnem scenariju za upnika mora država na podlagi teh besedil upniku sporočiti preostanek, ki bo plačan pozneje. Če temu ne bi sledilo nobeno poplačilo, bo upnik vedno imel možnost (to bo obravnavano v oddelku 3 tega sklepa) uveljavljati odgovornost države. V teh okoliščinah teoretična hipoteza zaprtja nikakor ne bi povzročila ugasnitve dolga. Poleg tega francoski organi niso zagotovili nobenega konkretnega primera, v katerem bi se to zgodilo.

(169) Komisija na podlagi teh elementov ugotavlja, da:

— je poseben postopek, opredeljen z zakonom z dne 16. julija 1980 in njegovimi izvedbenimi besedili, samo postopek izterjave terjatev, brez postopka likvidacije; terjatev po koncu tega postopka ne izgine, po koncu postopka likvidacije pa je v sodbo o zaprtju zaradi nezadostnosti sredstev brez kazni vključena prepoved za upnike, da znova sprožijo pregon,

— na podlagi zakona z dne 16. julija 1980 in njegovih izvedbenih besedil, ki določajo časovni odlog plačila in nikjer ne predvidevajo položaja ustavitve plačil, lahko upniki domnevajo, da obstajajo ali da bodo vedno obstajala potrebna sredstva za poravnavo terjatev, ki jih imajo do pravnega subjekta javnega prava,

— iz tega sledi, da je položaj nezadostnosti sredstev krit, po potrebi ga krije država, ali samo začasen. Po drugi strani ni pri nobenem likvidacijskem postopku predvidena možnost, da za dolgove plačilno nesposobne osebe postane odgovorna tretja oseba, razen očitno – pri poroku ali družbi z neomejeno odgovornostjo.

(iii) Izredno subvencijo države, s katero se osebi javnega prava omogoči, da je kos svojim obveznostim, je mogoče predvideti in je dejansko predvidena z nekaterimi besedili

(170) V zvezi s tem je izvedenka Komisije poudarila, da:

(α) […] (*)

(171) Ne da bi bil ta dokaz potreben za opredelitev poroštva, izhajajočega iz statusa podjetja La Poste, kot državne pomoči, Komisija ugotavlja, da so lastna sredstva, ki jih to podjetje lahko zagotovi v primeru nezadostnosti likvidnih sredstev, omejena. Francoski zakonodajalec je namreč za prodajo premoženja ([84]) in povišanje tarif za storitve univerzalne poštne storitve ([85]) določil zelo strog okvir. Kadar je težko zagotoviti dodatna lastna sredstva za reševanje dolgov, se v primeru nezadostnosti sredstev poveča potreba po državnem posredovanju. Prvič, glede na mehanizem vzročne zveze se zaradi nezmožnosti zagotovitve sredstev s prodajo premoženja poveča pogostnost uporabe drugih mehanizmov poroštva (predujmi, iskanje odgovornosti države itd.). Drugič, ker je zakonodajalec izdelal sistem varstva premoženja, bi se lahko povečalo število sporov o nekrivdni odgovornosti države ob morebitnem neizpolnjevanju obveznosti podjetja La Poste ([86]).

(172) Francoski organi v obvestilu z dne 27. oktobra 2009 izpodbijajo „nezmožnost“ zagotovitve lastnih sredstev za podjetje La Poste:

— kar zadeva prodajo premoženja, lahko država po lastnem preudarku presodi, ali določeno premoženje šteje za „nepogrešljivo“ ali ne za izvajanje javne službe; poleg tega, tudi če taki prodaji nasprotuje, to ne pomeni, da jo mora izravnati z mehanizmi poroštva; nazadnje, država dejansko ni nikoli nasprotovala prodaji premoženja na podlagi člena 23 zakona z dne 2. julija 1990, ki je poleg tega postal zastarel, potem ko je podjetje La Poste leta 2005 skoraj vse svoje nepremičninsko premoženje (vključno s poštnimi uradi) preneslo na hčerinsko podjetje, za katero ta sistem predhodnega dovoljenja ne velja,

— kar zadeva povišanje tarif za storitve univerzalne poštne storitve, francoski organi navajajo, da ARCEP ne sprejema tarif, ampak določi *price cap* samo za regulirane dejavnosti podjetja La Poste, pod katerim se tarife podjetja La Poste prosto spreminjajo (razen cene znamke, ki jo z odlokom določi minister, pristojen za pošto, ob upoštevanju *price cap*); poleg tega si lahko mislimo, da bi ARCEP težko zavrnil povišanje tarif, ki bi bilo nepogrešljivo za preživetje subjekta in nalog javne službe, ki jih zagotavlja; nazadnje, ta *price cap* se nanaša samo na regulirani sektor, ki predstavlja manj kot polovico poslovnega rezultata skupine La Poste.

(173) Komisija upošteva pojasnila francoskih organov in navaja dve ugotovitvi:

— francoski organi trdijo, da tudi če bi država nasprotovala prodaji, to nikakor ne bi pomenilo poroštva. Kljub temu so priznali (čeprav zanikajo, da bi podjetje La Poste lahko od tega imelo prednost), da mora predstavnik države pri izvajanju postopka, uvedenega z zakonom z dne 16. julija 1980 ([87]), upoštevati zahtevo po kontinuiteti javne službe, kar bi lahko sprožilo nekrivdno odgovornost države zaradi kršitve enakosti pred javnimi bremeni, kot je prikazano v nadaljevanju ([88]),

— ker naj se upnik podjetja La Poste ne bi mogel obrniti na drugo družbo iz skupine La Poste, da bi dobil poplačilo svoje terjatve, je treba preučiti delež reguliranega sektorja in rezerviranega sektorja v prometu podjetja La Poste, in ne v prometu skupine La Poste. Glede na področje regulacije v Franciji ([89]) je jasno, da so regulirane dejavnosti pretežni del dejavnosti osebe javnega prava La Poste. Za določanje tarif velikega dela dejavnosti podjetja La Poste torej velja *price cap*; poleg tega so tarife rezerviranih storitev določene z ministrskim odlokom.

(β) Nekatere naloge in programi iz državnega proračuna bi se lahko uporabili za pomoč osebi javnega prava, da reši vprašanje vračila svojih dolgov

(174) Programi, ki jih je opredelila izvedenka Komisije, so:

— program št. 823, Predujmi za organe, ki so ločeni od države in upravljajo javne službe: njegov namen je „omogočiti državi, da odobri predujme različnim organom, ki so ločeni od države in ki upravljajo javne službe“ ([90]). „Cilj teh predujmov je poskrbeti za nujne primere, naj bo to zagotovitev kontinuitete javnega delovanja ali pospešena izvedba takega ali drugačnega ukrepa. Z njimi se lahko tudi začasno pokrije nepredvidena potreba po sredstvih, ki jo je treba pozneje trajno zagotoviti s trajnim virom. Omogočajo torej izognitev bančnemu ali tržnemu financiranju in sočasno preprečitev večje razdrobljenosti dolga javnih uprav ali povečanja njihovega obrestnega bremena“,

— v okviru naloge „Finančne udeležbe države“ sta dva programa z naslovom „Kapitalske transakcije, ki zadevajo finančne deleže države“ (program št. 731) in „Razdolževanje države in oseb javnega prava države“ (program št. 732). V okviru tega programa se ukrep št. 1 nanaša na „povečanja kapitala, povečanja obsega lastnega kapitala, delničarske predujme in podobna posojila“.

(175) Sredstva, namenjena tem predujmom, so velika. V okviru programa št. 731 je izrecno predvidena rezerva v višini 85 milijonov EUR. Odobritve plačil za ukrep št. 01 iz programa št. 732 znašajo 660 milijonov EUR. Odobritve plačil iz programa št. 823 pa znašajo 50 milijonov EUR.

(176) Država bi v primeru finančnih težav podjetja La Poste lahko črpala iz teh programov, da bi mu pomagala. Z nobenim besedilom namreč niso omejene možnosti odobritve predujmov EPIC, ki opravljajo gospodarsko dejavnost in delujejo v konkurenčnem sektorju.

(177) Francoski organi v obvestilu z dne 27. oktobra 2009 pojasnjujejo, da niso nikoli ugovarjali trditvi, da lahko osebe javnega prava prejmejo predujme države, ki so poleg tega eksplicitni, ampak da to ne pomeni nobene pravice oseb javnega prava do črpanja iz proračuna države; kot je navedla izvedenka Komisije, lahko sistem delničarskih predujmov koristi vsem finančnim deležem države, ne glede na njihovo pravno obliko, zaradi česar se iz tega ne more izpeljati kakršen koli sklep samo za EPIC; poleg tega in v nasprotju s trditvami izvedenke Komisije se pri teh predujmih v celoti upoštevajo omejitve Skupnosti, ker spadajo v logiko preudarnega vlagatelja.

(178) Komisija ugotavlja, da:

— je z besedili francoskega prava državi dovoljeno ali je ta celo spodbujena, naj osebam javnega prava v primeru nezadostnosti sredstev raje odobri dotacije kot klasična bančna posojila; dostop do teh sredstev ni pogojen s predhodnim upoštevanjem pravil o državnih pomočeh; te dotacije lahko pomenijo „dodatna sredstva“, na katera se nanaša zakon z dne 16. julija 1980,

— so upniki s temi besedili seznanjeni in lahko torej utemeljeno menijo, da bo nadzorni organ sposoben najti potrebna sredstva za poravnavo njihovih terjatev,

— podjetje La Poste kljub temu nima pravice do črpanja iz teh sredstev.

(179) Ob upoštevanju, da:

— zakon z dne 16. julija 1980 in njegovi izvedbeni ukrepi ne določajo postopka likvidacije–prenehanja obstoja s prenehanjem pravic in obveznosti;

— v zakonu z dne 16. julija 1980 in njegovih izvedbenih ukrepih ni nikjer predvideno, da sredstev ne bi bilo mogoče zagotoviti,

— je iz proračunskih dokumentov razvidno, da lahko EPIC v primeru nujne potrebe po sredstvih prejmejo izredne predujme,

Komisija meni, da je primer, v katerem upniku ne bi uspelo doseči poravnave terjatve z uporabo postopkov iz zakona z dne 16. julija 1980, malo verjeten.

(180) Po drugi strani Komisija ni ugotovila neposrednega dostopa oseb javnega prava do državne blagajne, če se z „neposrednim dostopom“ razume možnost EPIC, da sama sprejme odločitev o črpanju neposredno iz sredstev, ki pripadajo državi in so ji na voljo, ne da bi bilo potrebno posredovanje države.

(iv) Predlog francoskih organov za pojasnilo odloka o izvajanju zakona z dne 16. julija 1980 je nezadosten

(181) Komisija najprej poudarja, da francoski organi niso izvedli spremembe zakona z dne 16. julija 1980, ki bo analizirana v tem oddelku. Zato mora preučitev Komisije glede obstoja poroštva v korist podjetja La Poste nujno temeljiti na veljavnem pravu, ne pa na primernosti ali neprimernosti nikoli uradno potrjenih predlogov francoskih organov, namenjenih izključitvi kakršnega koli poroštva. Iz tega sledi, da je bistveni cilj analize Komisije v tem oddelku celovit opis postopka, ki je potekal pred Komisijo.

(182) Francoski organi so za dokaz, da sredstva, ki jih zagotovi nadzorni organ, lahko izhajajo samo iz sredstev skupnosti ali osebe javnega prava, predlagali naslednjo spremembo odloka o izvajanju zakona z dne 16. julija 1980: „Če ob izteku teh rokov opomin ostaja brez učinka, predstavnik države ali organ, pristojen za nadzor, odhodek vpiše v proračun skupnosti ali osebe javnega prava, ki ni izpolnila obveznosti. Po potrebi zagotovi potrebna sredstva *v okviru proračuna skupnosti ali osebe javnega prava* bodisi z zmanjšanjem sredstev, ki so namenjena za druge odhodke in so še na voljo, bodisi s povečanjem sredstev.“ (spremembe so podčrtane)

(183) Komisija vseeno poudarja, kakor je storila že v uvodni izjavi 58 odločitve o sprožitvi postopka, da besedila niti v sedanji različici niti v različici, spremenjeni na podlagi predloga francoskih organov, ne izključujejo, da se sredstva lahko zagotovijo s povečanjem sredstev, ki je bilo predhodno omogočeno s subvencijo ali injekcijo javnih sredstev.

(184) Komisija bo zdaj preučila pravna sredstva, ki bi upniku ostala v malo verjetnem primeru, da mu postopek iz zakona z dne 16. julija 1980 ne bi omogočal poplačila terjatve. Komisija bo preučila zlasti sistem odgovornosti države, da bi ugotovila, ali ima značilnosti mehanizma poroštva.

3. *Sistem odgovornosti države pri izvajanju postopka izterjave dolgov oseb javnega prava ima značilnosti mehanizma poroštva*

(185) Po navedbah francoskih organov se odgovornost države načelno lahko uveljavlja samo kot krivdna ali nekrivdna ([91]). Francoski organi vseeno priznavajo, da če bi obstajala zahteva po kontinuiteti javne službe in bi predstavnik države pri izvajanju postopka, določenega z zakonom z dne 16. julija 1980, moral upoštevati to zahtevo, bi se lahko zgodilo, da bi sodišče odredilo odškodovanje upnika. Vendar bi bil v tem primeru učinek povrnitve škode samo ta, da bi bil upnik postavljen v položaj, v katerem bi bil na podlagi občega prava; upnik torej ne bi pridobil nikakršne prednosti.

(186) Komisija vseeno poudarja, da na podlagi občega prava upniki, vsekakor navadni upniki, načelno ne dobijo poplačanega celotnega dolga. Poleg tega dolgov podjetja v likvidaciji ne plača tretja oseba, kot to velja v tem primeru.

(187) Francoski organi trdijo tudi, da možnosti povrnitve škode, ki so upnikom na voljo z uveljavljanjem odgovornosti, nikakor ni mogoče izenačiti z obliko poroštva.

(188) Komisija vseeno meni, da je, kot bo dokazala, uveljavljanje odgovornosti države (krivdne ali nekrivdne) pri izvajanju postopka izterjave dolgov javnih oseb iz zakona z dne 16. julija 1980 enako mehanizmu poroštva za namene prava Evropske unije, ker upnikom zagotavlja plačilo njihove terjatve, s tem ko državo obvezuje za poplačilo te terjatve v primeru neizpolnitve obveznosti podjetja La Poste. Poleg tega je s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice (ESČP) v zadevi *Campoloro* uvedeno samodejno poroštvo. Francoski organi niso omejili teh mehanizmov odgovornosti ali poroštva, čeprav bi to lahko storili.

(i) Predhodna sodna praksa: izraz posebnosti sistema, vzpostavljenega z zadevo *Campoloro*

(189) Kot poudarja izvedenka Komisije, če je upnik javne osebe, za katero je veljal zakon z dne 16. julija 1980, pred zadevo Campoloro (preučeno spodaj) uveljavljal odgovornost države zaradi uporabe posebnih pravic, določenih s tem besedilom, je upravno sodišče razlikovalo med dvema škodama. Po eni strani je upnik utrpel škodo, ker njegova terjatev ni bila poravnana, to je škodo, ki je izvirala samo iz položaja plačilne nesposobnosti dolžnika. Po drugi strani je upnik lahko utrpel posebno škodo zaradi pomanjkljivosti pri izvajanju posebnih pravic države (zamuda, nepripravljenost, zavrnitev uvedbe postopkov, delna uvedba postopkov itd.). Ta druga škoda se ni ocenila na podlagi zneska dolga, ampak se je ocenila na podlagi ocene stroškov zamude ali zavrnitve uporabe posebnih pravic, določenih z zakonom. Tako se je odzvalo upravno pritožbeno sodišče v Lyonu v zadevi *Campoloro* ([92]).

(ii) Sodba, ki jo je leta 2005 izdalo sodišče Conseil d'Etat v zadevi *Campoloro*

(190) Po mnenju izvedenke Komisije je sodba, ki jo je sodišče Conseil d'Etat izdalo v zadevi *Campoloro*, pomenila prvi preobrat, kajti eden od primerov, ki so v njej predvideni, ni več primer odgovornosti v pravem pomenu besede, ampak deluje kot mehanizem poroštva.

(191) Najprej je treba opozoriti na načelno uvodno izjavo iz sodbe sodišča Conseil d'Etat de Section z dne 18. novembra 2005 v zadevi *Société fermière de Campoloro*, št. 271898:

„zakonodajalec je s temi določbami nameraval predstavnika države pooblastiti, da nadomesti organe ozemeljske skupnosti, če ta ne bi zagotovila izvršitve pravnomočne sodne odločbe in po opominu v zvezi s tem, da bi zagotovil ali ustvaril sredstva, ki bi omogočala izvršitev te sodne odločbe v celoti; zato mora pod nadzorom sodišča ter ob upoštevanju položaja skupnosti in nujnih razlogov v splošnem interesu sprejeti potrebne ukrepe; ti vključujejo možnost prodaje premoženja skupnosti, če to ni nepogrešljivo za dobro delovanje javnih služb, za katere je pristojna; če prefekt ne uporabi posebnih pravic, ki so mu podeljene z zakonom, ali jih zanemari, ima upnik ozemeljske skupnosti pravico, da v primeru resne napake pri izvajanju pooblastila nadzora uveljavlja odgovornost države; poleg tega, če je glede na položaj skupnosti, zlasti glede na nezadostnost sredstev, ali zaradi nujnih razlogov v splošnem interesu prefekt lahko zakonito zavrnil sprejetje nekaterih ukrepov, s katerimi bi zagotovil izvršitev sodne odločbe v celoti, se lahko za škodo, ki za upnika izhaja iz ozemeljske skupnosti, uveljavlja odgovornost javne oblasti, če je ta škoda neobičajna in posebna“.

(192) Sodišče Conseil d'Etat tako vzpostavlja mehanizem z dvojnim sprožilcem.

(193) Prvič, uvaja sistem odgovornosti države, ki temelji samo na pomanjkljivi uporabi posebnih pravic, vzpostavljenih z zakonom z dne 16. julija 1980 in njegovimi izvedbenimi ukrepi. To je sistem odgovornosti zaradi resne napake. Izbira resne napake se utemeljuje z željo, da se dolg skupnosti dolžnice samodejno ne prenese na državo. Kot navaja preudaren komentator ([93]), „če prefekt sprejme ukrepe, s katerimi poskuša zagotoviti dodatna sredstva, vendar se ti ukrepi ob upoštevanju višine dolga skupnosti izkažejo za nezadostne, bo sodišče verjetno menilo, da resna napaka ni bila storjena". Tu je odgovornost zaradi resne napake „klasična" in ne deluje kot mehanizem poroštva v primeru plačilne nesposobnosti organa dolžnika, ker ne more ublažiti samega položaja plačilne nesposobnosti.

(194) Drugič, v sodbi je predvideno uveljavljanje nekrivdne odgovornosti v dveh primerih.

(195) V prvem primeru je „zaradi nujnih razlogov v splošnem interesu prefekt lahko zakonito zavrnil sprejetje nekaterih ukrepov, s katerimi bi zagotovil izvršitev sodne odločbe v celoti". To je klasični primer opustitve dejanja uprave zaradi razloga v splošnem interesu, na podlagi katere se uveljavlja njena odgovornost zaradi kršitve enakosti pred javnimi bremeni. Dolžnik teoretično ni plačilno nesposoben, vendar se država odloči, da zaradi razloga v splošnem interesu ne bo izčrpala njegovega potenciala sredstev. Iz tega položaja ne izhaja mehanizem poroštva, ker škoda za upnika izhaja iz odločitve države, ne pa iz finančnega položaja plačilne sposobnosti dolžnika. Vendar pa so posledice enake posledicam mehanizma poroštva.

(196) Nasprotno je drugi primer nekrivdne odgovornosti bližje mehanizmu poroštva. Sodišče Conseil d'Etat je odločilo, da „če je glede na položaj skupnosti, zlasti glede na nezadostnost sredstev, […] prefekt lahko zakonito zavrnil sprejetje nekaterih ukrepov, s katerimi bi zagotovil izvršitev sodne odločbe v celoti, se lahko za škodo, ki za upnika izhaja iz ozemeljske skupnosti, uveljavlja odgovornost javne oblasti, če je ta škoda neobičajna in posebna". Opažamo, da je odločilno dejstvo za vzpostavitev odgovornosti sam finančni položaj skupnosti dolžnice. Izbira sistema nekrivdne odgovornosti upnika razbremeni bremena dokazovanja, ker mora ta dokazati samo odločilno dejstvo, vzročno zvezo in škodo.

(197) Izvedenka Komisije tudi meni, da sta si ta sistem odgovornosti in sistem poroštva podobna v dveh točkah. Prvič, odločilnega dejstva ni mogoče objektivno pripisati državi, ker gre za položaj organa dolžnika: ta sistem odgovornosti temelji na enakem dejstvu kot mehanizem poroštva, to je plačilni nesposobnosti dolžnika. Drugič, zdi se, da je škoda, na katero se sodišče Conseil d'Etat sklicuje, če drugi podatki ne obstajajo, neporavnava dolga, to je dejstvo, ki sproži tudi poroštvo.

(198) Res je, da sodišče Conseil d'Etat uveljavljanje odgovornosti države omejuje na neobičajno in posebno škodo. Po mnenju izvedenke Komisije se lahko v zvezi z neobičajnostjo škode sklepa z izločanjem. Bodisi je dolg majhen in je mogoče utemeljeno domnevati, da ne bo povzročil plačilne nesposobnosti nacionalne osebe javnega prava (zlasti podjetja La Poste). Bodisi je dolg velik, posledica česar bo neobičajna narava škode. Kar zadeva posebnost škode, je mogoče domnevati, da upnikov oseb javnega prava z velikim dolgom ni veliko. Zato omejitev, ki je bila vzpostavljena s sodbo sodišča Conseil d'Etat, dejansko ni omejitev, ker je mogoče domnevati, da se bo resnično upoštevalo samo stanje velikih terjatev, to je položaj, v katerem bo vedno neobičajno velika škoda.

(199) To je poleg tega tudi razlaga, ki so jo sprejeli najpreudarnejši pravni teoretiki. Tako (zgoraj navedeni) P. Bon navaja: „V tem primeru, ki se verjetno ujema z obravnavanim primerom glede na očitno nesorazmerje med zneskom kazni, ki ga je občini naložilo sodišče, in neznatnostjo sredstev te občine, je prefekt na neki način v slepi ulici, ker je vprašljivo, ali lahko zagotovi zadostna sredstva, ki bi občini omogočila, da v celoti poplača svoj dolg. Res je, da pravičnost zahteva, da se tožečima družbama po toliko letih povrne škoda." „Državo spremeni v zavezanega zavarovalca škodljivih posledic navedene nesposobnosti [občine]." Po mnenju izvedenke Komisije ustrezen izraz ni „zavarovalec", ampak „zavezani porok".

(200) C. Landais in F. Lenica, vodji dokumentacijske službe sodišča Conseil d'Etat v času razprave o sodbi, v poročilu o sodbi *Société fermière de Campoloro* ([94]) poudarjata posebnost tega drugega primera in zavračata njegovo razlago, v skladu s katero se na državo prenese breme dolgov ozemeljskih skupnosti. Toda izvedenka Komisije poudarja, da če se razlagi oporeka, jo je treba upoštevati ob branju sodbe. Poleg tega mnogo pove konec komentarja: komentatorja govorita o posojilu ali izredni subvenciji. Opažamo torej, da se tisti, ki zavračajo izenačitev uporabljenega sistema odgovornosti z mehanizmom poroštva, nazadnje sklicujejo na druge elemente mehanizma poroštva (subvencijo).

(201) Izvedenka Komisije zavrača tudi presojo D. Labetoulla v njegovem članku o nekrivdni odgovornosti v upravnem pravu ([95]), ki ga francoska vlada navaja v pripombah. Ta avtor navaja odločitev sodišča Conseil d'Etat v zadevi *Campoloro,* da se „odgovornost države lahko uveljavlja" samo na podlagi zakonite odločitve prefekta. Iz tega sklepa, da ne obstaja nikakršna samodejnost. Po mnenju izvedenke Komisije se s to razlago ni mogoče strinjati. Sodišče Conseil d'Etat je namreč razsodilo, da se odgovornost države lahko uveljavlja na podlagi odločitve prefekta, „če je [škoda] neobičajna in posebna". Negotovost ne obstaja pri načelu obstoja odgovornosti in njenega uveljavljanja, če so izpolnjeni njeni sestavni elementi, ampak obstaja pri obstoju škode, ki mora imeti določene lastnosti. Vendar kot smo videli, če je škoda posebna in neobičajna, nič ne nasprotuje uveljavljanju odgovornosti. Zato dejansko obstaja samodejnost na ravni samega načela uveljavljanja odgovornosti, ki ima vse značilnosti poroštva.

(202) Nazadnje izvedenka Komisije poudarja, da noben pojasnjevalec sodne prakse v zadevi *Campoloro* ni pomislil, da bi terjatev lahko ostala neplačana.

(203) Izvedenka Komisije ugotavlja, da je bil z zgoraj navedeno sodbo sodišča Conseil d'Etat v zadevi *Campoloro* uveden sistem odgovornosti, ki ima vse značilnosti mehanizma poroštva.

(iii) Odločitev Evropskega sodišča za človekove pravice o zadevi *Campoloro*

(204) Evropsko sodišče za človekove pravice je v sodbi z dne 6. decembra 2006 v zadevi *Société de gestion du port de Campoloro* in *Société fermière de Campoloro* proti *Franciji* ([96]) odločilo o zadevi *Campoloro,* tako da je državi v breme naložilo vse dolgove, ki jih je tožečima družbama dolgovala Commune de Santa-Maria-Poggio. Iz te zadeve je razvidno, da v tem primeru uveljavljanje odgovornosti francoske države deluje kot implicitno poroštvo za dolgove javnih organov in ni povezano z nobenim pogojem škode.

(205) Francoski organi so se pred Sodiščem poskušali opreti, po eni strani, na neobstoj odločilnega dejstva, ki bi ga bilo mogoče pripisati državi, in, po drugi strani, na neobstoj poroštva države za javne organe, ki so pravne osebe. Beremo lahko, da „[francoska vlada] meni, da so popolno izvršitev sodb zadržali samo objektivni razlogi, povezani izključno z materialno nezmožnostjo občine, da zagotovi zadostna sredstva"; „vlada zato trdi, da neizvršitev izdanih sodb ne izhaja iz prostovoljne opustitve dejanja nacionalnih organov, države ali občine. Neobstoj sredstev ni pretveza, ampak je resničnost zaradi plačilne nesposobnosti pravne osebe dolžnice"; „neplačilo dolga izhaja izključno iz finančnih težav občine, in te okoliščine se ne zdijo take, da bi se lahko skupnost izognila svojim obveznostim niti da bi breme svojega dolga prenesla na državo (Conseil d'Etat, Commune de Batz sur Mer, 25. september 1970). V notranjem pravu ni nobene zakonske podlage za to, da država nadomesti občino pri poravnavi odškodnin. Ta nadomestitev tudi ne more temeljiti na členu 6(1) Konvencije, ker bi bila taka rešitev v nasprotju s samim pojmom pravne osebe, za katero se predpostavljata neodvisnost in ločeno premoženje." Čeprav se je francoska vlada poskušala sklicevati prav na zgoraj predstavljene razlike med sistemom odgovornosti in mehanizmom poroštva, Sodišče nazadnje teh trditev ni sprejelo.

(206) Za dopolnitev dokaza je treba navesti tudi trditve tožečih strank, ki pa jih je Sodišče sprejelo:

„Tako ni v notranjem pravu določeno nobeno zasilno sredstvo za spoprijem s položajem ustavitve plačil občine"; „država se ne more rešiti svoje obveznosti izvršitve sodnih odločb s sklicevanjem na neobstoj sredstev ali samostojnost lokalnih skupnosti, ki je do tega dne ni mogla zagotoviti, saj občina ni sposobna plačati svojih dolgov. Tožeči stranki zato kritizirata nezmožnost države, da sprejme pozitivne ukrepe, na podlagi katerih bi občina lahko izvršila prispevno obveznost." „Tožeči stranki ugotavljata, da je sodišče Conseil d'Etat v sodbi z dne 18. novembra 2005 razsodilo, da je zakonodajalec nameraval predstavnika države pooblastiti, naj nadomesti organe ozemeljske skupnosti, če ta ne bi zagotovila izvršitve sodne odločbe, da bi zagotovil ali ustvaril sredstva, ki bi omogočala izvršitev te sodne odločbe v celoti. Tožeči stranki na podlagi teh neizpolnitev obveznosti francoske države predlagata, naj se ugotovi kršitev člena 6(1), in posledično nadomestilo, ker to ne vključuje nobenega protislovja s samim pojmom pravne osebe in tudi ne s pojmoma neodvisnosti in ločenega premoženja."

(207) Sodišče je nazadnje ugotovilo kršitev člena 6(1) Evropske konvencije o človekovih pravicah, zlasti ker: „Te sodbe je torej treba izvršiti, pri čemer Sodišče opozarja, da se državni organ ne more izgovarjati na pomanjkanje sredstev, da ne bi poplačal dolga, ki temelji na sodni odločbi (zgoraj navedena sodba Bourdov, točka 30)."

(208) Sodišče je ugotovilo tudi kršitev člena 1 Protokola št. 1 k Evropski konvenciji o človekovih pravicah: „Nezmožnost zadevnih strank, da bi dosegli izvršitev teh sodb, pomeni poseg v njuno lastninsko pravico, ki spada pod prvi stavek prvega odstavka člena 1 Protokola št. 1. Vlada ni predložila nobene utemeljitve za ta poseg, zato Sodišče meni, da pomanjkanje sredstev ne more biti veljaven razlog za tako opustitev (ibid).“ „Sodišče na splošno meni, da sta tožeči stranki utrpeli ter še vedno nosita posebno in pretirano breme zaradi neizplačila zneskov, ki bi jih morali prejeti na podlagi izvršitve zgoraj navedenih sodb z dne 10. julija 1992. S tem je bil kršen člen 1 Protokola št. 1.“ Nazadnje je Sodišče državi v breme naložilo celotni dolg občin dolžnic: „Glede na zgoraj navedeno Sodišče meni, da mora tožena država tožečima strankama, ali kjer je to ustrezno, njunim upravičencem zagotoviti plačilo terjatev, do katerih sta upravičeni od sodb upravnega sodišča v Bastii z dne 10. julija 1992 (ibidem), vključno z obrestmi do dneva izreka te sodbe“.

(209) Izvedenka Komisije iz te sodne prakse sklepa, da mora država kriti dolgove javnih organov.

(210) Po mnenju Komisije iz tega izhajajo trije pomembni elementi:

— odgovornost deluje kot implicitno poroštvo. Po eni strani je francoska država prisiljena plačati celotni dolg, pri čemer ni bila opravljena nikakršna razdelitev med tem, kar bi lahko spadalo v položaj plačilne nesposobnosti javne skupnosti dolžnice, in morebitnimi neizpolnitvami obveznosti, za katere je odgovorna država. Treba je poudariti uporabljeno besedišče, kajti Sodišče ne navaja morebitne odgovornosti države, ampak meni, da mora država „zagotoviti“ plačilo. To besedišče izhaja bolj iz poroštva kot iz odgovornosti. Še pomembneje je, da si Sodišče nikjer ne prizadeva poiskati odločilnega dejstva, za katerega bi bila odgovorna država, ampak se nanaša samo na položaj plačilne nesposobnosti dolžnika. Nazadnje, Sodišče celotni dolg obsojenih občin prenese na državo. Ti različni elementi dokazujejo, da ta sistem odgovornosti v resnici deluje kot mehanizem poroštva. Vendar je treba opozoriti, da morajo tožeče stranke najprej dobiti sodno odločbo, s katero se njihova terjatev prizna. Poleg tega je to poroštvo implicitno, ker ni zapisano v nobenem besedilu. To dokazuje, da je mogoče pravni mehanizem notranjega prava razlagati kot implicitno poroštvo,

— ta odgovornost obsega dolgove javnih organov, ki so kljub temu pravne osebe. Obstoj pravne osebe in lastnega premoženja je izrecno navedla francoska vlada, ko je nasprotovala uveljavljanju odgovornosti francoske države. Sodišče je to trditev zavrnilo,

— področje uporabe državnega poroštva zajema javne organe države. Poroštvo je torej tesno povezano z javnopravnim statusom dolžnika.

(211) Opozoriti je treba, da rešitev, ki jo je Evropsko sodišče za človekove pravice uporabilo v zadevi *Campoloro,* ni osamljena, ampak izhaja iz zelo uveljavljene usmeritve sodne prakse. Tako je Evropsko sodišče za človekove pravice v sodbi z dne 13. maja 1980 v zadevi *Artico* proti *Italiji* ([97]) odločilo, da kadar je za neizpolnitev obveznosti odgovorna druga oseba, in ne država, mora ta država, ki je zavezana zagotoviti jamstvo iz člena 6(1), ravnati tako, da tožeči stranki zagotovi dejansko uživanje pravice, ki ji je priznana s tem členom. Sodišče je v sodbi z dne 19. marca 1997 v zadevi *Bourdov* proti *Rusiji* št. 59498/00 tudi razsodilo, da „se državni organ ne more izgovarjati na neobstoj sredstev, da ne bi poplačal svojega dolga“.

(iv) Preučitev pripomb francoskih organov

(α) Pripomba v zvezi z razliko med ozemeljskimi skupnostmi in osebami javnega prava

(212) Po mnenju francoskih organov ([98]) dokaz izvedenke Komisije nikakor ne vodi do dokončne ugotovitve, ampak je omejen samo na navajanje različnih razlag sodbe *Campoloro*, pri čemer ni nobeni razlagi dana prednost; predvsem ne razlikuje med osebami javnega prava in lokalnimi skupnostmi, čeprav je ta razlika osrednjega pomena pri vprašanju, ali lahko terjatev ostane neplačana. Francoski organi tu povzemajo mnenje svojega izvedenca. Ta izpodbija trditev, ki podpira sklepanje Komisije na podlagi sodne prakse v zadevi *Campoloro*: sklepanje Komisije temelji na dejstvu, da se ozemeljske skupnosti in osebe javnega prava štejejo za enakovredne, skupno pa jim je to, da so pravne osebe javnega prava, ločene od države. Ti vrsti subjektov pa nimata enakega ustavnega statusa. Tako je obstoj lokalnih skupnosti ustavna zahteva, obveznost države pa je, da zagotovi njihovo preživetje. EPIC nimajo v ničemer enakega ustavnega statusa in lahko izginejo. Zato sodne prakse v zadevi *Campoloro,* ki se nanaša na primere neizpolnitve obveznosti lokalnih skupnosti, ni mogoče uporabiti za osebe javnega prava.

(213) Komisija bo zdaj preučila, ali lahko razlika v ustavnem statusu med ozemeljskimi skupnostmi in osebami javnega prava vzbuja pomisleke o ugotovitvah, ki jih je njena izvedenka izpeljala iz odločitev, ki sta jih v zadevi *Campoloro* sprejeli Evropsko sodišče za človekove pravice in sodišče Conseil d'Etat.

(214) Komisija ugotavlja, da odločitev Evropskega sodišča za človekove pravice ne temelji na potrebi, da se zagotovi nadaljnji obstoj zadevne ozemeljske skupnosti, ampak da se ohranita pravici upnika, to je njegova pravica do poštenega sojenja (člen 6(1) Evropske konvencije o človekovih pravicah) in varstvo njegove lastnine (člen 1 Protokola št. 1): pri čemer so, ne glede na to ali je dolžnik oseba javnega prava ali ozemeljska skupnost, pravice upnika enako kršene.

(215) Kar zadeva odločitev sodišča Conseil d'Etat, je treba razlikovati med različnima sistemoma odgovornosti:

— sistem odgovornosti zaradi resne napake temelji na tem, da država ni uporabila posebnih pravic, vzpostavljenih z zakonom z dne 16. julija 1980: je torej neodvisen od narave dolžnika: ozemeljska skupnost ali oseba javnega prava,

— sistem nekrivdne odgovornosti pa temelji na dveh predpostavkah:

(a) V prvi predpostavki prefekt ne sprejme nekaterih ukrepov zaradi nujnih razlogov v splošnem interesu: to je lahko potreba po ohranitvi obstoja ozemeljske skupnosti, pa tudi po ohranitvi naloge javne službe. Izvedenec francoskih organov poudarja, da zahteva po kontinuiteti velja samo za službo, ne pa tudi za osebo javnega prava, ki jo upravlja. Vseeno ostaja dejstvo, da lahko kratkoročno v pričakovanju morebitnega prenosa naloge javne službe na osebo javnega prava, ki jo je sposobna prevzeti, ohranitev kontinuitete javne službe za prefekta pomeni, da mora sprejeti nekatere ukrepe, na primer ohranitev sredstev, potrebnih za nalogo javne službe, ali povečanje sredstev za plačilo terjatve. Poleg tega francoski organi priznavajo, da mora predstavnik države pri izvajanju postopka, uvedenega z zakonom z dne 16. julija 1980, zagotavljati kontinuiteto javne službe.

(b) V drugi predpostavki se lahko nekrivdna odgovornost uveljavlja, „če je glede na položaj skupnosti, zlasti glede na nezadostnost sredstev, […] prefekt lahko zakonito zavrnil sprejetje nekaterih ukrepov, s katerimi bi zagotovil izvršitev sodne odločbe v celoti, se lahko za škodo, ki za upnika izhaja iz ozemeljske skupnosti, uveljavlja odgovornost javnega organa, če je ta škoda neobičajna in posebna". Kot je bilo navedeno zgoraj, je odločilno dejstvo za vzpostavitev odgovornosti finančni položaj skupnosti dolžnice, ki je lahko oseba javnega prava in tudi ozemeljska skupnost.

(216) Skratka, Komisija meni, da se z razliko v ustavnem statusu med ozemeljskimi skupnostmi in osebami javnega prava ne morejo ovreči ugotovitve, ki jih je iz sodne prakse *Campoloro* izpeljala izvedenka Komisije. Poleg tega Komisija opozarja, da je namen trditev francoskih organov izpodbijati upoštevnost zadeve *Campoloro* v obravnavanem primeru, ki se ne nanaša na ozemeljsko skupnost, čeprav so se francoski organi najprej sami sklicevali na zadevo *Campoloro*, da bi podprli svoje stališče.

(β) Pripomba v zvezi z neobstojem podlage za uveljavljanje odgovornosti države

(217) Poleg tega francoski organi ne razumejo, na kakšni podlagi bi se lahko uveljavljala nekrivdna odgovornost države v primeru napake osebe javnega prava, saj se lahko odgovornost države v tem okviru uveljavlja samo, če je bilo pripisano ji dejanje (vključno z opustitvijo dejanja) neposredni vzrok za škodo, kar pa naj v tem primeru ne bi držalo.

(218) Vendar pa Komisija ugotavlja, da je iz odločitve sodišča Conseil d'Etat in Evropskega sodišča za človekove pravice jasno razvidno, da se nekrivdna odgovornost države lahko uveljavlja.

(γ) Pripomba v zvezi z neobstojem neobičajne in posebne škode

(219) Nazadnje, francoski organi ne razumejo, zakaj bi sodišče škodo štelo za „posebno", ker naj bi se nanašala na vse upnike osebe javnega prava, ali „neobičajno", če so upniki privolili v posojilo subjektu v negotovem finančnem položaju.

(220) Komisija ugotavlja, da obstoj neobičajne in posebne škode glede na sodno prakso sodišča Conseil d'Etat dejansko pomeni omejitev za uveljavljanje odgovornosti države. Francoski organi imajo pomisleke, da bi obstajala neobičajna škoda, če so upniki privolili v posojilo subjektu v negotovem finančnem položaju. Komisija v zvezi s tem poudarja, da se s to trditvijo predpostavlja, da poroštvo ne obstaja (in da upniki mislijo, da ne obstaja), medtem ko zgornja analiza kaže nasprotno. Če so upniki prepričani o obstoju poroštva, bo namreč finančni položaj osebe javnega prava veliko manj odločilen za vsakega upnika, ko se bo odločal za odobritev posojila osebi javnega prava in tudi ko se bo pogajal o pogojih tega posojila. Poleg tega je treba upoštevati, da je dolg lahko nastal, medtem ko oseba javnega prava ni bila v nevarnosti ali upnik ni mogel razumno vedeti za finančne težave. Pojma neobičajne škode vsekakor ni treba obravnavati v okviru vprašanja, ali je imela oseba javnega prava finančne težave ali ne, ter vprašanja, ali so škodo utrpeli vsi upniki ali en sam. V skladu s sodno prakso v zvezi z nekrivdno upravno odgovornostjo ([99]) se neobičajna in posebna škoda presoja s sklicevanjem na splošni interes. Da bi bila škoda opredeljena kot neobičajna in posebna, mora biti za osebo, ki jo utrpi, tako velika, da je nesorazmerna z zastavljenim splošnim interesom. Komisija iz tega sklepa, da je neobičajna in posebna narava škode nedvomno filter, ki lahko prepreči povrnitev škode za določeno število terjatev, toda da je ta filter toliko manj upošteven, kolikor večji je dolg. Nazadnje, Komisija opozarja, da obstoj neobičajne in posebne škode ni pogoj, določen s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice. Zato lahko vsak upnik po koncu sodnega postopka načelno dobi odškodnino države, ki krije njen dolg.

(v) Neobstoj omejitve odgovornosti in/ali poroštva države

(221) Komisija poudarja, da, kot smo videli zgoraj, zakonodajalcu nič ne preprečuje, da določi, kot je to storil za nekatere družbe, da država za dolgove EPIC odgovarja samo v višini svojega prvotnega vložka (ali dotacije). Zakonodajalcu zlasti nič ne preprečuje, da bi določil omejitev odgovornosti ali povsem preprosto pojasnil, da je lahko država delničarka za dolg EPIC odgovorna samo v primeru krivde ali dejanja, ločenega od preproste plačilne nesposobnosti EPIC, to je dejanja, za katero bi bila osebno odgovorna in bi bilo vzrok za posebno škodo. Zakonodajalec torej lahko omeji poroštvo države za EPIC in tudi uveljavljanje odgovornosti države, kar zadevo škodo, ki so jo utrpeli upniki. Vendar pa francoski organi tega niso pojasnili.

(vi) Sklepna ugotovitev Komisije

(222) Komisija na podlagi točk (i) do (v) ugotavlja, da lahko v sedanjem stanju francoskega prava upnik, ki ni dosegel poravnave svoje terjatve s postopki iz zakona z dne 16. julija 1980, prejme vse zneske, ki ustrezajo neplačani terjatvi, tako da se v skrajnem primeru sklicuje na odgovornost države, kar je v nasprotju s tem, kar se zgodi v likvidacijskem postopku na podlagi občega prava, v katerem je poplačilo upnika omejeno z vrednostjo razpoložljivih sredstev. Odgovornost države se obravnava kot poroštvo. Zanjo z besedilom francoskega prava ni določena nobena omejitev. Tesno je povezana z javnopravnim statusom organa dolžnika.

(vii) Analiza francoskega predloga v zvezi z določbo v pogodbah

(223) Če bi Komisija sprejela odločitev o neobstoju pomoči, bi bili francoski organi pripravljeni razširiti svoj predlog o vključitvi neobstoja poroštva na vse pogodbe, ki vključujejo terjatev. Po mnenju francoskih organov bi bilo na podlagi te razširitve mogoče izključiti vsakršno tveganje uveljavljanja nekrivdne odgovornosti države na podlagi gole plačilne nesposobnosti podjetja La Poste.

(224) Komisija želi najprej opozoriti, da se opomba iz uvodne izjave 181 očitno uporablja za ta oddelek tega sklepa. Kot je navedeno v odločitvi o sprožitvi postopka, poleg tega Komisija priznava, da gre za ukrep, ki lahko omeji možnosti upnika, podpisnika take pogodbe, da dobi poplačilo svoje terjatve s sprožitvijo sodnega postopka. Vseeno ima še vedno pomisleke o trajnosti take rešitve, saj je izjema sprejetega tveganja pravilo, določeno s sodno prakso, ki se lahko vedno spremeni (preobrat sodne prakse je še toliko verjetnejši, ker se sodna praksa razvija k razširitvi sistema nekrivdne odgovornosti države). Komisija v odgovor na pripombe francoskih organov poudarja, da s predhodnimi opombami ne zanika vsakega učinka predloga francoskih organov, ampak poudarja krhkost pravnega okvira, ki bi bil oblikovan.

(225) Poleg tega Komisija predlog francoskih organov šteje za nezadosten, ker bi državno poroštvo lahko veljalo za vse vrste odgovornosti, vključno z nepogodbeno in kazensko odgovornostjo, ki imata s tega stališča enake značilnosti: za dolžnike je nemogoče s pogodbo vnaprej določiti, da država ni odgovorna za dolgove podjetja La Poste. Na splošno lahko to podjetje postane dolžnik do tretje osebe z različnimi pravnimi mehanizmi, kar bi vključevalo državno poroštvo v primeru neizpolnitve obveznosti. Na primer, če bi podjetje La Poste moralo sprejeti še eno strukturo (drugo osebo javnega prava), bi bile ob tej priložnosti nanjo prenesene pravice in obveznosti te strukture. Če bi nato moralo plačati dolgove te strukture do tretje osebe, ne bi nobena pogodba niti noben pravni dokument določal, da država ni odgovorna za vračilo dolgov podjetja La Poste do upnikov prevzete strukture, ker tega ni mogel nihče predvideti. Tako lahko podjetje La Poste z mehanizmom preoblikovanja (spojitev, združitev) nekaterih struktur v javnem sektorju postane dolžnik za nekatere dolgove do tretjih oseb, ne da bi bilo s pogodbo mogoče predvideti omejitev državnega poroštva. Vstavitev take določbe v „pogodbe“ z „upniki“ torej ne zadostuje, ker ne zajema vseh primerov. S takim oblikovanjem besedila se lahko izpustijo terjatve tretjih oseb, ki jih sprva ni mogoče opredeliti. Zadostno je samo splošno besedilo, s katerim se navede, da država ni porok podjetja La Poste, ter ki se uporablja v vseh položajih in za vse vrste tretjih oseb.

(226) Nazadnje, tudi ob predpostavki, da bi francoski predlogi za upnika podjetja La Poste popolnoma onemogočili uveljavljanje odgovornosti države, da bi dobil poplačilo svoje terjatve (predpostavka, ki po mnenju Komisije ni preverjena), na podlagi teh predlogov ni mogoče jasno dognati, kaj bi se zgodilo v primeru plačilne nesposobnosti podjetja La Poste. Upnik podjetja La Poste, ki mu ni uspelo dobiti poplačila svoje terjatve z zahtevo po izvršitvi individualne terjatve, bi namreč lahko še vedno upal, da bo terjatev dobil povrnjeno v okviru splošne sanacije podjetja La Poste, ki bi jo financirala država, kot bo prikazano v nadaljevanju tega sklepa.

4. *Tudi če upnik ne bi dobil zadoščenja, lahko uveljavlja pravne učinke upravičene napake, ki jo je storil pri ustvarjanju terjatve glede tega, da naj bi bila vedno poplačana*

(227) Dokaz je mogoče potrditi z uporabo teorije navideznosti ([100]). Namreč, tudi če bi sledili sklepanju francoskih organov, da neomejeno državno poroštvo za podjetje La Poste zaradi njegovega statusa ne obstaja, kar Komisija izpodbija, lahko upniki na podlagi zgoraj analiziranih elementov zakonito menijo, da tako poroštvo vseeno obstaja. Teorija navideznosti povečuje učinek, ki ga ustvarja ujemanje vrste znakov.

(228) Glavni upoštevni znaki glede na teorijo navideznosti so navedeni v nadaljevanju:

— kar zadeva državno poroštvo v korist EPIC, lahko upniki na podlagi različnih besedil (zakona z dne 16. julija 1980 in njegovih izvedbenih ukrepov) ali uradnih dokumentov (proračunskih dokumentov) menijo, da bo država prevzela dolgove EPIC v primeru nezadostnosti sredstev ali da se bo uveljavljala njena odgovornost,

— zaupanje upnikov v obstoj takega poroštva temelji tudi na nejasnem stanju prava po zadevi Campoloro in prvih postopkih, ki jih je Komisija sprožila glede statusa EPIC,

— v prid tej teoriji je tudi neobstoj jasne navedbe o posledicah položaja ustavitve plačil EPIC,

— v ta okvir spada tudi odziv bonitetnih agencij, ker tretje osebe pri dodelitvi ocene, ki ima bistveno vlogo na področju financiranja, pomen napačno ali pravilno pripisujejo statusu dolžnika (to bo dokazano v oddelku 4.1.2(a) tega sklepa).

(229) Komisija na podlagi ugotovitev svoje izvedenke ugotavlja, da tudi če bi, tako kot trdijo francoski organi, upnik napačno menil, da mora država jamčiti za dolgove oseb javnega prava, zlasti podjetja La Poste, bi bila njegova napaka glede na zgoraj navedene elemente upravičena in bi lahko imela pravne učinke. Če upniku izjemoma ne bi uspelo doseči poravnave njegove terjatve, bi mu bilo vseeno zagotovljeno, da njegova terjatev nikakor ne more izginiti.

B. ***Poroštvo za ohranitev obstoja podjetja La Poste in/ali njegovih obveznosti***

(230) Kot bo prikazano, tudi če upniku v razumnem roku in po uporabi postopkov, opisanih v predhodnem oddelku, ni uspelo doseči poravnave njegove terjatve, mu je zagotovljeno, da terjatev ne bo izginila. Kadar izgine družba zasebnega prava, lahko z njo izginejo njene pravice in obveznosti. Likvidacijski postopek družb ne daje nobenega zagotovila za poravnavo terjatev. Položaj oseb javnega prava je drugačen. Kot je bilo prikazano zgoraj, ne obstaja noben postopek prenehanja obstoja – likvidacije oseb javnega prava, katerih plačila so bila ustavljena, z odpisom njihovih dolgov. Čeprav to ni izrecno določeno v nobenem besedilu, je iz prakse in nekaterih temeljnih načel upravnega prava razvidno, da v primeru prenehanja obstoja s sklepom javnega organa pravice in obveznosti oseb javnega prava, ki kot take prenehajo obstajati, vedno prevzame neki drugi subjekt, če tega ni, pa država. Likvidacija – prenehanje obstoja osebe javnega prava zaradi volje javnega organa s prenehanjem pravic in obveznosti ne obstaja. Zato je vsak upnik prepričan, da bo lahko pravice, ki jih ima na podlagi terjatve, uveljavljal zoper drug organ in da njegova terjatev torej ne bo izginila.

(231) Ta dokaz temelji na praktični študiji logičnega nadaljnjega razvoja, ki zadeva osebe javnega prava. Ta študija, ki jo je opravila izvedenka Komisije, kaže, da se dolgovi oseb javnega prava vedno prenesejo na drugo pravno osebo, ki jih ne more zavrniti.

(232) Izvedenka Komisije je razlikovala med tremi vzroki za prenehanje obstoja oseb javnega prava ([101]): konec delovanja (1), prenehanje obstoja naloge (2) ter najbolj razširjeni primer, prenos naloge, ki nujno vključuje prenos pravic in obveznosti (3).

(a) **Osebe javnega prava, ki so prenehale delovati**

(233) Primeri oseb javnega prava, ki so prenehale delovati, so redki. Edini primer ([102]), ki ga je našla izvedenka Komisije, kaže, da se pravice in obveznosti osebe javnega prava, zlasti njeni dolgovi (ki so izrecno navedeni), prenesejo na druge pravne osebe javnega prava.

(b) **Prenehanje obstoja oseb javnega prava zaradi prenehanja obstoja njihovih nalog**

(234) Prenehanje obstoja naloge osebe javnega prava skoraj vedno vključuje predhodno prenehanje obstoja naloge javne službe. To pomeni, da javni organi v taki ali drugačni dejavnosti ne želijo več videti naloge v splošnem interesu, ki jo morajo prevzeti ali zagotavljati. Težnja pa je, da se vse več dejavnosti opredeljuje kot javna služba. To pojasnjuje, zakaj obseg tega pojava ostaja zelo omejen.

(235) Vendar je treba dati na stran primer oseb javnega prava, ki ne opravljajo naloge javne službe in katerih prenehanje obstoja s prenehanjem obstoja naloge ne vključuje predhodnega prenehanja obstoja naloge javne službe. Podjetje La Poste ne spada v to zadnjo kategorijo. Vsekakor je tudi v tem primeru iz prakse razvidno, da pravice in obveznosti teh oseb javnega prava sistematično prevzame drug pravni subjekt javnega prava, najpogosteje sama država, kot izhaja iz številnih besedil in primerov, ki jih je navedla izvedenka Komisije ([103]) na podlagi študije, ki jo je opravil S. Carpi-Petit ([104]).

(c) **Prenos naloge, ki vključuje prenos pravic in obveznosti**

(236) Prenos naloge osebe javnega prava na drug subjekt, ki vključuje prenos pravic in obveznosti, je najpogostejši primer. Načelo kontinuitete javne službe vključuje prenos sredstev, dodeljenih nalogi, in posledično prenos pravic in obveznosti.

(237) Iz tega izhaja temeljno načelo: ker naloga še naprej obstaja, se dolgovi nekdanje osebe javnega prava prenesejo na organ, ki prevzame nalogo.

(238) Najpogosteje ([105]) pripade naloga enemu samemu organu, zaradi česar je premoženje preneseno v celoti, ne da bi bilo razdeljeno. Enako načelo velja pri prenosu premoženja na zasebno osebo ([106]).

(239) Obstajajo tudi primeri delitve premoženja, vendar je tudi iz teh razvidna kontinuiteta pravic in obveznosti osebe javnega prava.

(240) Z odlokom št. 74-947 z dne 14. novembra 1974 o prenosu premoženja, pravic in obveznosti ORTF na *Institut de l'audiovisuel* je uresničen obstoj načela določitve „privzetega" organa naslednika: člen 1: „Premoženje, pravice in obveznosti *Office de radiodiffusion-télévision française,* ki ne bodo preneseni […] na osebo javnega prava za difuzijo ali eno od družb, ustanovljenih s tem zakonom, bodo lahko s 1. januarjem 1975 z odlokom predsednika vlade preneseni na *Institut de l'audiovisuel*".

(241) Primeri, v katerih se premoženje prenese v več fazah, potrjujejo težnjo, na katero je opozorjeno zgoraj ([107]).

(242) Kadar se oseba javnega prava preoblikuje v delniško družbo, obstaja več postopkov „preoblikovanja":

— prenehanje obstoja – ukinitev: najpreprostejši primer je prenehanje obstoja z ukinitvijo, pri čemer se oseba javnega prava razpusti,

— prenehanje obstoja – nadomestitev: prenehanje obstoja z nadomestitvijo je po besedah B. Plessixa ([108]) „ukinitev osebe javnega prava, ki jo spremlja ustanovitev novega pravnega subjekta, ki mu je podeljena statutarna naloga, za katero je bila pristojna razpuščena oseba javnega prava. Z drugimi besedami, novi pravni subjekt nadomesti razpuščeno osebo javnega prava pri pravicah in obveznostih; novi pravni subjekt nasledi naloge ukinjene osebe javnega prava",

— preoblikovanje brez ukinitve: preoblikovanje brez ukinitve ali prenehanja obstoja je postopek, ki temelji na organizaciji kontinuitete preoblikovane pravne osebe.

(243) Zakonodajalec se je v zadnjih letih lotil preoblikovanja brez prenehanja obstoja. Pri prvih preoblikovanjih in zlasti pri France Télécom je zakonodajalec ukinil EPIC, vse njeno premoženje, pravice in obveznosti pa prenesel na novo pravno osebo, ki je prevzela obliko družbe zasebnega prava ([109]). Pri naslednjih postopkih je zakonodajalec samo spremenil pravno obliko brez ustanovitve nove pravne osebe. Tu torej ni prenosa premoženja, pravic in obveznosti EPIC niti ustavitve dejavnosti, ampak zakonodajalec organizira pravno kontinuiteto, kot dokazujejo izrazi iz člena 25 zakona št. 2004-803 z dne 9. avgusta 2004 o javni službi za električno energijo in plin ter o elektroenergetskih in plinskih podjetjih: „Preoblikovanje v družbi *Electricité de France* in *Gaz de France* ne vključuje niti ustanovitve novih pravnih oseb niti ustavitve dejavnosti. Premoženje, pravice, obveznosti, pogodbe in kakršna koli dovoljenja družb *Electricité de France* in *Gaz de France* v Franciji in zunaj nje so premoženje, pravice, obveznosti, pogodbe in dovoljenja vsake od oseb javnega prava ob preoblikovanju njune pravne oblike. To preoblikovanje ne omogoča nikakršnega izpodbijanja tega premoženja, pravic, obveznosti, pogodb in dovoljenj in zlasti nikakor ne vpliva na pogodbe, ki jih s tretjimi osebami skleneta *Electricité de France*, *Gaz de France* […]. Za postopke, ki jih povzroči to preoblikovanje, ni treba plačati nobenih dajatev, davkov ali taks" ([110]).

(244) Komisija ob upoštevanju mnenja svoje izvedenke ugotavlja, da je iz analize različnih primerov prenehanja obstoja oseb javnega prava mogoče izpeljati naslednje ugotovitve:

— čeprav ni splošne pravne ureditve, s katero bi bilo organizirano prenehanje obstoja oseb javnega prava, je iz prakse razvidno, da je s pravnim besedilom vedno organiziran prenos pravic in obveznosti osebe javnega prava, ki bo prenehala obstajati, bodisi na državo bodisi na subjekt, ki prevzame njeno nalogo. Kot je znano Komisiji, ne obstaja noben primer besedila, s katerim bi bil potrjen odpis dolgov,

— prenesejo se „pravice in obveznosti", pri čemer se izraz obveznosti zagotovo nanaša na dolgove. V nekaterih besedilih je uporabljen ohlapnejši izraz „premoženje". Glede na Cornujev pravni glosar ([111]) so premoženje „vsa sredstva in obveznosti iste osebe (to je njene pravice in bremena, ocenjeni v denarju)", kar naj bi vključevalo tudi dolgove. Edini najdeni primer preprostega prenehanja obstoja osebe javnega prava se vsekakor nanaša na prenos „dolgov",

— tudi kadar naloga preneha obstajati, v praksi pravice in obveznosti osebe javnega prava prevzame drug organ,

— opisana praksa je v skladu z zakonodajnim navodilom št. 02-060-M95 z dne 18. julija 2002 in Vodnikom za finančno organiziranje ustanovitev, preoblikovanj in ukinitev nacionalnih oseb javnega prava. Čeprav se ti besedili nanašata samo na osebe javnega prava z javnim računovodjo, kar ne velja za podjetje La Poste, vseeno potrjujeta to, kar izhaja iz prakse, in sicer da pravice in obveznosti likvidirane EPIC preidejo bodisi na državo bodisi na pravno osebo, ki bo prevzela nalogo osebe javnega prava.

(245) Kot ugotavlja Komisija, je iz te analize razvidno, da je lahko upnik take osebe javnega prava prepričan, da njegova terjatev ne bo prenehala s prenehanjem obstoja osebe javnega prava.

(246) Dokaz ne bi bil popoln brez preučitve vprašanja, ali lahko po zgledu nasledstev v zasebnem pravu dedič zavrne nasledstvo, zlasti če so dolgovi preveliki. Očitno je, da je možnost zavrnitve nasledstva v upravnem pravu zelo omejena.

(247) Kot navaja S. Carpi-Petit ([112]): „V nasprotju s civilnim pravom, ki omogoča izbiro vsem s pravico do nasledstva, možnost izbire ni splošno načelo upravnega prava s področja nasledstev. To imajo na voljo samo nekateri subjekti, ki imajo pravico do nasledstva, odvisno od narave izvedenega postopka. Tako prenosi, ki izhajajo iz preprostih ukinitev, niso poljubni. Kar zadeva prenose, ki izhajajo iz nadomestitev, je njihova poljubnost odvisna od predhodnega obstoja *de cujus*“. Kar zadeva preproste ukinitve, S. Carpi-Petit iz svoje izčrpne študije sklepa, da „se neobstoj izbire, ki bi bila na voljo državi, uporablja tudi v upravnem pravu. To pomeni, da je v zvezi z obstojem ali neobstojem pravice do izbire najpreprostejši primer zagotovo ukinitev nacionalne osebe javnega prava brez prevzema naloge. V tem primeru je namreč pravni naslednik vedno država. Če zavrne premoženje, ki ga je zapustila ukinjena oseba javnega prava, to nujno ostane brez gospodarja, kar je izključeno. Poleg tega ni mogoče naložiti bremena nasledstva drugega premoženja. Tako v primeru preproste ukinitve nacionalne osebe javnega prava ni možnosti izbire“.

(248) Kar zadeva primere nadomestitve pri nalogi, „v upravnem pravu s področja nasledstev obstajata dve vrsti nadomestitve. V prvem primeru se za to funkcijo ustanovi pravna oseba, ki nadomesti fizično osebo – *de cujus*. Ta je torej univerzalni pravni naslednik. Zato se zdi logično, da se ji zavrne pravica izbire“.

(249) Izvedenka Komisije poudarja, da bi lahko oporekali temu sklepanju glede preprostih ukinitev oseb javnega prava z ukinitvijo naloge, ker nezmožnost države, da zavrne premoženje, ne pomeni nujno nezmožnosti zavrnitve dolgov. Vseeno se zdi, da kar zadeva osebe javnega prava, nezmožnost zavrnitve nasledstva temelji predvsem na javnopravnem statusu oseb javnega prava, ne pa na nezmožnosti, da se premoženje pusti brez gospodarja.

(250) Komisija na podlagi mnenja svoje izvedenke ugotavlja, da se dolgovi oseb javnega prava v primeru prenehanja obstoja osebe javnega prava, ki je opravljala nalogo, v praksi vedno prenesejo na drugo pravno osebo javnega prava. Upnikom teh oseb javnega prava, med katerimi je podjetje La Poste, je tako zagotovljeno, da njihove neporavnane terjatve ne bodo prenehale.

C. *Sklepna ugotovitev o obstoju državnega poroštva v korist podjetja La Poste*

(251) Komisija na podlagi elementov, predloženih za dokaz obstoja poroštva za poplačilo individualnih terjatev in ohranitev obstoja obveznosti podjetja La Poste, ugotavlja, da:

— se upniki podjetja La Poste ne srečujejo z običajnimi ovirami, ki obstajajo v zasebnem pravu in javnem pravu ter ki bi lahko preprečile poravnavo terjatve,

— lahko upniki podjetja La Poste za izterjavo svojih terjatev uporabijo posebne postopke, na podlagi katerih lahko država prisili dolžnika, da poravna terjatev, in po potrebi poveča sredstva podjetja La Poste za plačilo terjatve,

— upniki podjetja La Poste ne morejo na nobeni podlagi v francoskem pravu sklepati, da bi se to podjetje lahko dokončno znašlo v položaju brez zadostnih sredstev,

— je iz proračunskih dokumentov mogoče razumeti, da bi država v primeru nezadostnosti sredstev subjektom v javnem sektorju, med katere spada podjetje La Poste, lahko dodelila izredno subvencijo,

— če upnik na podlagi zgoraj opisanih postopkov ne doseže poravnave svoje terjatve, lahko uveljavlja odgovornost države, da bi dosegel plačilo terjatve v celoti,

— če bi zgoraj opisani ukrepi trajali dlje, je upnik prepričan, da njegova terjatev ne bo izginila, tudi če bi podjetje La Poste spremenilo obliko, kot je razvidno iz prakse.

(252) Te posebnosti so tesno povezane s statusom osebe javnega prava, ki ga ima podjetje La Poste.

(253) Zgoraj opisani postopki pomenijo, da ima država v skrajnem primeru vlogo poroka. Zato je mogoče upravičeno ugotoviti, da je podjetje La Poste zaradi svojega statusa osebe javnega prava upravičeno do neomejenega poroštva francoske države.

(254) Neomejeno državno poroštvo v korist podjetja La Poste pomeni prenos državnih sredstev v smislu točke 2.1 obvestila o poroštvih iz leta 2008 ([113]). Podjetje La Poste namreč ne plačuje nobene premije za to poroštvo, država pa se torej odpoveduje plačilu, ki običajno spremlja poroštva. Po drugi strani poroštvo ustvarja tveganje morebitne in prihodnje zagotovitve sredstev države, ki bi lahko bila zavezana plačati dolgove podjetja La Poste ([114]).

(255) Nazadnje, neomejeno državno poroštvo v korist podjetja La Poste je treba pripisati državi, ker izhaja iz kombinacije javnopravnega statusa podjetja La Poste, načel nacionalnega prava in dveh zakonodajnih aktov, to je zakona z dne 25. januarja 1985, ki je postal trgovinski zakonik, in zakona z dne 16. julija 1980 ter njegovih izvedbenih ukrepov.

4.1.2 OBSTOJ SELEKTIVNE PREDNOSTI

(256) Poroštvo je bistveni element državne podpore, zaradi katerega ima podjetje La Poste ugodnejše pogoje financiranja, kot bi jih pridobilo, če bi ga ocenjevali samo na podlagi njegovih odlik (a). Ob upoštevanju neomejenosti poroštva ni mogoče izračunati zneska tržne premije, ki bi ga podjetje La Poste moralo plačati državi, zaradi česar je mehanizem retrocesije, ki so ga predlagali francoski organi, neupošteven (b). Ugodnejši pogoji financiranja, ki jih je podjetje La Poste pridobilo zaradi implicitnega državnega poroštva, pomenijo selektivno prednost (c).

(a) **Poroštvo je bistveni element državne podpore, zaradi katerega ima podjetje La Poste ugodnejše pogoje financiranja, kot bi jih pridobilo, če bi ga ocenjevali samo na podlagi njegovih odlik (a)**

1. *Pogoji financiranja se določijo zlasti na podlagi bonitetne ocene*

(257) Pogoji financiranja se določijo zlasti na podlagi bonitetne ocene ([115]): slabša ko je bonitetna ocena podjetja zaradi povečanega tveganja plačilne nesposobnosti, višje bo plačilo, ki ga bo zahteval vlagatelj. Po drugi strani bo lahko podjetje z zelo majhnim tveganjem plačilne nesposobnosti posojila najemalo po zelo ugodnih pogojih.

2. *V nasprotju s trditvami francoskih organov bonitetne agencije menijo, da je poroštvo odločilni element državne podpore za podjetje La Poste, zaradi katerega ima višjo bonitetno oceno, kot bi jo dobilo, če bi ga ocenjevali samo na podlagi njegovih odlik*

(i) Poroštvo kot bistveni element državne podpore za podjetje La Poste vpliva na njegovo bonitetno oceno

(α) Analize bonitetnih agencij ([116]) v zvezi z obstojem poroštva države v korist podjetja La Poste

(258) Bonitetna agencija Standard and Poor's v študiji o vplivu državne podpore na bonitetne ocene poštnih operaterjev z dne 22. novembra 2004 navaja, da je s pravnim statusom podjetja La Poste, ki mu v skrajnem primeru zagotavlja državno poroštvo, podeljeno skrajno zakonsko poroštvo Francoske republike za obveznosti podjetja La Poste ([117]).

(259) Agencija Standard and Poor's je 3. aprila 2007 potrdila svojo ugotovitev, da status osebe javnega prava podjetju La Poste zagotavlja skrajno poroštvo francoske države, čeprav to poroštvo ni takojšnje in eksplicitno, kot izhaja iz razlike v oceni med podjetjem La Poste in Francosko republiko ([118]).

(260) Druga pomembna bonitetna agencija Fitch je 31. marca 2006 ob potrditvi ocene AAA podjetju La Poste opozorila, da je to podjetje javna skupina, upravičena do poroštva francoske države.

(261) Agencija Fitch je kljub temu 17. aprila 2008 oceno podjetja La Poste znižala na AA, pri čemer je odločitev utemeljila s tem, da *„status javnega izvajalca, ki ga ima podjetje La Poste, ne upravičuje več, da so njegove ocene samodejno usklajene z državo“*. Čeprav agencija Fitch navaja, da „ne predpostavlja obstoja implicitnega poroštva države“, vseeno trdi, da *„zakonska obveznost za državo, da prevzame obveznosti podjetja La Poste, ostaja“*. V zvezi s tem Komisija opozarja, da z vidika prava Unije ni pomembno, ali obveznost države, da prevzame obveznosti podjetja La Poste, izhaja iz tega, kar se v nacionalnem pravu imenuje poroštvo, ali iz preproste zakonske obveznosti. Z vidika prava Unije je namreč to v obeh primerih poroštvo (glej obvestilo o poroštvih iz leta 2008, v katerem je pojasnjeno, da so lahko javna poroštva povezana s statusom samega podjetja in vključujejo državni prevzem izgube ([119])).

(262) Agencija Fitch je 4. septembra 2009 navedla ([120]): „Vendar agencija, kot je navedla pri znižanju ocene podjetja LP z ‚AAA‘ na ‚AA‘ leta 2008, ne priznava obstoja implicitnega poroštva države v korist podjetja LP na področju likvidnosti. Od leta 2006 se namreč mehanizmi državne pomoči lahko aktivirajo samo, če so likvidnostne potrebe v skladu z evropskimi pravili konkurence; zaradi tega status javnega izvajalca, ki ga ima podjetje LP, ne upravičuje več, da so njegove ocene samodejno usklajene z ocenami države. Tako dostop do predujmov iz državnih sredstev v primeru likvidnostne krize ni več zagotovljen, kar lahko bistveno zadrži državno podporo v primeru potrebe.“ Agencija Fitch torej meni, da od leta 2006 ni več mogoče aktivirati poroštva na področju likvidnosti, ker ni v skladu z evropskimi pravili konkurence. To potrjuje, da je po mnenju te agencije pred tem datumom tako poroštvo obstajalo in se je lahko aktiviralo. Agencija Fitch pripisuje odločilni pomen dopisu Komisije z dne 26. februarja 2006, s katerim je Francijo obvestila o svojih predhodnih ugotovitvah glede obstoja neomejenega državnega poroštva ([121]). Vendar pa agencija Fitch ne upošteva, da je Komisija s tem dopisom poroštvo opredelila kot veljavno pomoč in da dopis z dne 26. februarja 2006 vsebuje samo predhodno in nezavezujočo oceno glede obstoja tega poroštva, ki nikakor ne preprečuje njegovega izvajanja, če je to potrebno. Če je poroštvo obstajalo pred letom 2006, njegov obstoj in možnost njegovega aktiviranja nista razveljavljena z dopisom Komisije z dne 26. februarja 2006. To bi bilo mogoče samo, če bi bodisi Francija bodisi Komisija poroštvo ukinila na podlagi akta z zavezujočimi pravnimi učinki. Skratka, tudi če agencija Fitch napačno meni, da je poroštvo zaradi dopisa Komisije neveljavno, vseeno še naprej priznava „izredno raven podpore, ki jo podjetje LP lahko prejme od svojega pooblastitelja, in močno verjetnost, da mu bo v primeru potrebe zagotovljena“.

(β) Poroštvo kot bistveni element državne podpore vpliva na bonitetno oceno podjetja La Poste

(263) Iz preučitve analiz in metodologij bonitetnih agencij Standard and Poor's in Fitch je razvidno, da poroštvo kot odločilni element državne podpore vpliva na bonitetno oceno.

— Standard and Poor's (S & P) Metodologija

(264) S & P v zgoraj navedeni študiji o vplivu državne podpore na bonitetne ocene poštnih operaterjev pojasnjuje, da metodologijo, ki jo bo uporabila za določitev ocene poštnega operaterja, določi na podlagi ocenjene stopnje državne podpore za tega operaterja. S & P razlikuje med poštnimi operaterji, ki so upravičeni do državne podpore (na primer francoska in italijanska pošta), in poštnimi operaterji, ki do nje niso upravičeni (na primer Deutsche Post in TNT). V kategoriji poštnih operaterjev, ki so upravičeni do državne podpore, S & P določa tri podkategorije:

— subjekti, katerih bonitetna ocena, je enaka oceni države delničarke: v to kategorijo spadajo subjekti, ki so tesno vključeni v vladne mehanizme in ki verjetno ne bodo privatizirani; sem ni uvrščen noben poštni operater,

— subjekti, katerih ocena se odšteje od ocene države delničarke z znižanjem (za do dve kategoriji, to je 6 *notches*): to so subjekti, ki so sicer pri svojih dejavnostih samostojni, a so institucije, ki temeljijo na javni politiki in so upravičene do precejšnje neposredne ali posredne finančne podpore, čeprav obstaja precej negotovosti glede višine in hitrosti navedene podpore ([122]); podjetje La Poste je bilo uvrščeno v to kategorijo vsaj do trenutka objave študije,

— subjekti, katerih bonitetna ocena temelji na subjektovih lastnih odlikah, zviša pa se na podlagi državne podpore. Za uvrstitev v to tretjo kategorijo se predpostavlja, da je poštni operater upravičen do državne podpore, vendar bolj v obliki politik, ureditve ali morebitne intervencije v nujnem primeru kot v obliki neposredne redne finančne subvencije.

(265) S & P v isti študiji pojasnjuje, da podporo države za poštnega operaterja (torej metodologijo, ki jo je treba uporabiti za določitev ocene navedenega operaterja in torej *in fine* bonitetno oceno) ocenjuje na podlagi štirih dejavnikov, navedenih v naslednjem vrstnem redu: statusa operaterja, verjetnosti njegove privatizacije, njegovega upravljanja in sistema regulacije. Kar zadeva status, S & P navaja prav primer francoske pošte in poudarja „izjemno močno“ podporo države, takoj zatem pa dodaja, da je podjetje La Poste upravičeno do skrajnega zakonskega poroštva Francoske republike ([123]).

(266) S & P torej moč „izjemno močne“ podpore francoske države za podjetje La Poste ponazarja z obstojem skrajnega zakonskega poroštva. Na podlagi te izjemno močne podpore sklepa, da je mogoče oceno podjetja La Poste določiti na podlagi ocene Francoske republike, pri čemer se lahko zniža za največ tri kategorije, to je s 6 *notches*. Bonitetna ocena, ki jo je agencija S & P dodelila podjetju La Poste, namreč kljub postopnemu nižanju ni bila nikoli za več kot s 4 *notches* nižja od bonitetne ocene Francoske republike (ocenjene AAA) ([124]).

(267) Komisija iz zgoraj navedenega sklepa, da je državno poroštvo, ki ga ima podjetje La Poste, temeljni element pri presoji agencije S & P, glede na katero je podjetje La Poste upravičeno do „izjemno močne“ državne podpore. Zaradi te „izjemno močne“ podpore agencija S & P za podjetje La Poste uporablja metodologijo *top-down*. Če bi uporabila metodologijo *bottom-up* ali, še slabše, za podjetje La Poste sploh ne bi odobrila zvišanja ocene zaradi državne podpore, kakor velja za Deutsche Post in TNT, bi imelo podjetje La Poste nižjo bonitetno oceno, kot jo ima zdaj. S & P namreč v študiji o vplivu državne podpore na bonitetno oceno poštnih operaterjev meni, da sta Deutsche Post in TNT poslovno in finančno uspešnejša kot podjetje La Poste. Kljub temu pa sta bonitetni oceni Deutsche Post in TNT, navedeni v študiji S & P, nižji od ocene podjetja La Poste. Če bi podjetje La Poste ocenili na podlagi njegovih odlik, bi torej imelo nižjo bonitetno oceno, kot jo ima zdaj zaradi „izjemno močne“ državne podpore, kar S & P ponazarja z obstojem skrajnega zakonskega poroštva.

— Zadnje bonitetne ocene

(268) S & P v oceni podjetja La Poste z dne 3. aprila 2007 spremembo kapitalske strukture, ki vključuje spremembo statusa in izgubo poroštva, navaja kot element, ki ga je upoštevala pri oceni ([125]). S & P pojasnjuje, da že upošteva verjetno dolgoročno spremembo teh treh elementov (kapitalske strukture, pravnega statusa in poroštva). V pričakovanju te spremembe še naprej uporablja metodologijo *top-down*. V prejšnjem odstavku pa je bilo dokazano, da podjetje La Poste zaradi te metodologije lahko dobi in je dobilo boljšo oceno, kot bi jo sicer na podlagi svojih odlik.

(269) Komisija vseeno priznava, da S & P v isti analizi z dne 3. aprila 2007 poudarja, da priporočilo Komisije ni vplivalo na oceno podjetja La Poste, ker po mnenju agencije S & P sprememba statusa podjetja La Poste ne bi nujno izražala zmanjšanja državne podpore, na kateri temelji ocena podjetja La Poste, in da je bilo to dokazano z nedavnimi vladnimi odločitvami ([126]). Komisija poudarja, da obstajajo drugi elementi, kot je poroštvo, ki jih S & P upošteva pri ugotovitvi, da je podjetje La Poste upravičeno do močne državne podpore, ki upravičuje uporabo metodologije *top-down*. S temi elementi se lahko izravnajo pritiski v zvezi s statusom podjetja La Poste, na podlagi katerih S & P napoveduje dolgoročno spremembo statusa in izginitev poroštva. Vseeno pa ostaja dejstvo, da S & P poroštvo šteje za bistveni element državne podpore, kar vpliva na bonitetno oceno.

(270) S & P je v oceni z dne 21. januarja 2009, ki je sledila napovedi predsednika Francoske republike z dne 18. decembra 2008 o osnutku zakona, s katerim naj bi bilo podjetje La Poste preoblikovano v delniško družbo, znižala oceno podjetja La Poste na A + z negativnimi obeti. Negativne obete je utemeljila z verjetno spremembo pravnega statusa in lastniške strukture podjetja v prihodnjih dveh letih ([127]). Po mnenju S & P bi lahko ti pobudi omejili možnosti države, da operaterju v primeru potrebe zagotovi izredno podporo. Status, s katerim je poroštvo povezano, je znova naveden kot znak močne podpore države podjetju La Poste.

— Fitch Ratings

(271) Agencija Fitch je oceno AAA, ki je bila podjetju La Poste dodeljena do 17. aprila 2008, utemeljila z dejstvom, da je podjetje La Poste javna skupina, ki je upravičena do poroštva francoske države.

(272) Bonitetna agencija Fitch je 4. oktobra 2006, na dan, ko je Komisija Franciji priporočila ukinitev neomejenega poroštva, ki ga ima podjetje La Poste kot pravna oseba javnega prava, znižala oceno (z AAA stabilna na AAA negativna) z obrazložitvijo, da je treba „priporočilo Evropske komisije razlagati kot prvi otipljivi znak pritiska na pravni status podjetja La Poste in torej njegove ocene“. To znižanje ocene in utemeljitev agencije Fitch ponazarjata povezavo med statusom in poroštvom, ki ga ima podjetje La Poste, na eni strani, in oceno, ki jo je dala agencija Fitch, na drugi strani.

(273) Agencija Fitch je 17. aprila 2008 oceno znižala na AA. Vendar pa še naprej uporablja metodologijo *top-down*, ki jo utemeljuje z dejstvom, da podjetje La Poste spada v javni sektor. Kot je bilo navedeno zgoraj, je agencija Fitch odločitev oprla na dejstvo, da „status javnega izvajalca, ki ga ima podjetje La Poste, ne upravičuje več, da so njegove ocene samodejno usklajene z državo". Fitch pojasnjuje, da bodo ocene podjetja La Poste odslej temeljile na razmerju podpore med matičnim podjetjem, v tem primeru državo, in njegovim hčerinskim podjetjem, to je podjetjem La Poste. Fitch tudi zdaj uporablja metodologijo *top-down*: ocena podjetja La Poste ni več enaka oceni njegovega gospodarja, toda ob upoštevanju močne državne podpore za podjetje La Poste, pri čemer je zakonska obveznost prevzema obveznosti podjetja La Poste bistveni element, se ocena podjetja La Poste odšteje od ocene gospodarja in ne temelji samo na gospodarskem položaju podjetja. Ta pristop in ocena sta bila potrjena z oceno z dne 4. septembra 2009.

— Sklepna ugotovitev

(274) Komisija na podlagi predhodnih analiz ugotavlja, da bonitetna agencija Fitch – vsaj do leta 2008 – in agencija S & P skrajno zakonsko poroštvo države v korist podjetja La Poste štejeta za bistveni element podpore, ki jo država zagotavlja podjetju La Poste. Zaradi te podpore sta agenciji sprejeli metodologijo *top-down*, na podlagi katere je podjetje La Poste dobilo višjo bonitetno oceno, kot bi jo samo na podlagi svojih odlik. Komisija torej meni, da poroštvo pomeni ali je pomenilo bistveni element bonitetne ocene podjetja La Poste, tudi če to ni edini element. Ker sta Fitch in S & P pomembni bonitetni agenciji in ker je dokazano, da trg upošteva njune bonitetne ocene za oceno posojila, ki bo odobreno nekemu podjetju, lahko boljša ocena teh agencij (ene ali druge ali obeh), kot bi bila dana brez poroštva, ustvari prednost za podjetje La Poste, ki je ne bi pridobilo pod običajnimi tržnimi pogoji.

(ii) Zavrnitev trditev francoskih organov

(α) Ugotovitev, da je bonitetna ocena subjektov, za katere veljajo določbe zakona iz leta 1980, lahko nižja od ocene gospodarja, ne more ovreči bistvene narave obstoja implicitnega poroštva v njihovi bonitetni oceni

(275) Francoski organi izpodbijajo gospodarski vpliv določb zakona z dne 16. julija 1980 in trdijo, da če bi določbe zakona z dne 16. julija 1980 razlagali tako, da v korist upnikov zadevnih pravnih oseb vzpostavljajo mehanizem, ki ga je mogoče izenačiti z državnim poroštvom, bi težko razumeli, kako so lahko ozemeljske skupnosti ocenjene z BBB + ali AA–. Poleg tega francoski organi ne razumejo, kako bi lahko podjetje La Poste, če bi imelo državno poroštvo, imelo nižjo oceno od ocene države ([128]).

(276) V zvezi s tem se Komisija sklicuje na analizo agencije S & P z dne 22. novembra 2004 o vplivu državne podpore na bonitetno oceno poštnih subjektov, na analizo z dne 14. junija 2006 o bonitetni oceni subjektov, povezanih z državo ([129]), in študijo iz leta 2007 o podjetju La Poste. Glede na te analize bonitetna ocena podjetja, ki ima močno državno podporo, izhaja iz bonitetne ocene, dodeljene državi; vseeno pa se lahko zniža za dve kategoriji (ali za 6 *notches*), ker se lahko finančne vezi med navedenim podjetjem in državo srednjeročno ali dolgoročno spremenijo ([130]). Nižjo oceno podjetja La Poste v primerjavi z državo je torej mogoče pojasniti z dejstvom, da S & P pričakuje znižanje državne podpore v prihodnjih letih, kar dejansko kaže, da državna podpora, katere bistveni element je poroštvo, podjetju La Poste omogoča boljšo oceno, kot bi jo sicer dobilo.

(277) S & P dodaja, da je podjetje La Poste leta 1991 postalo samostojen javnopravni subjekt s statusom osebe javnega prava, kar mu zagotavlja skrajno poroštvo države za njegove obveznosti, ne pa takojšnjega in eksplicitnega poroštva, kot izhaja iz razlike v oceni med podjetjem La Poste in Francosko republiko ([131]). Čeprav mu je S & P znižala oceno v primerjavi z oceno države, tako dejansko meni, da je upravičeno do implicitnega državnega poroštva zaradi svojega statusa osebe javnega prava, in to neposredno vpliva na metodo, uporabljeno za določitev ocene.

(278) Iz zgoraj navedenih razlogov je jasno, zakaj se je agencija S & P odločila razlikovati oceno podjetja La Poste od ocene države. Vendar pa Komisiji ni treba sprejeti stališča do analize razlogov, s katerimi je pojasnjena razlika v oceni med državo in ozemeljskimi skupnostmi, ker to vprašanje ni predmet te preiskave.

(β) Francoski organi so izpeljali napačne ugotovitve, ker njihovo sklepanje ne temelji na predpostavki, „da vse drugo sicer ostane nespremenjeno"

(279) Po mnenju francoskih organov naj analize bonitetnih agencij ne bi temeljile na pravni analizi, ampak naj bi temeljile na subjektivni presoji tega, kar naj bi bila državna podpora v primeru težav podjetja La Poste. Francija se v podporo tej trditvi sklicuje na analizo agencije S & P z dne 3. aprila 2007. Kot je bilo pojasnjeno zgoraj, S & P v tej analizi navaja, da je po napovedi iz dopisa Komisije, da bo priporočila ukinitev poroštva, bonitetna ocena podjetja La Poste ostala nespremenjena, ker je S & P menila, da sprememba statusa podjetja La Poste ne bi nujno izražala zmanjšanja močne državne podpore, na kateri temelji ocena podjetja La Poste in ki je bila potrjena z nedavnimi vladnimi odločitvami ([132]).

(280) Komisija priznava, da obstajajo drugi elementi, kot je poroštvo, ki jih S & P upošteva ob ugotovitvi, da je podjetje La Poste upravičeno do močne državne podpore, ki upravičuje uporabo metodologije *top-down*. V tem primeru so lahko nedavne vladne odločitve, to je zlasti rešitev vprašanja financiranja pokojnin uradnikov, ohranitev storitev, pridržanih podjetju La Poste, podpora za distribucijo knjižic A in povišanje poštnih tarif (ki poleg tega pomenijo tudi akte javnega organa, če ne prave državne pomoči), izravnale učinek dopisa s priporočilom Komisije. To ne pomeni, da bonitetni agenciji ne upoštevata dopisa s priporočilom Komisije in splošneje pritiskov na spremembo statusa podjetja La Poste in torej na poroštvo, ki ga ima to podjetje. Ti pritiski se seveda upoštevajo in razlagajo kot oslabitev podpore, ki bi jo država lahko zagotovila podjetju La Poste: torej vplivajo na oceno. To je tudi razlog, zaradi katerega je bonitetna agencija Fitch 4. oktobra 2006, na dan, ko je Komisija od Francije zahtevala ukinitev neomejenega poroštva, ki ga ima podjetje La Poste kot pravna oseba javnega prava, znižala svojo oceno (z AAA stabilna na AAA negativna) z obrazložitvijo, da je treba „priporočilo Evropske komisije razlagati kot prvi otipljivi znak pritiska na pravni status podjetja La Poste in torej njegove ocene," kar potrjuje, da je pravni status ključni element.

(281) Da bi Komisija ponazorila, da mora sklepanje temeljiti na predpostavki, da vse drugo sicer ostane nespremenjeno, opozarja, da je S & P v istem obvestilu iz leta 2007 pojasnila tudi, da bi sprememba lastniške strukture podjetja La Poste (in torej izguba poroštva) privedla do spremembe metodologije, uporabljene za določitev bonitetne ocene, vendar da ta sprememba ne bi nujno privedla do spremembe ocene podjetja La Poste glede na pričakovano izboljšanje notranjega položaja podjetja La Poste v prihodnjih letih ([133]). Zdi se, da to potrjuje, da bo moralo podjetje La Poste za ohranitev enake ocene izboljšati svoj notranji položaj, če ne bo imelo tega statusa. Po drugi strani, če bi notranji položaj podjetja La Poste ostal enak, bi morala oslabitev podpore države za podjetje La Poste privesti do znižanja njegove ocene ([134]).

(γ) Trditve francoskih organov, s katerimi želijo dokazati, da status podjetja La Poste in poroštvo, ki izhaja iz njega, nista edina elementa, ki sta ju bonitetni agenciji upoštevali, nikakor ne morejo ovreči dokaza Komisije

(282) Večina pripomb francoskih organov, namenjenih dokazu domnevnega „neobstoja učinka poroštva na bonitetno oceno podjetja La Poste" ([135]), dokazuje samo to, da poroštvo ni edini element, ki sta ga bonitetni agenciji upoštevali. Komisija se strinja s tem: nikakor pa to ne more ovreči ugotovitve, da bonitetni agenciji pri določitvi ocene poštnih operaterjev upoštevata poroštvo. Poleg tega sklepanje francoskih organov ne temelji na predpostavki, da vse drugo sicer ostane nespremenjeno.

— Trditve francoskih organov, izpeljane iz doktrine agencij o oceni poštnih subjektov

(283) Francoski organi so preučili metodologijo, ki sta jo uporabili bonitetni agenciji, na podlagi obvestila agencije S & P o vplivu državne podpore na bonitetno oceno poštnih operaterjev ([136]). Poudarjajo, da se pri razvrstitvi, ki jo je opisala S & P, za uvrstitev v kategorijo 1 upoštevajo obširna merila, ne upošteva pa se status ocenjenega operaterja. Francoski organi na podlagi tega ugotavljajo, da status za bonitetni agenciji ne pomeni pomembnega elementa analize.

(284) Komisija izpodbija to analizo in poudarja, da S & P jasno opredeljuje status operaterjev kot enega od ključnih elementov za oceno moči državne pomoči (glej uvodne izjave 264 do 267 o metodologiji S & P).

(285) Poleg tega francoski organi poudarjajo, da je S & P italijansko pošto uvrstila v isto kategorijo kot podjetje La Poste, čeprav ima zasebnopravni status in njena finančna uspešnost ne upravičuje uvrstitve v to kategorijo ([137]).

(286) Ugotovitev, da lahko bonitetna agencija za poštnega operaterja z zasebnopravnim statusom, v tem primeru Poste Italiane, šteje, da je upravičen do močne državne podpore, in ga uvrsti v isto kategorijo kot podjetje La Poste, nikakor ne more ovreči dokaza Komisije, da bonitetni agenciji upoštevata obstoj poroštva, ki izhaja iz statusa podjetja La Poste. Komisija namreč priznava, da se lahko poštni subjekti, kot je Poste Italiane, uvrstijo v isto kategorijo kot podjetje La Poste, ne da bi bili upravičeni do poroštva, če drugi elementi dokazujejo, da so prav tako upravičeni do močne državne podpore. Da bi dokazali, da poroštvo nikakor ne vpliva na bonitetno oceno, bi bilo treba dokazati, da sta Poste Italiane in La Poste v popolnoma primerljivem položaju glede na različne elemente, ki jih bonitetni agenciji upoštevata pri oceni državne podpore, in da je edina razlika med tema subjektoma obstoj poroštva v korist podjetja La Poste. Z drugimi besedami, da bi bila primerjava smiselna, je treba dokazati, da „vse drugo sicer ostane nespremenjeno", česar francoski organi niso storili.

(287) Tudi če bi francoski organi dokazali, da sta položaja Poste Italiane in La Poste popolnoma primerljiva – razen obstoja poroštva v korist francoske pošte – (kar ni bilo dokazano), pa ugotavljamo, da je agencija S & P stopnjo podpore italijanske države in francoske države njunima zadevnima poštama vsekakor različno presojala. S & P namreč meni, da je morebitna podpora italijanske države podjetju Poste Italiane „močna“, medtem ko je podpora francoske države podjetju La Poste „izjemno močna“ ([138]). Komisija ne izključuje, da je v tej razliki presoje treba videti vpliv poroštva, na obstoj katerega je S & P opozorila v istem obvestilu takoj za trditvijo, da je podjetje La Poste upravičeno do izjemno močne podpore ([139]). Nikakor ni treba izpeljati ugotovitve glede razlogov, zaradi katerih je bilo podjetje Poste Italiane v nekem trenutku uvrščeno v isto kategorijo kot podjetje La Poste. Po eni strani se namreč ta postopek ne nanaša na te razloge. Po drugi strani številni elementi, ki jih morata bonitetni agenciji upoštevati pri oceni, ne omogočajo sklepanja o posebnem učinku obstoja ali neobstoja skrajnega zakonskega poroštva na bonitetno oceno.

— Trditve francoskih organov, izpeljane iz bonitetnih ocen na zasebnem področju

(288) Francoski organi opozarjajo, da „je na zasebnem področju obilica primerov, v katerih je bonitetna ocena hčerinskega podjetja povezana z oceno matičnega podjetja“. Ugotavljajo, da naj tovrstni pristop torej ne bi pomenil posebnosti javnega statusa.

(289) Komisija ne izpodbija, da je lahko bonitetna ocena hčerinskega podjetja povezana z oceno matičnega podjetja, vključno v zasebnem sektorju, in zlasti s stopnjo ocenjene podpore, ki jo je matično podjetje pripravljeno ponuditi svojemu hčerinskemu podjetju in se lahko morebiti izrazi s poroštvenimi obveznostmi, ki jih prevzame prvo. Ta trditev samo potrjuje analizo Komisije. Kaže namreč, da sta status osebe javnega prava in poroštvo, ki izhaja iz njega, elementa, ki dokazujeta državno podporo in ki sta ga bonitetni agenciji upoštevali pri oceni podjetja La Poste.

— Trditve francoskih organov, izpeljane iz bonitetne ocene podjetja La Poste

(290) Francoski organi tudi poudarjajo, da je S & P leta 2005 bonitetno oceno podjetja La Poste znižala na AA– s stabilnimi obeti, čeprav se status ni spremenil. Francoski organi sklepajo, da bonitetna ocena podjetja La Poste ni samo posledica njegovega statusa ([140]). Poudarjajo tudi, da sta v obvestilu S & P z dne 3. aprila 2007 o podjetju La Poste elementa, ki ju S & P navaja v podporo bonitetni oceni, gospodarski pomen nalog javne slube in „strong shareholding backing“, ne pa status ([141]).

(291) Kot je bilo navedeno zgoraj, Komisija priznava, da obstoj poroštva ni edini element, ki ga bonitetni agenciji upoštevata pri oceni stopnje podpore, ki so jo javni organi pripravljeni zagotoviti podjetju, ki bi se znašlo v težavah. Komisija, ki se je oprla na študijo S & P o vplivu podpore vlade na bonitetne ocene poštnih operaterjev ([142]), pa je vseeno pokazala, da bonitetni agenciji obstoj poroštva upoštevata kot bistveni element podpore države za podjetje La Poste.

(292) V zvezi s tem Komisija izpodbija analizo francoskih organov, v skladu s katero naj bi bil *strong shareholder backing*, ki ga S & P navaja v obvestilu z dne 3. aprila 2007, ločen od vprašanja javnega statusa in poroštva. Iz študije o vplivu državne podpore na bonitetno oceno poštnih operaterjev namreč izhaja, da sta status in poroštvo bistvena elementa za oceno podpore države za podjetje La Poste.

(293) Komisija izpodbija tudi razlago francoskih organov obvestila iz aprila 2007, v skladu s katero je S & P metodologijo *top-down* izbrala izključno na podlagi svoje predpostavke, da bi morala srednjeročno država ostati 100-odstotni delničar podjetja La Poste, nikakor pa ne na podlagi javnopravnega statusa podjetja La Poste in poroštva, povezanega s tem statusom. Komisija opozarja, da S & P v oceni izrecno upošteva „verjetno spremembo kapitalske strukture“, ki bo po besedah S & P povzročila izgubo statusa osebe javnega prava in poroštva, povezanega s tem statusom ([143]). Jasno je torej, da je za S & P pomembna ne samo sprememba kapitalske strukture, ampak tudi posledice (izguba javnega statusa in poroštva), saj je sprememba kapitalske strukture najdaljnosežnejši korak v doseganju vse večje neodvisnosti podjetja La Poste od države.

3. *Pogoji financiranja, ki jih je podjetje La Poste dejansko pridobilo*

(294) Francoski organi trdijo, da napoved Komisije glede obstoja poroštva in njegove posledične prihodnje ukinitve nikakor ni vplivala na pogoje financiranja podjetja La Poste. Zadnje je namreč pri izdaji obveznic oktobra 2006, takoj potem, ko je Komisija napovedala svoje priporočilo koristnih ukrepov, doseglo spread na mid swap ([144]) v višini 12 bazičnih točk za izdajo za 15 let in 4 bazičnih točk za izdajo za 7 let. Predhodna izdaja obveznic leta 2004, ki se je nanašala na obveznico za 15 let, pa je privedla do *spreada* 8 bazičnih točk na mid swap. Francoski organi ugotavljajo, da pogoji financiranja podjetja La Poste ne temeljijo na pravnem ali dejanskem obstoju poroštva.

(295) Po mnenju Komisije ugotovitev francoskih organov, da napoved Komisije ni vplivala na pogoje financiranja, ni utemeljena, ker se nasprotno ugotavlja poslabšanje *spreada* z 8 na 12 točk.

(296) Tudi če bi se *spread* zmanjšal, kar ne drži, ima poleg tega Komisija pomisleke o ugotovitvah, ki bi jih bilo mogoče izpeljati glede vpliva napovedi Komisije na stroške financiranja podjetja La Poste, ker so vlagatelji upoštevali tudi številne druge elemente, kot je finančna struktura podjetja La Poste, ki se je lahko med letoma 2004 in 2006 spreminjala.

(297) Tudi če bi bili pogoji financiranja pred napovedjo Komisije in po njej enaki ali če razlika ne bi bila pomembna, to ne bi nikakor dokazovalo, da poroštvo ne vpliva na pogoje financiranja. Ob izdaji, ki so jo navedli francoski organi, je bilo namreč poroštvo, do katerega je bilo upravičeno podjetje La Poste, opredeljeno kot veljavna pomoč. Ostalo je torej veljavno in je pokrivalo izdaje. Poroštvo postane nezakonita pomoč, kjer je to ustrezno, šele od datuma, ki je s tem sklepom določen za njegovo ukinitev.

(298) Nazadnje, ker je Komisija dokazala, da lahko poroštvo, ki izhaja iz statusa podjetja La Poste, temu zagotovi prednost zaradi pozitivnega vpliva na njegovo bonitetno oceno, Komisija meni, da ji ni treba dokazati konkretnih učinkov, ki jih je to poroštvo imelo v preteklosti. Ustaljeno načelo sheme državnih pomoči je namreč, da Komisiji ni treba dokazati dejanskih učinkov pomoči, saj bi imele v tem primeru države članice, ki ne priglasijo pomoči, prednost v primerjavi z državami članicami, ki to storijo ([145]). Ukrep države članice, ki je priglasila neomejeno poroštvo, bi bil namreč prepovedan zaradi samih morebitnih učinkov, medtem ko bi se država, ki ga ne bi priglasila, lahko branila z dokazovanjem, da poroštvo konkretno ni zagotovilo prednosti svojemu upravičencu. Poleg tega mora Komisija, tako kot za nove ukrepe, oceniti združljivost obstoječih ukrepov s pravili Pogodbe za prihodnost in ji ni treba nujno dokazati, da je imel ukrep v preteklosti učinke, ki niso združljivi s Pogodbo ([146]). Komisija tudi ne more odrediti izterjave ugodnosti, ki so bile morebiti že dodeljene z veljavno pomočjo. Zato tudi dokazovanje konkretnih učinkov poroštva na pogoje financiranja ni potreben.

(b) **Ob upoštevanju neomejenosti poroštva ni mogoče izračunati zneska tržne premije, ki bi jo podjetje La Poste moralo plačati državi, zaradi česar je mehanizem retrocesije, ki so ga predlagali francoski organi, neupošteven**

(299) Komisija na podlagi zgoraj navedenega ugotavlja, da so trajanje, znesek in obseg poroštva za podjetje La Poste neomejeni ter da se za poroštvo ne plačuje. Poleg tega sočasno pokriva dejavnosti univerzalne poštne storitve in konkurenčne dejavnosti. Komisija meni, da glede na neomejenost državnega poroštva v korist podjetja La Poste in v skladu s prakso odločanja Komisije ([147]) ni mogoče izračunati zneska tržne premije, ki bi jo podjetje La Poste moralo plačati državi za dodelitev tega neomejenega poroštva. Pri vsakem poroštvu je namreč pomoč odobrena, ko je poroštvo ponujeno. V primeru neomejenega poroštva, ki lahko potencialno pokriva vse dolgove podjetja za nedoločen čas, je nemogoče ob odobritvi vnaprej določiti znesek dodeljene pomoči in torej izračunati ustrezno tržno premijo ([148]). S tem mehanizem retrocesije, ki so ga predlagali francoski organi, postane neupošteven.

(c) **Ugodnejši pogoji financiranja, ki jih je pridobilo podjetje La Poste zaradi implicitnega državnega poroštva, pomenijo selektivno prednost**

(300) Prednost je selektivna, ker je konkurenti podjetja La Poste niso deležni: za konkurente podjetja La Poste namreč veljajo sodni postopki sanacije in likvidacije; konkurenti niti niso upravičeni do neomejenega državnega poroštva, povezanega s statusom osebe javnega prava.

4.1.3 IZKRIVLJANJE KONKURENCE IN VPLIV NA TRGOVINO

(301) Obravnavani ukrep lahko privede do znižanja stroškov poslovanja podjetja La Poste, zaradi česar bi to lahko pridobilo prednost in zaradi česar bi lahko prišlo do izkrivljanja konkurence v smislu člena 107(1) PDEU. Glede na to, da so sektorji, v katerih je podjetje La Poste dejavno, zlasti dostava paketov, nenaslovljenih pošiljk in pisem, katerih dostava ni pridržana podjetju La Poste, široko odprti trgovini v Evropski uniji, bi poleg tega taki ukrepi lahko neugodno vplivali na podjetja, ki so razvila ali ki želijo razviti podobno gospodarsko dejavnost v Franciji. V zvezi s tem je treba pripomniti, da morajo biti na podlagi Direktive 97/67/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 1997 o skupnih pravilih za razvoj notranjega trga poštnih storitev v Skupnosti in za izboljšanje kakovosti storitve, kakor je bila spremenjena z direktivama 2002/39/ES in 2008/6/ES ([149]) (v nadaljnjem besedilu: poštna direktiva), vse poštne storitve v Franciji izpostavljene konkurenci najpozneje do 1. januarja 2011. V teh okoliščinah lahko obstoj neomejenega državnega poroštva v korist podjetja La Poste izkrivlja konkurenco in vpliva na trgovino v smislu člena 107(1) PDEU.

4.1.4 UGOTOVITEV, DA JE UKREP PO NARAVI POMOČ

(302) Državno poroštvo v korist podjetja La Poste zaradi njegovega statusa osebe javnega prava torej povzroči prenos državnih sredstev, za katerega je odgovorna država, in izkrivlja ali bi lahko izkrivljalo konkurenco in trgovino med državami članicami z dajanjem prednosti podjetju La Poste. Komisija ugotavlja, da to poroštvo pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU.

4.2 *ZDRUŽLJIVOST*

(303) Ker obravnavani ukrep spada na področje uporabe člena 107(1) PDEU, je treba preučiti, ali ga Komisija lahko razglasi za združljivega na podlagi odstopanj, določenih s členom 107(2) in (3) in členom 106(2) PDEU.

(304) Zdi se, da neomejeno državno poroštvo v korist podjetja La Poste ne izpolnjuje nobenega od pogojev za uporabo odstopanj iz člena 107(2) PDEU, ker obravnavani ukrep ni namenjen nobenemu od ciljev, določenih s temi odstopanji.

(305) Na podlagi člena 107(3)(a) PDEU se ukrep pomoči lahko razglasi za združljivega z notranjim trgom, če je namenjen pospeševanju gospodarskega razvoja območij, kjer je življenjska raven izjemno nizka ali kjer je podzaposlenost velika. Ker je neomejeno državno poroštvo v korist podjetja La Poste individualen ukrep, ki je bil odobren po diskrecijski presoji in si ne prizadeva za noben regionalni cilj, ker je časovno neomejeno, ni povezano z nobeno naložbo in ni degresivno, se odstopanje iz člena 107(3)(a) PDEU ne uporablja.

(306) Kar zadeva odstopanji iz člena 107(3)(b) in (d) PDEU, zadevna pomoč ni namenjena pospeševanju izvedbe pomembnega projekta skupnega evropskega interesa ali odpravljanju resne motnje v francoskem gospodarstvu. Neomejeno državno poroštvo v korist podjetja La Poste tudi ni namenjeno pospeševanju kulture in ohranjanju kulturne dediščine.

(307) Odstopanje iz člena 107(3)(c) PDEU določa, da se pomoč lahko šteje za združljivo, če je namenjena pospeševanju razvoja določenih gospodarskih dejavnosti ali določenih gospodarskih območij, kadar takšna pomoč ne spreminja trgovinskih pogojev v obsegu, ki bi bil v nasprotju s skupnimi interesi. Neomejeno državno poroštvo v korist podjetja La Poste ne zadeva niti naložbe niti ustvarjanja delovnih mest, zato pomeni operativno in brezpogojno pomoč. Komisija v skladu s svojo prakso odločanja za tako pomoč ne more šteti, da je namenjena pospeševanju razvoja določenih gospodarskih dejavnosti ali določenih gospodarskih območij.

(308) Nazadnje, neomejenega državnega poroštva v korist podjetja La Poste ni mogoče šteti za združljivega na podlagi člena 106(2) PDEU. S tem odstopanjem je določeno, da podjetja, pooblaščena za opravljanje storitev splošnega gospodarskega pomena, oziroma podjetja, ki imajo značaj dohodkovnega monopola, ravnajo po pravilih iz Pogodb, zlasti po pravilih o konkurenci, kolikor uporaba takšnih pravil pravno ali dejansko ne ovira izvajanja posebnih nalog, ki so jim dodeljene. Razvoj trgovine ne sme biti prizadet v takšnem obsegu, ki bi bil v nasprotju z interesi Unije.

(309) S francosko zakonodajo so podjetju La Poste podeljene obveznosti javne službe. Na podlagi tega bi poštni operater lahko prejemal finančno nadomestilo ali užival posebne pravice, ki odstopajo od nekaterih splošno veljavnih pravnih pravil. Vendar pa morajo biti taki finančni ukrepi ali posebne pravice omejeni na to, kar je potrebno za izravnavo dodatnih stroškov podjetja La Poste iz naslova obveznosti javne službe.

(310) Z okvirom Skupnosti za državne pomoči v obliki nadomestila za javne storitve so opredeljeni pogoji, pod katerimi Komisija tako nadomestilo šteje za združljivo na podlagi člena 106(2) PDEU. Zlasti izplačano nadomestilo ne sme presegati stroškov opravljanja javne storitve, pri čemer se upoštevajo s tem povezani prihodki in razumni dobiček za izpolnjevanje teh obveznosti.

(311) V obravnavanem primeru bi taka analiza predpostavljala tržno oceno vrednosti neomejenega državnega poroštva v korist podjetja La Poste, tako da se preveri, ali njegova vrednost ne presega neto stroškov opravljanja univerzalne poštne storitve. Ker pa je to poroštvo neomejeno, te analize ni mogoče opraviti, zaradi česar je izključena uporaba odstopanja iz člena 106(2) PDEU.

(312) Tudi če bi bila taka ocena vrednosti mogoča, pa bi se lahko izvedlo samo za dejavnosti, zajete z nalogo „univerzalne poštne storitve“. Neomejeno državno poroštvo v sedanji obliki pa zajema vse dejavnosti podjetja La Poste, vključno z dejavnostmi, ki niso zajete z nalogo „univerzalne poštne storitve“.

(313) Komisija meni, da je zaradi tega razvoj trgovine prizadet v obsegu, ki je v nasprotju z interesi Unije.

(314) Poleg tega Francija ni navedla elementov, s katerimi bi dokazala združljivost ukrepa s členom 107(2) in (3) ali členom 106(2) PDEU, ampak je samo izpodbijala obstoj poroštva. Francija torej ni dokazala združljivosti pomoči, čeprav na podlagi sodne prakse nosi dokazno breme.

(315) Če sklenemo, zadevni ukrep, tudi spremenjen na podlagi francoskih predlogov v zvezi s pojasnilom odloka o izvajanju zakona iz leta 1980 in vključitvijo omejevalne določbe v pogodbe podjetja La Poste, ki vključujejo terjatve, pomeni veljavno državno pomoč v smislu člena 1(b) Uredbe (ES) št. 659/1999, v skladu s prakso odločanja Komisije o neomejenih državnih poroštvih, dodeljenih podjetjem, pristojnim za gospodarske dejavnosti ([150]), pa ta pomoč ne izpolnjuje nobenega pogoja uporabe odstopanja po PDEU. Zgoraj navedeno neomejeno državno poroštvo je zato nezdružljivo z notranjim trgom.

4.3 *NEVTRALNOST GLEDE LASTNINSKOPRAVNE UREDITVE*

(316) Komisija s to ugotovitvijo nikakor ne izpodbija pripadnosti podjetja La Poste državi niti ne izpodbija statusa pravne osebe javnega prava kot takega. Komisiji se zdi problematično samo poroštvo, ki v sedanjem stanju francoskega prava izhaja iz tega statusa za podjetje La Poste.

(317) V skladu s členom 345 PDEU je Unija nevtralna glede lastninskopravne ureditve v državah članicah, in nobena določba Pogodbe ne ovira tega, da ima država v lasti del podjetja ali celotno podjetje. Pri tem se morajo pravila konkurence uporabljati enako za zasebna in javna podjetja. Nobeno od teh dveh vrst podjetij ne sme z uporabo teh pravil dobiti prednosti ali biti v slabšem položaju. V tem primeru poroštvo ne izhaja iz lastništva, ampak izhaja iz pravnega statusa podjetja. Države članice lahko prosto izberejo pravno obliko podjetij, vendar morajo pri tej izbiri upoštevati pravila konkurence iz Pogodbe. Zlasti preprosto dejstvo, da je državno poroštvo samodejno povezano z določenim pravnim statusom, ne preprečuje, da bi navedeno poroštvo pomenilo državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, če so izpolnjeni pogoji, ki se uporabljajo ([151]). Člen 345 PDEU ne vpliva na to ugotovitev. Nasprotno bi v konkurenčnem scenariju načelo nevtralnosti vključevalo odpravo kakršne koli neupravičene prednosti v korist javnih podjetij in v škodo njihovih zasebnih konkurentov. Komisija je za ponazoritev podoben pristop uporabila v primeru v zvezi z javnimi posojilnimi ustanovami v Nemčiji ([152]) in primeru v zvezi z družbo EDF ([153]).

4.4 *OSNUTEK ZAKONA V ZVEZI S PODJETJEM LA POSTE IN POŠTNIMI DEJAVNOSTMI*

(318) Francoski organi so v dopisu z dne 31. julija 2009 Komisijo obvestili o osnutku zakona v zvezi s podjetjem La Poste in poštnimi dejavnostmi, ki ga je svet ministrov sprejel 29. julija 2009 in s katerim je bilo določeno, da se s 1. januarjem 2010 podjetje La Poste preoblikuje v delniško družbo.

(319) Nato je bila sprejeta sprememba osnutka zakona, s katero je bil datum preoblikovanja podjetja La Poste v delniško družbo preložen na marec 2010.

(320) V členu 1(2) spremenjenega osnutka zakona, s katerim se spreminja zakon št. 90-568 z dne 2. julija 1990 o organizaciji javne službe podjetij La Poste in France Telecom, je določeno: „Pravna oseba javnega prava La Poste se s 1. marcem 2010 preoblikuje v delniško družbo, imenovano La Poste […]“.

(321) Francoski organi so pojasnili, da bo učinek preoblikovanja podjetja La Poste v delniško družbo ta, da bo zanj veljalo obče pravo, ki se uporablja za podjetja v sanaciji ali sodni likvidaciji.

(322) Komisija se strinja, da bo z dejanskim preoblikovanjem podjetja La Poste v delniško družbo, predvidenim z osnutkom zakona, ki so ga poslali francoski organi, ukinjeno neomejeno poroštvo, do katerega je upravičeno. Komisija meni, da to preoblikovanje pomeni ukrep, s katerim bi se lahko v skladu s pravom Skupnosti odpravila državna pomoč, ki jo trenutno uživa podjetje La Poste.

(323) Parlament naj bi osnutek zakona sprejel januarja 2010. Komisija je 4. oktobra 2006 v skladu s členom 18 postopkovne uredbe zahtevala, naj se neomejeno poroštvo ukine najpozneje do 31. decembra 2008. Vendar ob upoštevanju okoliščin primera in dejstva, da so se pogovori s francoskimi organi zavlekli do oktobra 2009, ter časa, potrebnega za odobritev pravnih aktov, s katerimi bo to poroštvo ukinjeno, Komisija meni, da je razumno od francoskih organov zahtevati, naj neomejeno poroštvo dejansko ukinejo najpozneje do 31. marca 2010 –

SPREJELA NASLEDNJI SKLEP:

Člen 1

Neomejeno poroštvo, ki ga je Francija odobrila podjetju La Poste, pomeni državno pomoč, nezdružljivo z notranjim trgom. Francija to pomoč ukine najpozneje do 31. marca 2010.

Člen 2

Komisija meni, da bo z dejanskim preoblikovanjem podjetja La Poste v delniško družbo neomejeno poroštvo, do katerega je podjetje upravičeno, ukinjeno. Dejanska ukinitev tega neomejenega poroštva najpozneje do 31. marca 2010 pomeni ukrep, s katerim se lahko v skladu s pravom Unije odpravi državna pomoč, ugotovljena v členu 1.

Člen 3

Francija v dveh mesecih od uradnega obvestila o tem sklepu Komisiji pošlje podroben opis že sprejetih in načrtovanih ukrepov za uskladitev s tem sklepom.

Člen 4

Ta sklep je naslovljen na Francosko republiko.

V Bruslju, 26. januarja 2010

Za Komisijo

Neelie KROES

Članica Komisije

(1) S 1. decembrom 2009 sta člena 87 in 88 Pogodbe ES postala člena 107 oziroma 108 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). Določbe so v obeh primerih vsebinsko enake. V tem sklepu se sklicevanja na člena 107 in 108 PDEU po potrebi razumejo kot sklicevanja na člena 87 oziroma 88 Pogodbe ES.

(2) UL C 135, 3.6.2008, str. 7.

(3) Zadeva N531/05, Ukrepi v zvezi z ustanovitvijo Banque Postale (UL C 21, 28.1.2006, str. 2).

(4) UL L 83, 27.3.1999, str. 1.

(5) Ker je bila opredelitev pomoči kot veljavne že obrazložena v uvodnih izjavah 93 do 97 odločitve o sprožitvi formalnega postopka preiskave pomoči (glej opombo 2) in ker Komisija v zvezi s tem ni prejela nobene pripombe, Komisija ne bo več obravnavala tega vprašanja, ampak se bo omejila na potrditev predhodne ocene iz navedene odločitve.

(6) JORF, 17.7.1980, str. 1799.

(7) JORF, 14.5.1981.

(8) Glej opombo 2.

(9) JORF, 8.7.1990.

(10) V Franciji obstajata poleg organov javne uprave, kot so država in lokalne skupnosti, dve glavni kategoriji pravnih oseb javnega prava: osebe javnega prava in skupine javnega interesa, ki so bile ustanovljene z zakonom št. 82-610 z dne 15. julija 1982. V okviru „oseb javnega prava“ je mogoče načelno razlikovati med osebami javnega prava upravne narave (établissements publics à caractère administratif – EPA), ki zagotavljajo tradicionalne naloge uprave, ter osebami javnega prava industrijske in komercialne narave (Etablissements publics à caractère industriel et commercial – EPIC), ki opravljajo dejavnosti gospodarske narave.

(11) Kasacijsko sodišče je uporabilo načelo, ki je bilo določeno s sodbo pritožbenega sodišča v Douaiju z dne 22. oktobra 1998 ter po katerem se podjetje La Poste šteje za enakovredno osebi javnega prava industrijske in komercialne narave.

(12) Odbor za gospodarske zadeve je v poročilu francoskemu senatu iz leta 2003 poudaril: „Vsakdo ve, da se lahko status matičnega podjetja La Poste od reforme leta 1990 šteje za enakovrednega statusu osebe javnega prava industrijske in komercialne narave.“

(13) Glej zlasti sodbo kasacijskega sodišča z dne 21. decembra 1987 (prvi civilni senat).

(14) JORF, 26.1.1985, str. 1097.

(15) Upravno pritožbeno sodišče, Pariz, 15. februar 1991, JCP E 1991, pan. 742; kasacijsko sodišče, Soc. 6. november 1991, JCP E 1992, pan. 85, Bull. V, št. 476.

(16) Gre za roka, navedena v tretjem odstavku člena 3-1 navedenega odloka.

(17) Člen 10 odloka št. 2008-479 določa, da „če ob izteku teh rokov opomin ostaja brez učinka, predstavnik države ali organ, pristojen za nadzor, odhodek vpiše v proračun skupnosti ali osebe javnega prava, ki ni izpolnila obveznosti. Po potrebi zagotovi potrebna sredstva bodisi z zmanjšanjem sredstev, ki so namenjena za druge odhodke in so še na voljo, bodisi s povečanjem sredstev. Če lokalna skupnost ali oseba javnega prava v osmih dneh po uradnem obvestilu o vpisu sredstva ni izvršila plačila dolgovanega zneska, predstavnik države ali organ, pristojen za nadzor, v enem mesecu to opravi po uradni dolžnosti.“

([18]) JORF, 20.2.1990.

([19]) *Bulletin Officiel de la Comptabilité publique* (Uradno glasilo javnega računovodstva). NOR: BUD R 02 00060 J.

([20]) Glej poglavje 3 zakonodajnega navodila št. 02-060-M95 z dne 18. julija 2002 o finančni in računovodski ureditvi nacionalnih oseb javnega prava industrijske in komercialne narave, *Bulletin Officiel de la Comptabilité publique* (Uradno glasilo javnega računovodstva).

([21]) Glej del IV, B: „Katere pravne določbe določiti?“, str. 21.

([22]) Podjetje ERAP, ki je bilo ustanovljeno leta 1965, je EPIC, katere poslovna dejavnost je na zahtevo države kupiti deleže v podjetjih v energetskem, farmacevtskem in telekomunikacijskem sektorju.

([23]) Glej članek „Fitch attribue la note préliminaire AAA au programme EMTN garanti de EUR 10 MD de ERAP (Agencija Fitch dodelila programu EMTN podjetja ERAP s poroštvom 10 milijard EUR predhodno oceno AAA)“. Na voljo na spletni strani podjetja ERAP: www.erap.fr/pdf/CP_Fitch_Ratings_fr.pdf

([24]) Glej članek „Moody's attribue la notation Aaa au programme d'EMTN de l'ERAP portant sur 10 milliards d'euros (Agencija Moody's programu EMTN podjetja ERAP v višini 10 milijard EUR dodelila oceno Aaa)“. Na voljo na spletni strani podjetja ERAP: www.erap.fr/pdf/CP_Fitch_Ratings_fr.pdf

([25]) V skladu s členom 15 zakona št. 90-568 z dne 2. julija 1990 računovodstvo podjetja La Poste poteka v skladu s pravili, ki se uporabljajo za trgovska podjetja.

([26]) Glej članek „Fitch attribue la note préliminaire AAA au programme EMTN garanti de EUR 10 MD de ERAP (Agencija Fitch dodelila programu EMTN podjetja ERAP s poroštvom 10 milijard EUR predhodno oceno AAA)“.

([27]) Glej zlasti dopise francoskih organov z dne 24. aprila 2006, 6. decembra 2006, 16. januarja 2007, 1. februarja 2007 in 19. marca 2007.

([28]) Glej del III dopisa francoskih organov z dne 23. januarja 2008.

([29]) Conseil d'Etat, 1. april 1938, Société de l'hôtel d'Albe, zbirka Conseil d'Etat, str. 341. Glej uvodno izjavo 33 odločitve o sprožitvi postopka.

([30]) Conseil d'Etat, 10. november 1999, *Société de gestion du port de Campoloro*, zbirka Conseil d'Etat, str. 348; Conseil d'Etat, 18. november 2005, *Société de gestion du port de Campoloro*, zbirka Conseil d'Etat, str. 515. Glej uvodno izjavo 34 odločitve o sprožitvi postopka.

([31]) JORF št. 177, 2.8.2001, str. 12480.

([32]) Glej del IIIB obvestila, ki so ga francoski organi poslali 23. januarja 2008, in pripombe, ki so jih francoski organi poslali 27. oktobra 2009.

([33]) Glej obvestilo francoskih organov z dne 27. oktobra 2009.

([34]) *La responsabilité des AAI dotées de la personnalité juridique: coup d'arrêt à l'idée de „garantie de l'Etat“* (Odgovornost neodvisnih upravnih organov, ki so pravne osebe: ustavitev zamisli „državnega poroštva“); D. Labetoulle; RJEP/CJEG, št. 635, oktober 2006.

([35]) Glej del IV dopisa francoskih organov z dne 23. januarja 2008.

([36]) Glej odstavek 78 dopisa francoskih organov z dne 23. januarja 2008.

([37]) *Le Préfet face à l'inexécution par une collectivité territoriale d'un jugement la condamnant pécuniairement* (Prefekt in neizvršitev sodne odločbe, s katero je ozemeljski skupnosti naložena denarna kazen); P. Bon, *RFDA* – marec–april 2006, str. 341. C. Landais in F. Lenica, *Le pouvoir de substitution du préfet en cas d'inexécution de la chose jugée par les collectivités territoriales* (Pooblastilo za nadomestitev prefekta, kadar ozemeljske skupnosti ne izvršijo pravnomočne odločitve); *AJDA*, 23. januar 2006, str. 137.

([38]) Conseil d'Etat, 10. november 1999, Société de gestion du port de Campoloro, navedeno zgoraj.

([39]) Conseil d'Etat, 18. november 2005, Société de gestion du port de Campoloro, navedeno zgoraj.

([40]) Conseil d'Etat, 30. november 1923, zbirka, str. 789.

(*) Deli tega besedila so bili izpuščeni, da ne bi bila objavljena nobena zaupna informacija. Ti deli so navedeni s tropičjem med oglatima oklepajema, ki jima sledi zvezdica.

([41]) Obvestilo Komisije o uporabi členov 87 in 88 Pogodbe ES za državno pomoč v obliki poroštev (UL C 71, 11.3.2000, str. 14).

([42]) Po mnenju francoskih organov upoštevanje teh meril zadostuje za izločitev obstoja kakršne koli prednosti, vendar ni potrebno. Zlasti naj ne bi bilo intutitivno, če bi menili, da lahko domnevni obstoj pomislekov o postopku, ki se uporablja v primeru plačilne nesposobnosti, privede do boljših pogojev financiranja.

([43]) Člen L 643-11 trgovinskega zakonika.

([44]) „- Category 1: equalization of ratings with those of the state owner. This first category includes those entities […], generally loss making or with poor financial profiles, and extremely unlikely to be privatized […] given the nature of their activity, as well as their home country's economic, social and political environment. None of the postal companies currently rated by Standard & Poor's falls into this category […]."

([45]) „- Category 2: notching down with respect to the state owner's rating. […] La Poste and Poste Italiane currently fall within this category."

([46]) „- Category 3: notching up from the postal entity's stand-alone rating. […] The entity's postal activities are still a key public service, but the clear aim of the entity is to achieve a high level of operational and financial independence, either through privatization or commercial autonomy (state ownership, but independent management) […]"

([47]) „Standard & Poor's Ratings Services lowered its counterparty credit […] ratings on French issuer AGF […] to ‚A' from ‚A+' […], following a review of AGF's parent, the Munich-based Allianz group (AA-/Negative/A-1+). […] The downgrade of AGF, the holding company, is not specific to any issues within the French franchise and generally reflects the Allianz group's financial leverage and fixed-charge coverage, which are increasingly aggressive relative to the group's ratings and are a result of the group's weakened consolidated capital base and reduced earnings."

([48]) „The ratings also take into account the unchallenged status of both it and its parent, Germany-based Volkswagen Financial Services AG (VWFS), as core and captive finance entities to VW" in „the ratings on VW Bank could moderately diverge (generally not more than one notch) from the ratings on VW or VWFS; currently only its outlook differs."

([49]) „The ratings on Germany-based Volkswagen Financial Services AG (VWFS) are based on its unchallenged status as a core subsidiary of German automaker Volkswagen AG (VW; A-/Negative/A-2) and reflect its strategic importance for and close operational integration into its parent."

([50]) „Bonitetna ocena podjetja, ki je upravičeno do močne državne podpore […], se lahko zniža za dve kategoriji, če se lahko finančne vezi med navedenim podjetjem in državo srednjeročno ali dolgoročno spremenijo."

([51]) Prav tako po mnenju francoskih organov „močna podpora države", ki jo Komisija navaja v uvodni izjavi 84 odločitve o sprožitvi postopka, ni povezana s statusom podjetja ali kakršnim koli mehanizmom poroštva, ampak se navezuje na odločitve, kot je ustanovitev La Banque Postale ali reforma financiranja pokojnin, s katerimi naj bi se podjetju La Poste zagotovila sredstva za razvoj pod enakimi pogoji kot njegovim konkurentom in „*at arm's length*" z državo. Vendar nekateri od teh ukrepov sami pomenijo državne pomoči v precejšnjem znesku (glej zlasti Odločbo Komisije z dne 10. decembra 2007 o reformi financiranja pokojnin državnih uslužbencev, zaposlenih pri La Poste). Zato ti ne morejo biti znaki interesa države za razvoj podjetja La Poste pod pogoji „*at arm's length*".

([52]) „A change in the group's ownership structure would lead Standard & Poor's to shift to a bottom-up rating approach, focusing more on LP's stand-alone business and financial profiles. This rating approach may not necessarily translate into rating changes given the expected improvement in LP's stand-alone situation in the coming years."

([53]) „The ratings could come under pressure if the group significantly underperforms its operational and financial trajectory at the dawn of full postal deregulation, or if an ownership changes occur sooner than we expect."

([54]) „The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides LP with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized."

([55]) „The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins LP's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions."

([56]) Po navedbah francoskih organov je bil *spread* na „mid swap" 12 bazičnih točk pri izdaji za 15 let (ali 33 bazičnih točk na državno obveznico) in 4 bazične točke pri izdaji za 7 let. Za primerjavo francoski organi navajajo, da se je predhodna izdaja obveznic leta 2004 nanašala na obveznico z ročnostjo 15 let v višini 580 milijard EUR in je privedla do *spreada* 8 bazičnih točk na *„mid swap"*. *Mid swap* je srednja vrednost med ponujeno obrestno mero in obrestno mero, ki jo banke v nekem trenutku predlagajo za svoje medbančne zamenjave po dospelosti, to je fiksna obrestna mera, ki jo je banka na splošno pripravljena zamenjati proti 6-mesečnemu euriboru. Ta obrestna mera pomeni tržno referenco zlasti za izdaje obveznic.

([57]) Odlok št. 81-501. Ko so francoski organi pripravili predlog, je bil odlok o izvajanju odlok št. 81-501 z dne 12. maja 1981, sprejet za izvajanje zakona z dne 16. julija 1980 o denarnih kaznih, izrečenih na upravnem področju, in izvrševanju sodb s strani pravnih oseb javnega prava, in o „oddelku za poročila in študije" pri sodišču Conseil d'Etat.

([58]) Sodišče Conseil d'Etat, 16. november 1998, *Sille*: „Ob upoštevanju, prvič, da se sicer, kot so odločila prva sodišča, lahko odgovornost, tudi nekrivdna, javnega organa uveljavlja na podlagi načela enakosti državljanov pred javnimi bremeni, kadar zakonito sprejet ukrep fizični ali pravni osebi povzroči posebno in dokaj resno škodo, to ne drži v tem primeru, ker g. Sille kot nepremičninski strokovnjak ni mogel spregledati tveganj, ki so nujno povezana z izvedbo nepremičninskega programa, kot je bil ta, ki je bil načrtovan v tem primeru ter za izvedbo katerega je bilo med drugim treba spremeniti določbe načrta rabe tal in pridobiti soglasje občinskega sveta, in ker bi moral g. Sille predvideti možnost, da bo občina projekt opustila glede na negativne rezultate javne raziskave in nasprotovanja, ki ga je bil projekt deležen; ker je to tveganje prevzel, čeprav je bil popolnoma seznanjen z dejstvi, ne more upravičeno trditi, da je utrpel neobičajno škodo in da mora občina nositi denarne posledice, ki zanj izhajajo iz odpovedi projekta."

([59]) Sodišče Conseil d'Etat, 10. julij 1996, *Meunier*: „Upravno pritožbeno sodišče je s tem, ko je menilo, da iz odločitve o umestitvi trgovine v tak kraj in pisma župana o možnosti premikov zemljišča izhaja, da je zadevna stranka, ki je bila seznanjena z dejstvi, sprejela tveganja nestabilnosti, ki jim je bila njena stavba izpostavljena, opravilo suvereno presojo. Z mnenjem, da škoda, ki je nastala zaradi položaja, ki se mu je zadevna stranka vede izpostavila, tej ne daje pravice do povrnitve škode, ni kršilo pravil, s katerimi se ureja odgovornost javnih oseb."

([60]) Za več podrobnosti glej uvodne izjave 11 do 13 odločitve o sprožitvi postopka.

([61]) UL C 155, 20.6.2008, str. 10.

([62]) Glej oddelek 3.1.1.A tega sklepa.

([63]) Glej opombo 29.

([64]) Glej opombo 30.

([65]) Ustavni svet, Sklep št. 2001-448 z dne 25. julija 2001: „Na podlagi člena 34 ustave bi bilo s členom 61 mogoče določiti obveznost, da se zaradi zagotovitve jasnih finančnih obveznosti države vsako poroštvo, ki ga dodeli država, v treh letih dovoli v zakonu o financah, toda iz tega ne izhaja, da so zadevna poroštva neveljavna, če takega dovoljenja ni; taka posledica bi namreč lahko škodovala enakosti pred javnimi bremeni, v primeru dokaj resne kršitve pa tudi lastninski pravici; poleg tega iz parlamentarnih del izhaja, da je namen člena 61 zagotoviti obveščanje parlamenta o poroštvih, ki jih dodeli država, in ne povzročiti neveljavnost poroštev, ki so bila dodeljena v preteklosti in niso bila dovoljena v določenih rokih; v teh okoliščinah člen 61 ni v nasprotju z ustavo."

([66]) Odstavek naveden v prejšnji opombi.

([67]) Sodba Sodišča prve stopnje z dne 26. junija 2008 v zadevi *SIC* proti *Komisiji* (T-442/93, ZOdl., str. II-1161, točke od 124 do 127). Glej tudi obvestilo o poroštvih.

([68]) Glej odstavke 62 do 68 obvestila francoskih organov z dne 23. januarja 2008.

([69]) Glej opombo 34.

([70]) Oddelek 4.1.1.A(b)(3) tega sklepa.

([71]) Glej opombo 39 v odločitvi v sprožitvi postopka. Obvestilo ni javno, vendar je bilo omenjeno v poročilu za leto 1995.

([72]) Ta del obvestila so objavili avtorji poročila za leto 1995 (str. 219).

([73]) Obvestilo francoskih organov Komisiji z dne 9. septembra 2008.

([74]) Glej točko 5 priloge k temu obvestilu, v kateri so navedeni različni akti, kot je „dopis ministra ali katera koli druga podlaga".

([75]) Naj opozorimo, da sodba o prenehanju zaradi nezadostnosti sredstev brez kazni po koncu sodnega postopka likvidacije vključuje prepoved za upnika, da ponovno sproži pregon: njegova terjatev je torej dokončno izgubljena.

([76]) Glej uvodno izjavo 147 tega sklepa.

([77]) Izrazi iz upoštevnih besedil, zakona z dne 16. julija 1980, odloka z dne 20. maja 2008, ki nadomešča odlok z dne 12. maja 1981, in okrožnice z dne 16. oktobra 1989, so bili navedeni v oddelku tega sklepa o opisu ukrepa.

([78]) Glej oddelek 3.1.1.B(a)(1) tega sklepa, ki se sklicuje na razdelek IV, A, 1, str. 19–20, dopisa francoskih organov z dne 23. januarja 2008.

([79]) Kot poudarja izvedenka Komisije, če namreč oseba javnega prava nima zadostnih sredstev, ima nadzorni organ omejene možnosti, da poskrbi za položaj. Potrebna sredstva lahko najprej izhajajo iz obstoječih sredstev, ki so namenjena za druge odhodke in nato prerazporejena za plačilo dolga. Nato lahko izhajajo iz prodaje premoženja ali povišanja tarif, če so ti prihodki mogoči. Oseba javnega prava lahko tudi vzame posojilo. Če pa teh nekaj možnosti ni mogočih, je rešitev samo dotacija države delničarke.

([80]) Če ne obstaja zahteva po kontinuiteti javne službe.

([81]) Poročilo izvedenke, oddelek I.2.A.2, str. 18.

([82]) Člen L 620-1 trgovinskega zakonika.

([83]) Člen L 640-1 trgovinskega zakonika določa, da „se uvede postopek sodne likvidacije, ki je na voljo vsakemu dolžniku iz člena L 640-2, katerega plačila so bila ustavljena in ki ga očitno ni mogoče sanirati".

([84]) Premoženje podjetja La Poste je bilo ponovno razvrščeno z zakonom z dne 11. decembra 2001, imenovanim zakon MURCEF. Kljub temu ta zakon določa, da „kadar pogoji prodaje ali prinosa premoženja podjetju La Poste onemogočajo dobro izvajanje zakonodajnih in zakonskih obveznosti ali obvez, sprejetih na podlagi okvirne pogodbe […], država nasprotuje prodaji ali prinosu ali za njuno uresničitev določi pogoj, da ne škodujeta dobremu izvajanju navedenih obveznosti".

([85]) Tarife za storitve, ki spadajo v rezervirani sektor, odobri poštni regulator ARCEP. Tarife za storitve, ki spadajo v univerzalni sektor, omeji ARCEP.

([86]) Glej oddelek 4.1.1.A(b)(3) tega sklepa.

([87]) Glej odstavka 112 in 113 obvestila, ki so ga francoski organi poslali 23. januarja 2008.

([88]) Glej oddelek 4.1.1.A(b)(3) tega sklepa.

([89]) Glede na francoski regulativni organ (ARCEP) področje regulacije zajema dejavnosti poštnih storitev, ki vključujejo pobiranje, sortiranje, odpravo in razdeljevanje poštnih pošiljk v okviru rednih dostavnih poti. Izključeni so: razdeljevanje nenaslovljenega reklamnega gradiva, kurirska pošta in hitra pošta.

([90]) Glej strateško predstavitev letnega načrta uspešnosti.

([91]) Za več podrobnosti o stališču francoskih organov glej zlasti oddelek 3.1.1.B(a)(2) tega sklepa.

([92]) Cour administrative d'appel (upravno pritožbeno sodišče), Lyon, 6. junij 1996, *Société fermière de Campoloro*, št. 95LY00935.

([93]) P. Bon, glej opombo 37.

([94]) Glej opombo 37.

([95]) Glej opombo 34.

([96]) Št. 57516/00.

([97]) Série A, št. 37.

([98]) Glej obvestilo z dne 27. oktobra 2009.

([99]) Sodišče Conseil d'Etat, 29. december 2004, *Sté d'aménagement des coteaux de Saint-Blaine*, št. 257804: odškodnina za obveznosti javne službe je mogoča, kadar lastnik nosi posebno in preveliko breme, nesorazmerno z zastavljenim ciljem v splošnem interesu.
Cour administrative d'appel (upravno pritožbeno sodišče), Bordeaux, 14. oktober 2003, *M. in Mme Claude X.*, št. 99BX01530: prekinitev avtomobilskega prometa na občinskih cestah, poškodovanih zaradi zemeljskega usada, lahko lastniku, ki je odrezan od sveta, povzroči neobičajno in posebno škodo. Upravno sodišče meni, da je škoda zaradi trajanja (promet je bil med deli prekinjen sedem mesecev) neobičajna in posebna ter presega stroške, ki jih imata uporabnika javne ceste običajno, zato jima je treba izplačati odškodnino.
Tribunal administratif (upravno sodišče), Montpellier, 23. junij 1999, *M. Van der Velden*, št. 97-03716: dokončno zaprtje kampinga zaradi velike nevarnosti poplave je lastniku povzročilo neobičajno in posebno škodo, zaradi katere ima pravico do odškodnine, ker je to zaprtje povzročilo ustavitev edine poklicne dejavnosti zadevne osebe in popolno izgubo poslovnih sredstev.

([100]) Pojem upravičene napake, ki ima lahko pravne učinke, je povezan s teorijo navideznosti. V skladu s Cornujevim pravnim glosarjem je navideznost „videz, ki – namerno ali nenamerno – izhaja iz skupka zunanjih znakov, s katerimi se navadno izražajo stanje, funkcija (pooblaščenec, dedič, lastnik …) in na podlagi katerih se verjame, da je oseba s temi znaki dejansko v tem stanju ali funkciji". Teorija navideznosti je „teorija, ki jo je izdelalo sodišče in na podlagi katere sam videz zadostuje za povzročitev učinkov v zvezi s tretjimi osebami, ki so na podlagi upravičene napake spregledale realnost". Teorija navideznosti se uporablja v sodni praksi, na njeni podlagi pa so bile celo sprejete zelo znane rešitve (Evropsko sodišče za človekove pravice, 7. junij 2001). Uporablja se v zasebnem pravu, kadar je treba ustvariti pravne učinke pogodbe, katere ena od strank se je upravičeno zanašala samo na videz. Navesti je mogoče tudi primer navideznega prebivališča, v javnem pravu pa na primer dejanskih uradnikov, katerih odločitve lahko ostanejo zakonite. Njena prednost je, da olajša dokaz obstoja pravne lastnosti ali pravnega učinka, kadar njena oziroma njegova prisotnost ni izrecno in eksplicitno potrjena z nobenim besedilom.

([101]) Razlikovanje, opravljeno na podlagi razvoja trditve S. Carpi-Petita, *Les successions en droit administratif*(Nasledstva v upravnem pravu), PUR, 2006.

([102]) To izhaja iz odloka z dne 5. julija 2002 (JORF, 23. julij 2002), s katerim so določena podrobna pravila za likvidacijo tematske univerze v Agenu in katerega člen 1 določa, da je likvidator pristojen, da „ministru za visoko šolstvo predlaga porazdelitev premoženja, terjatev, dolgov in preostanek likvidacijske mase po koncu likvidacije med univerzi Bordeaux I in Bordeaux IV".

([103]) — Odlok št. 53-404 z dne 11. maja 1953 o likvidaciji izravnalnega sklada za decentralizacijo letalske industrije, JORF, 12.5.1953, člen 3: „V skladu s členom 7 zgoraj navedenega odloka z dne 24. maja 1938 bodo naprave in oprema, ki pripadajo skladu, ter zneski, ki bodo po poravnavi dolgov ostali na voljo, postali last države“ (tu je očitno, da je saldo pozitiven).
— Odlok št. 75-926 z dne 6. oktobra 1975 o ukinitvi stanovanjske borze, člen 2: Za postopke plačila dolgov, izterjave terjatev in likvidacije premoženja stanovanjske borze ter, po potrebi, sodne postopke za tožbo in za obrambo, ki jo zadevajo, bo pristojen minister za gospodarstvo in finance. To se bo knjižilo na poseben račun državne blagajne 904.14 z naslovom „Likvidacija oseb javnega prava države, paraupravnih ali strokovnih organov in različne likvidacije.“
— Odlok št. 81-1009 z dne 12. novembra 1981 o ukinitvi inštituta Auguste Comte za znanstvene študije in delovanje: morebitni likvidacijski prebitek pridrži država.
— Odlok št. 83-1185 z dne 27. decembra 1983 o razpustitvi osebe javnega prava, pristojne za urejanje novega mesta Lille-Est: „Aktiva in pasiva osebe javnega prava za urejanje mesta Lille-Est se na ta dan preneseta na mestno skupnost Lilla pod pogoji, določenimi z zgoraj navedeno konvencijo z dne 5. decembra 1983, razen premoženja, naštetega v prilogi k temu odloku, ki se prenese na inštitut za raziskavo prometa.“
— Odlok št. 83-1263 z dne 30. decembra 1983 o razpustitvi nacionalne službe za obravnavo vozniških dovoljenj: postopki se evidentirajo na poseben račun državne blagajne „Likvidacija oseb javnega prava“.
— Odlok št. 87-590 z dne 30. junija 1987 o pogojih likvidacije *Centre mondial informatiques et ressources humaines*, člen 1: „S 1. julijem 1987, to je dnem razpustitve *Centre mondial informatiques et ressources humaines* (CMIRH), premičnine ter pravice in obveznosti te osebe javnega prava pripadejo državi.“
— Odlok z dne 17. novembra 1987 o razpustitvi centra za preučevanje naprednih sistemov in tehnologij (JORF, 18. november 1987) ter odlok št. 87-1167 z dne 31. decembra 1987 o določitvi pogojev likvidacije, člen 1: „Premoženje, pravice in obveznosti centra za preučevanje naprednih sistemov in tehnologij (CESTA) s 1. januarjem 1988, to je dnem razpustitve te osebe javnega prava, pripadejo državi.“
— Odlok z dne 28. septembra 1988 o pogojih dokončanja likvidacije *Agence de l'informatique* (JORF, 23.12.1988): postopke likvidacije zagotovi minister za industrijo in prostorsko načrtovanje.
— Odlok št. 93-775 z dne 26. marca 1993 o ukinitvi osebe javnega prava, imenovane *Musée de la Poste* (JORF, 30.3.1993): prenos pravic in obveznosti na podjetje La Poste.
— Odlok z dne 26. decembra 1996 o razpustitvi osebe javnega prava *Caisse française des matières premières* (JORF, 29.12.2006): „Premoženje, pravice in obveznosti te osebe javnega prava se prenesejo na državo.“
— Odlok št. 97-882 z dne 26. septembra 1997 o likvidaciji osebe javnega prava mednarodnega konferenčnega centra v Parizu: likvidacijski saldo se prenese na državo.
— Odlok št. 99-1151 z dne 29. decembra 1999 o razpustitvi osebe javnega prava *Musée national de la Légion d'honneur*, člen 2: „Naloge, premoženje, pravice in obveznosti te osebe javnega prava se z istim dnem prenesejo na nacionalni red častne legije.“
— Odlok št. 2000-1126 z dne 22. novembra 2000 o prenosu likvidacijskega salda osebe javnega prava za urejanje novega mesta Vaudreuil: saldo se prenese na državni proračun, člen 2 pa določa, da „se pravice in obveznosti, ki so nastale pri dejavnosti osebe javnega prava ali med obdobjem likvidacije ter ob koncu obdobja likvidacije niso bile znane, prenesejo na državo“.
— Odlok št. 2001-1383 z dne 31. decembra 2001 o razpustitvi osebe javnega prava, pristojne za urejanje obrežij Etang de Berre: v skladu s členom 6 bo z odlokom določeno, da se na državo prenesejo elementi aktive in pasive, ki ostanejo po zaprtju likvidacijskega računa, ter pravice in obveznosti, ki nastanejo pri dejavnosti ali med obdobjem likvidacije ter ob koncu tega obdobja niso znane. Z odlokom št. 2004-234 z dne 17. marca 2004 o različnih določbah v zvezi z likvidacijo osebe javnega prava, pristojne za urejanje obrežij Etang de Berre, se na državo prenesejo „spori, nastali pri dejavnosti“.
— Odlok z dne 29. aprila 2004 o razpustitvi mešanega sindikata za razvoj industrijskega in pristaniškega območja Eure-Calvados (JORF, 6.5.2004), člen 4: „Bremena, ki obstajajo na datum likvidacije mešanega sindikata, se v skladu z njegovim statutom porazdelijo med njegove člane“.

([104]) *Les successions en droit administratif* (Nasledstva v upravnem pravu), S. Carpi-Petit, PUR, 2006.

([105]) — Odlok z dne 24. februarja 2004 o razpustitvi *Houillères de bassin du centre et du Midi* (JORF, 28.2.2004): prenos dejavnosti, premoženja, pravic in obveznosti na *Charbonnage de France*.
— Sklep št. 59-80 z dne 7. januarja 1959 o reorganizaciji davčnih monopolov za tobak in vžigalice: ustanovitev osebe javnega prava SEITA z dotacijo.
— Odlok št. 65-116 z dne 17. decembra 1965 o združitvi *Régie autonome des pétroles* in *Bureau de recherches du pétrole*: „vse premoženje, pravice in obveznosti *Régie autonome des pétroles* in *Bureau de recherchesse* polnopravno prenesejo na podjetje za naftne raziskave in dejavnosti".
— Odlok št. 67-796 o združitvi *Mines domaniales de potasse d'Alsace* in *Office national industriel de l'Azote*, člen 2: „Vse premoženje, pravice in obveznosti *Mines domaniales de potasse d'Alsace* in *Office national industriel de l'Azote* se polnopravno prenesejo na Entreprise minière et chimique".
— Odlok št. 68-369 z dne 16. aprila 1968 o združitvi *Houillères de bassin du centre et du midi*: „Vse premoženje, pravice in obveznosti tako ukinjenih premogovnikov se polnopravno prenesejo na *Houillères de bassin du centre et du midi*".
— Odlok št. 69-69 z dne 24. januarja 1969 o prenosu ORTF: „S 1. januarjem 1969 se vse premičnine in nepremičnine, pravice in obveznosti urada za radijsko sodelovanje prenesejo na ORTF".
— Odlok št. 93-1176 z dne 13. oktobra 1993 o razpustitvi osebe javnega prava *Opéra de Bastille*, člen 2: „Premoženje, pravice in obveznosti osebe javnega prava *Opéra de la Bastille* se prenesejo na osebo javnega prava parka La Villette".
— Odlok št. 2000-1294 z dne 26. decembra 2000 o razpustitvi osebe javnega prava, pristojne za urejanje novega mesta Evry, ter prenosu njenih pravic in obveznosti na *Agence foncière et technique de la région parisienne*, člen 2: „Aktiva in pasiva osebe javnega prava, pristojne za urejanje novega mesta Evry, se s tem datumom preneseta na *Agence foncière et technique de la région parisienne*". […]„Ta prevzame vse pravice in obveznosti, povezane z dejavnostjo, ki jo izvaja oseba javnega prava".
— Odlok št. 2004-103 z dne 30. januarja 2004 o Ubifrance, francoski agenciji za mednarodni razvoj podjetij: „Na Ubifrance […] se prenesejo pravice, obveznosti, nepremičnine in premičnine Centre français du commerce extérieur".
— Zakon št. 2004-105 z dne 3. februarja 2004 o ustanovitvi *Agence nationale pour la garantie des droits des mineurs*, člen 6: „Ob upoštevanju razpustitve združenja, imenovanega *Association nationale de gestion des retraités des Charbonnages de France et des Houillères de bassin ainsi que de leurs ayants droit*, se premoženje, pravice in obveznosti tega združenja na podlagi sklepa njegove generalne skupščine prenesejo na *Agence nationale pour la garantie des droits des mineurs*".
— Odlok št. 2004-186 z dne 26. februarja 2004 o ustanovitvi univerze za organizacijske vede in odločanje Pariz-Dauphine: „Premoženje, pravice in obveznosti univerze Pariz IX se prenesejo na univerzo Pariz-Dauphine".

([106]) — Zakon št. 80-495 z dne 2. julija 1980 o spremembi statusa Service d'exploitation industrielle des tabacs et allumettes: člen 2: „Premoženje osebe javnega prava industrijske in komercialne narave, imenovane *Service d'exploitation industriel des tabacs et allumettes*, se po pravilih, ki jih določi pristojni organ, prenese na družbo, ustanovljeno s tem zakonom".
— Glej tudi odlok št. 80-1025 z dne 19. decembra 1980 o prenosu premoženja, pravic in obveznosti *Caisse nationale des marchés de l'Etat, des collectivités et établissements publics* na družbo, imenovano CEPME.
— Zakon št. 88-50 z dne 18. januarja 1988 o prenosu *Caisse nationale de crédit agricole* na vzajemni sklad, člen 1: „Premoženje Caisse nationale de crédit agricole in premoženje *Fonds commun de garantie* pripadeta družbi, določeni v prvem odstavku zgoraj, ki je imetnica vseh pravic in obveznosti *Caisse nationale de crédit agricole* in *Fonds commun de garantie*, z jamstvi in poroštvi, ki so povezana z njimi".
— Odlok z dne 19. aprila 1989 o dovoljenju za *Centre d'études des systèmes d'information des administrations*, da vse svoje premoženje, pravice in obveznosti prenese na delniško družbo, imenovano *Cesia*, in o razpustitvi te osebe javnega prava.
— Zakon št. 92-665 z dne 16. julija 1992 o prilagoditvi zakonodaje s področja zavarovanja in posojil evropskemu enotnemu trgu: prenos vsega premoženja, pravic in obveznosti EPIC *Caisse nationale de prévoyance* na delniško družbo.
— Odlok št. 2001-1213 z dne 19. decembra 2001 o dovoljenju za osebo javnega prava države, imenovano *Agence pour la diffusion de l'information technologique*, da svoje premoženje prenese na delniško družbo z enakim imenom, o razpustitvi te osebe javnega prava in dovoljenju za prenos te družbe v zasebni sektor.

([107]) Sklicevati se je mogoče na primer postopka ukinitve *Caisse nationale des marchés de l'Etat, des collectivités et établissements publics*: odlok št. 80-1025 z dne 19. decembra 1980 določa, da se premoženje, pravice in obveznosti osebe javnega prava prenesejo na delniško družbo (CEPME), oseba javnega prava pa v zameno prejme delnice. Nato je z odlokom št. 80-1076 z dne 23. decembra 1980 oseba javnega prava ukinjena, njeno premoženje pa preneseno na državo. Enak mehanizem je vzpostavljen za ukinitev *Agence pour la diffusion de l'information technologique* (odlok št. 2001-1213 z dne 19. decembra 2001).

([108]) „Etablissements publics“, J-cl. admi. fasc. 135, 2007.

([109]) Na primer zakon št. 80-495 z dne 2. julija 1980 o preoblikovanju *Service d'exploitation des tabacs et allumettes* v nacionalno družbo; zakon št. 96-660 z dne 26. julija 1996 o nacionalnem podjetju France Télécom, člen 1: „Pravna oseba javnega prava *France Télécom*, navedena v členu 1, se z 31. decembrom 1996 preoblikuje v nacionalno podjetje, imenovano *France Télécom*,v katerem je država neposredna lastnica več kot polovice kapitala.“ „Premoženje, pravice in obveznosti pravne osebe javnega prava *France Télécom* se z 31. decembrom 1996 polnopravno prenesejo na nacionalno podjetje *France Télécom*“. Ta postopek je očitno edini, ki ga je mogoče izvesti, kadar se v družbo zasebnega prava „preoblikuje“ državna služba z dodatnim proračunom. Zakon št. 93-1419 z dne 31. decembra 1993 o Imprimerie nationale, člen 1: „Vse pravice, premoženje in obveznosti države, povezani z nalogami služb, ki spadajo v dodatni proračun *Imprimerie nationale*, se prenesejo na nacionalno družbo, imenovano, *Imprimerie nationale*“; nedavno člen 78 zakona št. 2001-1276 z dne 28. decembra 2001 o spremembi zakona o financah za leto 2001, s katerim je bila služba z nacionalno pristojnostjo DCN preoblikovana v delniško družbo in so bili nanjo preneseni pravice, premoženje in obveznosti države, povezani s službo.

([110]) Enak postopek je za ADP določen z zakonom št. 2005-357 z dne 20. aprila 2005 o letališčih, člen 1: „Oseba javnega prava *Aéroports de* Pariz se preoblikuje v delniško družbo. To preoblikovanje ne vključuje niti ustanovitve nove pravne osebe niti posledice za pravno ureditev, ki velja za osebje“.

([111]) G. Cornu, *Vocabulaire juridique*, PUF.

([112]) Glej S. Carpi-Petit, *Les successions en droit administratif* (Nasledstva v upravnem pravu), navedeno zgoraj, str. 207.

([113]) Glej opombo 61.

([114]) Sodba Sodišča prve stopnje v združenih zadevah *EPAC* proti *Komisiji* (T-204/97 in T-270/97, Recueil, str. II-2267, točki 80 in 81).

([115]) Bonitetna ocena je obvezna pot za financiranje podjetij na kapitalskih trgih; poleg tega se vse bolj uporablja kot referenca za bančna posojila. V zvezi s tem glej opombo 46 v odločitvi o sprožitvi postopka.

([116]) To sta Standard & Poor's in Fitch, najpomembnejši bonitetni agenciji na svetovni ravni.

([117]) Izvleček iz „International Postal Entities: Influence of government support on ratings“ Standard and Poor's, 22. november 2004: „La Poste's legal status, which ensures a last-recourse sovereign guarantee, confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France on its obligations.“

([118]) Izvleček iz „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007: „In 1991, LP – previously part of the government bureaucracy – became an independent publicly owned entity with EP status, which ensures LP an ultimate state guarantee on its obligations, but not a timely and explicit guarantee as reflected by the rating differentiation between LP and the Republic of France.“

([119]) Glej točko 1.2, druga in četrta alinea, obvestila o poroštvih.

([120]) Glej članek „*Fitch confirme la note ‚AA' attribuée à La Poste* (Agencija Fitch potrdila oceno ‚AA', dodeljeno podjetju La Poste)“, Fitch Ratings, Pariz/London, 4. september 2009.

([121]) Glej uvodno izjavo 2 tega sklepa.

([122]) Izvleček iz „International Postal Entities: Influence of government support on ratings“. Standard and Poor's, 22. november 2004: „Category 2: notching down with respect to the state owner's ratings. The second category includes those entities that, while autonomous in their operations, are largely public-policy-based institutions, still in receipt of substantial direct or indirect financial backing from the State. There is, however, a high level of uncertainty surrounding the level and/or timeliness of this state support. A top-down approach that assumes notching down from the sovereign rating by up to two categories (six notches) applies to such postal entities. La Poste and Poste Italiane currently fall within this category“.

([123]) Izvleček iz „International Postal Entities: Influence of government support on ratings“. Standard and Poor's, 22. november 2004: „Unlike the credit quality of companies that operate in a commercial manner at arm's length from the government, like SingPost, Deutsche Post or TPG, a major factor underpinning La Poste's robust credit quality is its extremely strong State support. La Poste's legal status confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France (AAAA/Stable/A-1+) on its obligations“.

([124]) Zadnjič se je ocena podjetja La Poste znižala 21. januarja 2009, kmalu zatem, ko je predsednik Francoske republike napovedal preoblikovanje podjetja La Poste v delniško družbo: ocena podjetja La Poste je bila znižana na A+, kar znova potrjuje, da status javnega subjekta podjetja La Poste dejansko pomembno vpliva na bonitetno oceno, če vse drugo sicer ostane nespremenjeno.

([125]) Izvleček iz „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007: „S & P continues to follow a top-down rating methodology for La Poste – which allows for a governement supported entity to be rated by up to two categories below the sovereign- as we expect the French state to remain La Poste's 100 % shareholder in the medium term. The ratings nevertheless already factor in the long-term likelihood of a change in the group's capital structure, which would require a change in its current ‚établissement public' legal status and result in the loss of the state's ultimate guarantee on LP's financial obligations, the elimination of which was recently recommended by the European Commission“.

([126]) Izvleček iz „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007: „The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides La Poste with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized. The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins La Poste's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions“.

([127]) Izvleček iz „ADP news“ z dne 21. januarja 2009: „S & P lowers ratings on La Poste with negative outlook“ […]„The announced legal status and ownership change will give the company a greater autonomy from the government, which is why its rating has a four-notch differential with the rating on the Republic of France, rated AAA/A-1 + with a ‚stable' outlook. S & P's ‚negative' outlook reflects concerns that the changes in the company's legal status and ownership, likely to take place in the next two years as part of a capital hike, could pressure the ratings. These initiatives could limit the government's ability to provide the postal operator with exceptional support without improving its standalone profile in the short term, as the capital hike should not decrease La Poste's debt relative to its cash generation“.

([128]) Glej odstavek 197 pripomb, ki jih je Francija poslala 23. januarja 2008.

([129]) „*Rating Government-Related Entities: A Primer.*“ Standard and Poor's, 14. junij 2006.

([130]) Glej tudi „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007: „The entities' credit standing is linked to that of the government, but ratings can be notched down from those on the State by up to two categories as the financial links between these companies and the state may be increasingly subject to change in the medium or long term.“ […] (Boniteta subjektov je povezana z boniteto vlade, toda ocene se lahko znižajo za dve kategoriji, ker se lahko finančne vezi med navedenim podjetjem in državo srednjeročno ali dolgoročno spremenijo.)

([131]) Izvleček iz „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007: „In 1991, La Poste became an independent publicly owned entity with Etablissement Public status, which ensures La Poste an ultimate State guarantee on its obligations, but not a timely and explicit guarantee as reflected by the rating differentiation between La Poste and the Republic of France“.

([132]) Izvleček iz „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007: „The EC recently recommended that the French government end this guarantee by year-end 2008, which they believe provides La Poste with more favorable financing conditions than its competitors in a market in the process of being liberalized. The ratings on La Poste were unaffected by this recommendation since we consider that a change in La Poste's status would not necessarily reflect a decrease in the strong state support that underpins La Poste's ratings and that has been reaffirmed by recent government decisions“.

([133]) Izvleček iz „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007: „A change in the group's ownership structure would lead Standard and Poor's to shift to a bottom-up rating approach, focusing more on La Poste's stand-alone business and financial profiles. This rating approach may not necessarily translate into rating changes given the expected improvement in La Poste's stand-alone situation in the coming years“. (Zaradi spremembe lastniške strukture bi agencija Standard and Poor's prešla na ocenjevanje od spodaj navzgor in se bolj osredotočila na lastni poslovni in finančni profil podjetja La Poste. Ta ocenjevalni pristop ne bi nujno spremenil ocene glede na pričakovano izboljšanje notranjega položaja podjetja La Poste v prihodnjih letih.)

([134]) Izvleček iz „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007: „The ratings on La Poste could be downgraded, however, if state backing for the company were to weaken“. (Vendar bi se ocene podjetja La Poste lahko znižale, če bi bila državna podpora za to podjetje oslabljena.)

([135]) Glej oddelek 3.2.1.D tega sklepa in del V.4 pripomb francoskih organov, poslanih 23. januarja 2008.

([136]) Del V.4(a) pripomb, ki jih je Francija poslala 23. januarja 2008.

([137]) Glej odstavek 186 pripomb, ki jih je Francija poslala 23. januarja 2008.

([138]) Glej preglednico 1 v „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007.

([139]) Izvleček iz „International Postal Entities: Influence of government support on ratings“ Standard and Poor's, 22. november 2004: „Unlike the credit quality of companies that operate in a commercial manner at arm's length from the government, like SingPost, Deutsche Post or TPG, a major factor underpinning La Poste's robust credit quality is its extremely strong State support. La Poste's legal status confers the ultimate statutory guarantee of the Republic of France (AAAA/Stable/A-1+) on its obligations“.

([140]) Glej odstavek 196 pripomb, ki jih je Francija poslala 23. januarja 2008.

([141]) Glej odstavke 198 do 200 pripomb, ki jih je Francija poslala 23. januarja 2008.

([142]) „International Postal Entities: Influence of government support on ratings“ Standard and Poor's, 22. november 2004.

([143]) Izvleček iz „Ratings direct“ o podjetju La Poste, S & P, 3. april 2007: „The ratings nevertheless already factor in the long-term likelihood of a change in the group's capital structure, which would require a change in its current ‚établissement public' legal status and result in the loss of the state's ultimate guarantee on LP's financial obligations, the elimination of which was recently recommended by the European Commission“. Poleg tega ugotovljene slabosti podjetja La Poste vključujejo: „Likely capital structure change at company or bank level in the long term“.

([144]) *Mid swap* je srednja obrestna mera med ponujeno obrestno mero in obrestno mero, ki jo banke v nekem trenutku predlagajo za svoje medbančne zamenjave po dospelosti, to je fiksna obrestna mera, ki jo je banka na splošno pripravljena zamenjati proti 6-mesečnemu euriboru. Ta obrestna mera pomeni tržno referenco zlasti za izdaje obveznic.

([145]) Sodba Sodišča z dne 14. februarja 1990 v zadevi *Francija* proti *Komisiji* (C-301/87, Recueil, str. I-307, točka 33), imenovana „sodba Boussac“.

([146]) Sodba Sodišča prve stopnje z dne 11. marca 2009 v zadevi *TF1* proti *Komisiji* (T-354/05, ZOdl., str. II-113, točki 166 in 167).

([147]) Komisija je zlasti v odločbi EDF (odstavek 57 Odločbe Komisije 2005/145/ES z dne 16. decembra 2003 o državnih pomočeh, ki jih je Francija odobrila družbi EDF in sektorju industrije električne energije in plinarn (UL L 49, 22.2.2005, str. 9)), menila, da „je status družbe EDF, ko ne more priti v postopek sanacije ali sodne likvidacije, ter posledično stečaja, enak splošnemu jamstvu, ki se nanaša na celotne obveznosti podjetja. Tako jamstvo po tržnih predpisih ne more vključevati nobenega povračila. To jamstvo, ki je v svojem obsegu neomejeno v času in v znesku, predstavlja državno pomoč“.

([148]) Glej obvestilo o poroštvih, točka 2.1, tretji odstavek.

([149]) UL L 15, 21.1.1998, str. 14.

([150]) Glej na primer Odločbo 2005/145/ES.

([151]) Glej zlasti točko 1.5 obvestila o poroštvih, s katero je potrjeno načelo nevtralnosti, in točko 1.2, s katero je pojasnjeno, da lahko državno poroštvo izhaja iz same pravne oblike (druga in četrta alinea te točke).

([152]) Zadeva E 10/2000, „Anstaltslast und Gewährträgerhaftung“, točka 5 predloga za koristne ukrepe z dne 8. maja 2001. Na voljo na spletni strani Komisije: *http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/comp-2000/e010-00-1.pdf*

([153]) Glej Odločbo 2005/145/ES.